ZONA

JACQUES VALLEE

CONFRUNTĂRI

ALDO PRESS

Jacques Vallée

Confruntări

ZONA

colecția fenomenelor stranii

colecția întâmplărilor enigmatice

colecția realului îngemănat cu fantasticul

colecția frontierelor cunoașterii

Jacques Vallée

Confruntări

Traducere de Rodica Adriana Cândea

Aldo Press

ZONA

CONFRONTATIONS
A Scientist's Search for Alien Contact
by Jacques Vallée

Editor **ALDO PRESS** ***s.r.l.***, 1998, București

Copyright
© 1990 by Jacques Vallée
© 1990 by Random House, Inc. (hărți și diagrame)

Traducere
Rodica Adriana Cândea

Informații și comenzi ramburs:
C. P. 76–161, București, 77450, România

ISBN 973-9085-23-7

Dedic această carte lui Aimé Michel, care acum 30 de ani mi-a sugerat să caut sub masca superficială a realității și care m-a învățat „să scutur pomul lăudat" al științei

Cuprins

Omagiu 9
Prolog 13
Introducere 27

PARTEA I: O PARADĂ A PARAMETRILOR 37
1. Megawați 41
2. Cer lichid 57
3. Focalizarea infinitului 74

PARTEA A DOUA: LECȚII DE UMILINȚĂ 85
4. Broasca de la fabrica de vinuri 90
5. Alarmă pentru fum 100
6. Cercetarea farului 110

PARTEA A TREIA: PREȚUL CONTACTULUI 123
7. Informații botanice 127
8. Date clinice 140
9. Impact mortal 153

PARTEA A PATRA: URMĂRIND INTRUȘII 173
10. Profilurile vizitatorilor 180
11. Happy Camp 198
12. Copper Medic 219

PARTEA A CINCEA: MIEZUL PROBLEMEI 235
13. Vânători de căprioare 241

14. Raze puternice 258
15. Adevărul fundamental 265
Concluzii 273
Anexă: Aducând ordine în haos 277
Index de cazuri 293
Note 298

Omagiu

În orice domeniu, progresul necesită posibilitatea de a acționa asupra gândurilor și a argumentelor multor oameni. Aceasta este în special adevărat atunci când obiectul cercetării se află dincolo de granița recunoscută a științei convenționale. În această activitate am beneficiat de o rețea întinsă de prieteni și colegi care au acceptat cu generozitate să schimbe idei și informații cu mine de-a lungul multor ani. Sunt prea numeroși pentru ca numele lor să fie menționate aici; mulți dintre ei doresc să rămână anonimi din motive personale sau profesionale. Dintre ei, pot să afirm public că datorez o recunoștință deosebită următoarelor persoane și grupuri:

– Colegilor mei din cercurile științifice și de afaceri care m-au încurajat în această cercetare, în special dr. Peter Sturrock de la Universitatea Stanford, dr. Harold Puthoff de la Institutul de Studii Aprofundate din Austin, dr. Richard Haines de la NASA și Universitatea de Stat San Jose, dr. Ed May și dr. Charles Rosen de la SRI International, Steve Millard de la METRICOM, dr. Douglas Price-Williams de la UCLA, dr. Keith Harary de la Institutul de Psihologie Avansată, dr. Claude Poher și Jean Jacques Velasco de la CNES, Dr. Pierre Guerin de la Institutul de Astrofizică, dr. Arthur Hastings de la Institutul de Psihologie Transpersonală, profesorului Flavio Lago din Rio de Ja-

neiro, profesorului Agobar Oliveira de la Universitatea Fortaleza, dr. Richard Niemtzow de la Baza Forțelor Aeriene din Brooks, William T. Powers de la Universitatea Nord-Vestică și Fred Beckman de la Universitatea din Chicago; membrilor Asociației Internaționale Judiciare din Statele Unite ale Americii și Brazilia, precum și altor specialiști mai ales din domeniul aplicării legilor și al științelor medicale pe care îi înțeleg că doresc să-și mențină numele în afara controversei OZN;

– Acelor membri ai comunității de cercetări OZN care au lucrat neobosiți ca să elucideze fenomenul și care m-au încurajat să-mi exprim părerile, chiar când acestea contraziceau unele dintre teoriile lor preferate;

Prețuiesc în mod special schimburile de păreri amicale și informative cu Mimi Hynek, Gordon Creighton, John Keel, Jenny Randles, Pierre Lagrange, Bertrand Meheust, Whitley Strieber, Hilary Evans, Antonio Ribera, Salvatore Freixedo, Carlos Ortiz de la Huerta, Fabio Zerpa, Michel Figuet, Alexander Kazantsev, Dennis Stacy, Linda Strand, Robert Girard, Monica Williams și Sir John Whitmore.

– Celor care m-au ajutat în mod direct sau indirect în chestiuni specifice de investigare a cazurilor și în cercetarea mea în vasta documentație a fenomenului, în special lui Richard Sigismond, Bill Murphy, Stanley Ferguson, Tom Adams, Bruce Scott, Ted Phillips, Tom Gates, Tina Choate, Brian Myers, Jean-Francois Boedec, Eve Berni, Bill Calvert, Enrique Castillo, Jim McCampbell, regretații Ed și Jeanie Mills, Carlos și Ricardo Vilchez, Irene Granchi, Linda Howe, Adalberto Ujvari, Mark Uriarte, John Williams și Daniel Rebisso Giese;

– Tuturor martorilor fenomenelor descrise în acest volum, care au avut curajul să-mi vină în întâmpinare cu

observațiile lor și care mi-au încredințat detalii ale experienței lor;

– În memoria pionierilor cercetărilor OZN care nu se mai află printre noi: dr. J. Allen Hynek, dr. Olavo Fontes, Jim și Coral Lorenzen, dr. James McDonald, Donald Keyhoe și Charles Bowen, pe urmele cărora păşim neîncetat;

– Lui Ned Leavitt de la William Morris și editorului meu de la Ballantine, a căror îndrumare a făcut posibilă publicarea acestei lucrări;

– Lui Emery Reiff, care a avut răbdarea să descifreze și să prelucreze manuscrisul acestei cărți;

– Și bineînțeles lui Janine, mamei mele și copiilor mei, care au înfruntat cu curaj valurile vieții, investigând fenomenele evazive și bizare descrise aici.

Prolog

Într-o frumoasă zi de la sfârșitul lui aprilie 1980, m-am trezit urcând un deal abrupt de-a lungul golfului orașului Rio de Janeiro, pentru a localiza locul unde a avut loc cel mai dramatic eveniment OZN. Era un caz în care doi oameni fuseseră găsiți morți în circumstanțe pe care poliția nu le putuse explica. Majoritatea credeau că muriseră în timp ce așteptau un semnal din cer sau, eventual, o comunicare de la un OZN.

Dacă un astfel de eveniment ar fi putut fi confirmat, ne-am fi apropiat de o dovadă a realității OZN-urilor. În același timp, totuși, era necesar ca multe din ideile noastre despre acest fenomen să fie în mod drastic revizuite. Astfel, se risipea imaginea vizitatorilor amabili, a cercetătorilor științifici, a extratereștrilor neastâmpărați care umpleau paginile cărților despre OZN-uri, tot așa cum dispăreau prezențele strălucitoare și viziunile angelice ale „Noii Ere". În mod obligatoriu, trebuia să mărim sfera ipotezelor noastre. Urma să apară o viziune mai complexă și mai periculoasă.

Din nefericire, tot ce știam despre caz îmi parvenise indirect, prin zvonurile despre OZN sau prin mass-media, o sursă în mod cert nesigură în America Latină[1]. Singurul mod de a afla mai multe despre circumstanțele exacte ale evenimentului era să zbor la Rio și să urc pe acel deal.

Mă însoțeau soția mea, Janine, și o mică parte a cercetătorilor: Saulo Soares de Souza, un detectiv de la cartierul general al poliției din Rio, care era specializat în urmărirea pe termen lung a cazurilor nerezolvate; Mario Dias, un ziarist, Alberto Dinna, un fotoreporter, un profesor de franceză din partea locului, care a fost deosebit de amabil servindu-mi drept interpret și primul adult care a văzut cadavrele în acea zi de august 1966, când un grup de băieți a venit alergând către casa lui. Îi însoțise la circa de poliție de la baza dealului, unde ne descriseseră descoperirea ofițerului de serviciu, Oscar Nunes.

Dealul se găsește în suburbia Niterói a lui Rio și se numește Morro do Vintem, în traducere *Dealul Bănuțului*. Este acoperit de arbuști și de tufișuri cu frunze lungi ca niște lame. Pe măsură ce înaintam de-a lungul cărării care șerpuia spre vârful dealului, peisajul se schimba – de la casele, bungalow-urile, mașinile de pe străzile din Niterói, la o aglomerare de colibe pline de copii curioși. Mai sus încă se află locuri goale, părăsite și zone verzi unde se întâlnesc îndrăgostiții sau contrabandiștii, unde copiii vânează păsări, unde se încheie afaceri dubioase. Poliția, mi s-a spus, se ferește de această zonă. Este de remarcat că în noaptea în care au fost descoperite cadavrele, polițistul Nunes s-a decis să amâne cercetarea până la răsăritul soarelui.

Dacă până la jumătatea drumului nu prea ai ce admira, panorama din vârf este în întregime diferită, cuprinzând unul dintre cele mai splendide peisaje de pe pământ: Niterói, Rio, Sugarloaf, întreg golful. Deși adeseori învăluit în nori de mică altitudine, sau în ploaie, sau în coșmarul smogului industrial puternic, care se așterne din ce în ce mai des deasupra metropolei, în ziua când am făcut ascensiunea Morro de Vintem se înălța semeț sub cerul senin. Încadrat de tufișuri înalte care dădeau o umbră bine-

venită, locul era mai demn de un afiș turistic decât de teatru al crimei.

Într-un târziu, ne-am oprit într-o zonă unde pământul era aproape pustiu, prezentând doar o murdărie grăunțoasă prin iarba scurtă și un zid de tufișuri cu frunze mari, ce ne fereau de razele soarelui. Detectivul Soares a început să vorbească, în vreme ce interpretul traducea.

– Aici este locul unde au fost găsiți.

– Nu înțeleg cum voiau să vadă cerul de aici sau de ce cineva ar sugera că așteptau un semnal...

Replica mea a stârnit un val de fraze în portugheză schimbate între detectivul Soares și micul om cu pielea

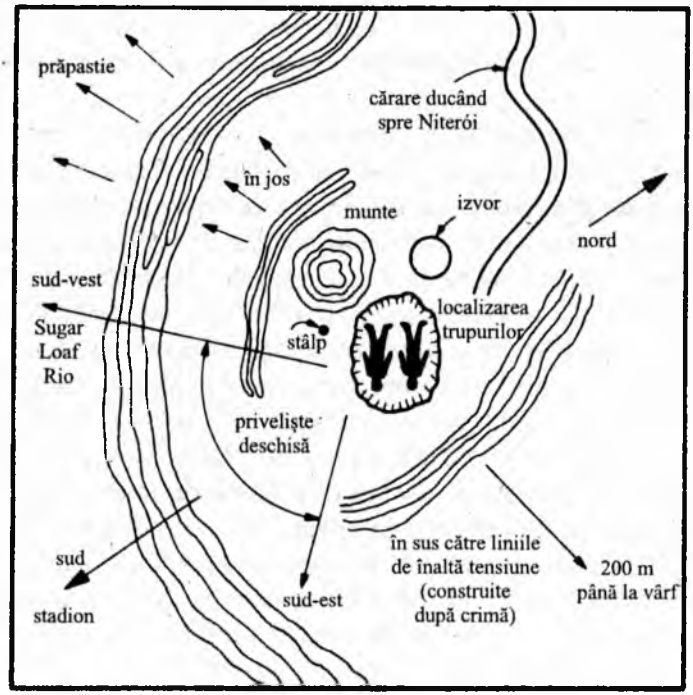

Figura 1. Locul întâmplării la Morro do Vintem

bronzată, care cu paisprezece ani în urmă condusese poliția până la cadavre.

– Spune că tufișurile erau mult mai mici atunci, mi-a zis interpretul. Puteai vedea cerul.

– Întreabă-l cum s-a întâmplat.

Primul băiat, care în vremea aceea avea optsprezece ani, își căuta zmeul. Găsise corpurile îmbrăcate în costume curate și impermeabile noi, așezate pe spate.

Nimic nu se întreprinsese în acea seară din 1966; poliția locală se gândise că era mai prudent să amâne orice efort pentru a doua zi, totuși grupul oficial de polițiști și pompieri urcase cărarea abruptă până la zona respectivă. Începuse una din cele mai ciudate investigații din analele poliției braziliene, care avea să parcurgă trei faze distincte.

Prima fază era pur și simplu munca de rutină pentru detectivi.

Anchetatorii nu găsiseră deloc sânge sau urme de violență la fața locului. Cele două cadavre stăteau liniștite unul lângă celălalt. Lângă ele se aflau măști metalice nefinisate, precum și bucăți de hârtie pline de însemnări. Una din aceste însemnări conținea formule elementare de electricitate. De asemenea s-a găsit o bucată mototolită de hârtie de un albastru aluminizat și alb, câteva celofanuri înmuiate în substanțe chimice și o batistă cu inițialele AMS.

Pielea cadavrelor era de o culoare rozalie, fiind posibil să prezinte eventuale arsuri, dar, întrucât leșurile ajunseseră într-un stadiu avansat de descompunere, o asemenea descoperire nu era semnificativă. Într-adevăr, medicul legist, Astor de Melo, conchisese că moartea avusese cauze naturale (stop cardiac) și închisese dosarul. Examinarea intestinelor nu evidențiase vreo otravă. Bărbații muriseră cândva, între marți 16 august și sâmbătă 20 august.

Identitatea victimelor a fost stabilită rapid. Erau tehnicienii electroniști Miguel Jos Viana, de 34 de ani, căsă-

torit şi tată a mai multor copii, şi Manuel Pereira da Cruz, de 32 de ani, de asemenea căsătorit. Ambii locuiau în oraşul Campos, unde erau cetăţeni respectabili. Ambii erau specialişti în montarea de emiţătoare şi relee pentru staţia locală TV. Miguel avea 157.000 cruzeiros într-o pungă de plastic în interiorul îmbrăcăminţii. Manuel avea doar 4000 cruzeiros.

Poliţia reconstituise traseele celor doi între dimineaţa de miercuri 17 august şi timpul când îşi ocupaseră poziţiile pe vârful dealurilor. Plecaseră din Campos la 9 dimineaţa, cu autobuzul la Niterói, lasând vorbă că intenţionau să se ducă la São Paulo să cumpere un automobil şi echipament electronic. Circula zvonul că aveau 3 milioane cruzeiros (aproape 1000$) la ei.

Autobuzul ajunsese la Niterói la ora 2 după-amiază. Ploua. Cumpăraseră impermeabile identice de 9400 cruzeiros.

Într-un bar de pe strada Parana cumpăraseră o sticlă cu apă minerală şi păstraseră chitanţa. Pe la trei şi un sfert, porniseră pe jos pe cărarea ce ducea către Morro da Vintem, unde fuseseră observaţi pe la ora cinci după-masă. Era ultima oară când fuseseră văzuţi în viaţă.

Nemulţumit de cauza afirmată a morţii, responsabilul cu securitatea statului Rio, colonelul Eduardo de Centon Pfeil, ţinuse o şedinţă de recapitulare cu delegatul poliţiei, José Venancio Béttencourt, şi un tehnician electronist. A doua zi, îl contactase pe Toledo Pizza, directorul Institutului Medico-Legal. Dr. Alberto Farah fusese rugat să efectueze o a doua autopsie. Viscerele fuseseră extrase şi analizate. De asemenea, patologul căutase eventuale urme de injecţii pe corpuri, dar a doua autopsie nu relevase nimic nou.

Pe baza acestor fapte, poliţia examinase mai multe ipoteze. Oare jaful era motivul crimei? O mare sumă de

bani părea că dispăruse în perioada cuprinsă între ziua în care Miguel şi Manuel părăsiseră Campos-ul, având asupra lor aproape 3 milioane de cruzeiros şi ziua când fuseseră găsiţi. Dar această ipoteză nu explica modul în care muriseră şi absenţa unei lupte.

Erau oare spioni? Morro do Vintem este un loc strategic de unde poate fi supravegheată întreaga zonă. Mai prozaic, era de asemenea o localizare ideală pentru un releu TV, tipul de instalaţie electronică în care cei doi erau specializaţi. Din nou, absenţa oricărei violenţe părea să excludă spionajul şi trădarea.

Erau oare contrabandişti? Din cauza regimului valutar, echipamentul electronic străin era dificil de obţinut în Brazilia.

Totuşi aceste scenarii nu concordau cu modul în care muriseră. Dacă ar fi fost găsiţi cu cuţite împlântate în stomac într-un colţ izolat din Niterói, care era cunoscut că favoriza tot felul de activităţi ilegale, cazul ar fi atras mai puţină atenţie. De ce ar fi lăsat o crimă aşa de multe indicii misterioase: însemnările, masca, batista?

– Aţi mai urmărit şi alte ipoteze? l-am întrebat pe detectivul Soares.

– Ne-am gândit că poate fi un caz de pact sinucigaş, de homosexuali. Zona este cunoscută ca fiind un loc de rendez-vous pentru homosexualii din împrejurimi.

Dar nu exista nici o probă în privinţa aceasta, nici în vieţile victimelor, nici în modul în care muriseră. Orice investigaţie se ciocnea de acelaşi zid: nici o urmă de violenţă, nici o otravă în sistemul digestiv, nici un indiciu despre felul morţii.

Când aceste detalii deveniseră cunoscute în Brazilia, poliţia se trezise asaltată cu telefoane de la publicul din zona Niterói şi cazul intrase cea de-a doua fază.

Unul dintre primii apelanți fusese o intendentă a unei societăți, Gracinda Barbosa Coutinho de Souza. Ea îi spusese polițistului Béttencourt că miercuri seară șofa de-a lungul Alamedei São Boaventura în Fonseca, având alături trei dintre copiii ei. Fiica ei Denise, de șapte ani, o îndemnase să se uite spre cer, deasupra lui Morro do Vintem. Văzuse un obiect oval, de culoare portocalie, cu o linie de foc în jurul marginilor, „trimițând raze în toate direcțiile". Avusese timp să oprească mașina și să-l observe cu atenție cum se ridica și cobora vertical cam trei sau patru minute, emițând „o rază albastră" bine definită. Când ajunsese acasă, îi povestise soțului său, membru al Bursei din Rio, despre apariție. El se dusese la fața locului, dar nu remarcase nimic deosebit.

Observația fusese rapid confirmată de un număr mare de martori care sunaseră la Poliție separat, pentru a anunța că văzuseră un obiect portocaliu, de forma unui ou care emitea raze albastre peste Morro do Vintem, adăugând că nu mărturisiseră la timpul respectiv de teama ridicolului ce însoțește cazurile OZN. Toate informațiile plasau obiectul în apropierea victimelor, în preajma timpului estimat al morții. Astfel, anchetatorii erau obligați să-și îndrepte atenția către anumite detalii de la locul faptei, care păreau nerelevante la început.

De exemplu, era problema măștilor de plumb. Aveau oare ele menirea de a proteja ochii victimelor de vreo formă de radiație? Poliția găsise măști similare într-un atelier al lui Miguel José Viana, împreună cu resturile din plumbul care fusese utilizat. De asemenea, fusese găsită o carte despre „spiritismul științific" cu paragrafe subliniate care vorbeau despre spirite, luminozitate intensă și măști. O interogaseră pe sora lui Miguel. Ea dezvăluise că fratele îi vorbise despre „o misiune secretă".

De asemenea, fusese interogată văduva lui Manuel Pereira de Cruz. Mărturia ei relevase că cele două victime erau membre ale unui grup „spiritist", o societate ocultă cu obiective necunoscute. Se zvonea că grupul încercase să comunice cu alte planete. Un pilot civil pe nume Elcio Correa da Silva era de asemenea membru al grupului.

Elcio dezvăluise anchetatorilor că într-adevăr participase la câteva „experimente" cu cele două victime, unul în grădina lui Manuel din Campos şi altul pe plajă, la Atafona. În acel experiment, Elcio şi alt bărbat numit Valdir fuseseră martorii unei imense explozii. Aceasta se petrecuse în 13 iunie 1966, cu două luni înaintea tragediei de la Niterói. Fusese o explozie, un obiect luminos pe cer, o fulgerare orbitoare. Pescarii din partea locului afirmaseră că văzuseră o farfurie zburătoare căzând în mare. Explozia fusese atât de puternică încât se auzise până în Campos. Dar speculaţiile se domoliseră când familiile victimelor mărturisiseră la anchetă: dispozitivele utilizate la Atafona şi la Campos erau doar bombe artizanale, confecţionate cu ţevi şi sârme.

Poliţia începuse să investigheze mai adânc în mediul victimelor: urmaseră cursuri la São Paulo, organizate de Philips Electronics şi alte firme: cumpăraseră echipamente sofisticate, totuşi nu erau calificaţi să conducă experimente ştiinţifice. Existau declaraţii nedovedite că victimele deţineau o staţie ilegală de radio în Glicerio, în districtul Macae. Şi, din nou, martorii vorbeau despre interesul pentru domeniul paranormalului. Cu câteva zile înaintea morţii, se spunea că Manuel ar fi zis că avea de gând să fie supus unui „test final", după care ar fi putut afirma dacă era sau nu un „credincios".

Văduva lui Manuel destăinuise că fusese martoră la o ceartă între Elcio şi soţul ei. Sub presiunea de a demonstra progresarea cazului, poliţia găsise de cuviinţă să-l ares-

teze pe Elcio la 27 august. Totuşi se stabilise curând că acesta nu părăsise Camposul în ziua tragediei şi fuseseră nevoiţi să-l elibereze.

Alt element curios era una din însemnările găsite lângă cadavre. Se spunea:

Întâlnire la locul stabilit la 4:30 p.m. La 6:30 p.m. ingeraţi capsulele. După ce s-a produs efectul, protejaţi-vă jumătate din faţă cu măştile de plumb. Aşteptaţi semnalul prestabilit.

Se aşteptau cei doi bărbaţi să fie contactaţi de un OZN? Sau, mai prozaic, luau parte la un experiment de spiritism care eşuase?

Se iviseră alte complicaţii. Un gardian civil pe nume Raulino de Mattos raportase că el credea că văzuse victimele coborând dintr-un jeep la baza dealului cu alte două persoane care nu fuseseră observate prea clar. Dar cazul se împotmolise din nou.

La 23 august, poliţia ordonase exhumarea cadavrelor şi un nou şir de teste. Acest pas era atât de neobişnuit încât fusese inserat în toate ziarele din întreaga lume. Numai că noua analiză nu relevase nimic semnificativ.

Se scurseseră doi ani până la o nouă menţionare a cazului: presa braziliană anunţa că poliţia căuta acum un bărbat blond care părea a fi străin. Fusese văzut de un martor stând la volanul unui jeep, în timp ce discuta cu Miguel şi Manuel lângă Morro do Vintem. De asemenea, se dezvăluise faptul că experţii în radiochimie de la Institutul de Energie Atomică din São Paulo efectuaseră o analiză de activare neutronică a părului victimelor. Cele patru elemente măsurate – arseniul, mercurul, bariul şi thaliul – fuseseră găsite în limitele normale.

Cu aceasta, ofiţerul care se ocupa de cazurile de omucideri, Romen José Vieira, oprise cercetările şi înaintase dosarul la Ministerul de Justiţie. A doua fază a cazu-

lui măştilor de plumb (faza analizei „aprofundate") tocmai se terminase. Nu reuşise să explice faptele aşa cum o făcuse prima fază de muncă obişnuită, de cercetare.

În mod previzibil, a treia fază era caracterizată de speculaţii fanteziste, prostie şi măsuri extreme, născute din frustrările tuturor datorate morţii neexplicate a lui Miguel şi Manuel.

Un grup de spiritişti brazilieni pretindea că se afla în contact cu fiinţe jupiteriene, pe căi spirituale. Conform acestor mesaje, moartea victimelor era un accident provocat de faptul că „au început să alerge înainte (către farfuria zburătoare care trebuia să-i ia), mai devreme de a primi instrucţiunea să o facă".

Acelaşi canal dezvăluia de asemenea că jupiterienii erau femele, cu un picior (30,5 cm) mai înalte, cu guri verticale şi patru degete la mâini. Nimeni nu lua în serios destăinuirile, deoarece nu exista nici o dovadă că bărbaţii muriseră în timp ce alergau.

Mai interesantă era confesiunea lui Hamilton Bezani, aflat în închisoare pentru contrabandă şi furt de maşini. Acesta oferise poliţiei o relatare completă a participării sale la uciderea lui Miguel şi Manuel, pretinzând că fusese angajat să îi omoare. El şi alţi trei indivizi din lumea interlopă furaseră banii pe care îi aveau victimele, le duseseră în vârful dealului forţându-le apoi, sub ameninţarea armei, să ia otravă. Poliţia afirmase că intenţiona să efectueze un nou val de arestări. Dar aceste arestări n-au fost făcute niciodată şi publicul s-a mulţumit cu mărturisirea dubioasă a unui prizonier care avea de efectuat ani grei de închisoare[2].

Nici confesiunea lui Bezani, nici „mesajele" provenite de pe Jupiter n-au explicat detaliile specifice ale crimei. O discuţie prelungită pe care am avut-o în casa profesorului Silvio Lago, un medic chemat la judecătorie ca

martor expert în parapsihologie, a aruncat o oarecare lumină asupra aspectelor spiritiste. Conform opiniei profesorului Lago, era posibil ca victimele să fi fost angajate într-o serie de şedinţe în timpul cărora trebuia să se manifeste o entitate paranormală. După experimentul din Campos şi apoi după explozia de la plaja Atafona, Manuel găsise praf la faţa locului. Se putea să fi suspectat că ceilalţi, probabil şi Elcio, au pus la cale o farsă pentru a-l convinge de realitatea „entităţii". Totuşi, remarca detectivul Saulo Soares, erau dornici de a face o a treia încercare în contactarea entităţii în cauză; probabil există o persoană de rang înalt care rămânea în umbră şi în ale cărei instrucţiuni aveau încredere – persoana care le dăduse ordinele scrise pe bilețel.

Pe măsură ce revedeam aceste detalii la locul tragediei, observam că nu crescuse vegetaţia în locul unde fuseseră găsite cadavrele. Am întrebat dacă localizarea era cunoscută cu precizie. Martorul mi-a arătat jalonul care-l îndreptăţea să stabilească locul exact.

Ne-am întors la ipoteza lui Saulo, că cei doi aveau un „mentor intelectual" care manevra situaţia, ipoteză susţinută de conţinutul însemnărilor.

– Exprimarea *ingeraţi capsulele* nu aparţine vocabularului victimelor, a conchis detectivul. În mod similar, *după efect* este prea sofisticat pentru ei. Însemnarea părea o prescripţie dictată de altcineva.

– Ce faceţi cu ipoteza jafului? am întrebat.

Detectivul a ridicat din umeri.

– În primul rând, cum putem şti că aveau bani la ei? Nu intenţionau deloc să cumpere o maşină şi componente electronice.

– Credeţi că povestea era doar o acoperire?

– Am vorbit cu un văr de-al lui Miguel care a încercat să-l împiedice să efectueze călătoria, pentru că nu ar fi

condus la o afacere profitabilă. Miguel i-a răspuns: „Cumpărarea unei mașini nu este scopul real al acestei călătorii. Când mă voi întoarce, îți voi spune dacă eu cred sau nu în spiritism."

– Ce carte a fost găsită la Campos?

– Era o descriere generală a spiritismului, o carte de Bezerra de Menezes.

Janine a cerut amănunte despre atelierul utilizat de victime în Campos.

– Era o cameră mică, a răspuns polițistul. Patru metri pe trei. Acolo Miguel repara televizoare. Am găsit rafturi cu materiale de specialitate, însă nimic suspect.

– Dar măștile de plumb?

– Au fost formate dintr-o foaie de plumb; erau clar realizate în casă, foarte grosolan.

Am revenit la așa-zisa declarație a lui Bezani. Detectivul a râs:

– Era un hoț specializat în bijuterii și mașini de scris. Porecla sa era Papinho de Anjo, ceea ce înseamna *Vorbă iute*. Deja reușise să evadeze din două închisori. A fost prins și trimis la Hippodrome în São Paulo, reputată ca închisoare foarte sigură. A ticluit întreaga poveste în speranța de a fi transferat înapoi la închisoarea din Niterói. Toată lumea știe că este ușor să evadezi de la Niterói. Dar a făcut o greșeală când a mărturisit crimele: a pus cadavrele pe un alt munte! În consecință, a fost ținut la Hippodrome și știi ce s-a întâmplat? Chiar a reușit să evadeze de acolo!

Uitându-mă la peisajul din jurul nostru, am trasat o hartă a zonei. În vreme ce întocmeam schița am observat câteva linii de înaltă tensiune și un turn înalt de transmisie.

– Acestea sunt instalațiile pentru comunicațiile poliției. Nu erau în 1966.

– Hai să revedem ce a fost găsit la locul faptei, împrejurările exacte...

Omul care văzuse primul cadavrele a răspuns cu o voce stinsă. Povestea lui era diferită întrucâtva față de amănuntele tipărite în ziare:

– Niște băieți au găsit cadavrele în timp ce își căutau zmeul. Au venit la mine acasă și mi-au povestit despre asta. I-am trimis la poliție.

– Cadavrele erau așezate direct pe pământ? am întrebat.

– Se aflau pe un covor de frunze.

– Și ce-i cu mirosul?

– Nu, *nu* miroseau, a insistat el. Și nici nu fuseseră atacate de animale de pradă.

Am arătat către cer, unde un număr amenințător de păsări negre zburau în cerc deasupra noastră.

– Dar acestea?

– N-au atacat cadavrele.

– Dar relatarea din ziar, cum că băieții au fost atrași de miros?

– Nu era nici un miros când am ajuns acolo.

Am început lunga călătorie către strada Pinto, unde ne lăsasem mașinile. Era drumul de întoarcere pe care Manuel și Miguel nu-l mai făcuseră niciodată. Totuși Saulo ne-a spus că el credea că bărbații intenționaseră să se întoarcă. Altfel, de ce ar fi păstrat chitanța de predare pentru sticla cu apă minerală? I se părea foarte curios faptul că nu creștea deloc vegetație în acel loc, la paisprezece ani de la eveniment. Și nu găsea nici o explicație pentru farfuria zburătoare.

Astăzi, fișierele mele cu informații despre OZN-uri sunt îngrămădite într-un volum greu de administrat, care ocupă paisprezece sertare pline de birou. Sunt împărțite pe țări, iar dosarul despre Brazilia conține o serie de docu-

mente originale care mi-au fost înmânate de un cercetător foarte competent, un medic pe nume Olavo Fontés, cu puțin înainte de a se stinge din viață.

Când dr. Fontés ne-a vizitat la Chicago în 1967, a scos din servietă acest noian de expuneri de cazuri.

– Vreau să ți le dau ție, a spus.

Își dădea oare seama că va muri în curând? Printre documente, erau părerile lui personale asupra cazurilor măștilor de plumb și a altei observări de OZN-uri în regiunea Niterói.

Evenimentul avusese loc la 16 martie 1966, la ora 9:15 p.m. cu câteva luni deci înaintea tragediei. Un obiect luminos, de formă eliptică fusese văzut la o altitudine de 100 de picioare. Martorul, un director de 54 de ani de la o firmă de produse electronice, cu experiență de tehnician industrial, desenase o schiță cu o serie de sfere numite de el „efervescente". Le observase împreună cu soția, fiica și viitorul ginere, un funcționar al Băncii Braziliei. Obiectul zburase deasupra lui Morro da Boa Viagem către Niterói.

Era clar că observarea unui obiect mare și oval de către doamna de Souza nu era un incident izolat în regiune. De asemenea, nici corelarea între observarea obiectului și efectele neexplicate, fizice și fiziologice, incluzându-le pe cele cu consecințe tragice pentru martori. Totuși literatura despre OZN-uri trece sub tăcere asemenea cazuri pentru că reclamă atenția atât a scepticilor, cât și a celor care cred în realitatea OZN-urilor.

A sosit vremea ca vechile teorii să fie puse deoparte și să se caute noi probe.

Introducere

Aceasta este o carte despre speranțele, experiențele și frustrările unui om de știință care a mers pe teren în căutare de dovezi asupra pretențiilor evazive ale paranormalului; dar mai înainte de toate este o carte despre căutarea adevărului într-un mod foarte special – o poveste despre cercetările mele asupra unui fenomen bizar, seducător și adesea înfricoșător prezentat de mulți martori drept un contact cu o formă străină de inteligență.

De-a lungul anilor, mărturisesc – și o fac cu mândrie – că mi-am schimbat părerea despre însemnătatea informațiilor despre OZN-uri. Ca tânăr student în Franța, doream să devin astronom; eram convins că OZN-urile erau fenomene normale, pentru că astronomii le-ar raporta dacă ar fi într-adevăr necunoscute. După ce mi-am realizat visul de a lucra la un important observator am aflat că oamenii de știință au observat într-adevăr obiecte necunoscute. Dar ei raportau foarte puțin, distrugând între timp anumite informații extrem de interesante și tentante.

În acele vremuri, teoria extraterestră a OZN-urilor părea să fie cel mai bun pariu al nostru. Deși cea mai mare parte a activității mele profesionale se afla în domeniul computerelor (ca programator științific și mai târziu ca cercetător principal în anumite proiecte-rețea în Departamentul Apărării al SUA), nu am uitat statisticile galactice:

cred că probabilitatea existenței în univers a sistemelor planetare similare cu al nostru este copleșitoare. Ca mulți dintre semenii mei, am fost inspirat de eleganta viziune de un înalt potențial spiritual străbătând cosmosul, a lui Teilhard de Chardin. Cred că viața și conștiința se manifestă în lumi îndepărtate. Stabilirea bazelor unui viitor contact cu ele, pe măsura intensificării supraviețuirii umane, ar trebui să fie scopul primordial pe termen lung al programului nostru spațial, contribuția majoră a generației științifice căreia îi aparținem.

În ultimii patruzeci de ani, cei care cred în OZN-uri au presupus că acele obiecte erau produsul unei civilizații de călători prin spațiu care efectuau o supraveghere a Pământului pentru a-și realiza propriile țeluri. M-am trezit treptat în dezacord cu acea interpretare. În timp am dezvăluit principalele contradicții între ipotezele extraterestre ETH și multe rapoarte OZN, incluzând cazuri de „răpire".

În lucrările mele anterioare, în special în cartea *Dimensiuni*[1], am enumerat greutățile teoriei extraterestre și temerile determinate de rapoartele despre răpiri. Nu voi repeta aici amănuntele raționamentului. Analiza atentă a rapoartelor arată că sunt mult mai multe aterizări și „întâlniri" decât ar fi necesare pentru supravegherea planetei noastre. Raportata interacțiune cu ocupanții obiectelor este absurdă și experimentele lor fățișe „științifice" sunt lipsite de gust, tinzând chiar spre grotesc. „Examinarea medicală" la care cei răpiți se spune că sunt supuși, adesea însoțită de manipulare sadică sexuală, este o reminiscență a basmelor medievale cu întâlniri cu demoni. Nu-și are sensul într-un cadru sofisticat tehnic sau biologic: orice ființă inteligentă echipată cu minuni ale științei pe care OZN-urile le posedă ar fi în poziția de a îndeplini oricare din aceste pretinse obiective științifice într-un timp mai scurt și cu mai puține riscuri. Aceia din comunitatea științ-

ţifică care au fost în mod deschis sceptici în privinţa întregului fenomen OZN (şi reprezintă majoritatea) trebuie să fie scuzaţi pentru afirmaţia că atât contactul raportat, cât şi concluziile celor care cred sunt aşa de absurde, încât pretinsul obiect este în mod sigur o aberaţie (fizică sau fiziologică) în toate cazurile. Şi totuşi rapoartele există. Ele continuă să sosească de la observatori de încredere, echilibraţi. Şi ele arată din ce în ce mai mult existenţa unei tehnologii originale, urmărind propriul plan ascuns.

Anumiţi martori reacţionează la fenomen cu un sentiment de veneraţie şi împlinire: pentru Whitley Strieber efectul a fost *comuniunea* şi *transformarea*. Totuşi, pentru mulţi alţii pe care i-am întrebat, experienţa este mai degrabă descrisă ca o *confruntare*.

Prietenii mei din comunitatea de cercetări ai OZN-urilor au fost contrariaţi de dispariţia mea de pe scena cercetărilor între 1980 şi 1987. În această carte vor găsi răspunsul. În 1980 am simţit că dezbaterile pro şi contra realităţii OZN-urilor au atins un punct mort. Am încetat să mai citesc cărţi despre OZN-uri şi m-am abonat la reviste specializate. M-am îndepărtat de grupurile locale de studiu şi de conferinţele naţionale cu acest subiect. Aceleaşi motive au fost prezentate într-o formă nouă, aceleaşi cazuri au fost citate până la saturaţie. Era deja clar că studiul răpirilor se afunda fără speranţă în complexităţile şi capcanele utilizării hipnozei de către cei care cred, care influenţau subtil – sau mai puţin subtil – rezultatele interviurilor pe care le efectuau. Sosise vremea să mă întorc pe teren în căutarea de noi repere. Nu pentru informaţiile în sine; Dumnezeu ştie că avem mai multă informaţie decât putem prelucra. Aşa de multă, încât un catalog complet de întâlniri apropiate ar cuprinde între 5000 şi 10.000 de rapoarte, în funcţie de criteriul utilizat. Numărul total de cazuri OZN neexplicate înregistrate în întreaga lume de-

păşeşte 100.000, totuşi, pe baza sondajelor de opinie, suntem aproape siguri că doar un martor din zece prezintă un raport. Puşi în faţa acestei revărsări de informaţii, avem nevoie de o metodologie corespunzătoare pentru a clasifica şi analiza cazurile, de o nouă evaluare a tehnicilor de investigaţie şi o nouă concepţie asupra fenomenului.

O dată ce am luat decizia de a-mi plasa cercetările într-un nou mod de investigare, câţiva paşi simpli au venit de la sine. Am aranjat cu câteva laboratoare din Silicon Valley să am acces la echipamentul necesar. Am făcut o listă a zonelor unde îmi era util sfatul experţilor – de la tehnici de interviu la interpretare fotografică, de la analiza biologică la ştiinţe juridice. Spre surprinderea mea, am aflat că oamenii de ştiinţă şi primarii pe care i-am contactat erau nerăbdători să mă ajute de îndată ce au fost convinşi că puteau avea încredere în discreţia mea. De asemenea, am descoperit că nu mă puteam aştepta la nici o cooperare din partea majorităţii celor ce credeau în OZN, dornici de a mă ajuta doar în măsura în care concluziile mele ar fi susţinut ideile lor preconcepute că OZN-urile sunt vizitatori extratereştri ai Pământului. După cum se exprimase un cercetător de specialitate al unui important grup din Statele Unite, visul lui era să găsească o farfurie zburătoare şi să dea cu piciorul în cauciucuri! Nu doream să mă angajez de această parte. În viziunea mea, fenomenul OZN este o ocazie de a practica ştiinţa în scopuri umanitare. Dar o minte deschisă reprezintă o premiză obligatorie, numai că nu-i atât de simplu să o realizezi. Minţii umane îi place să tragă concluzii pornind de la o bază insuficientă de date.

S-a dovedit că lucrând pe teren singur sau doar cu câţiva prieteni discreţi era o binefacere deghizată. Puteam acoperi o zonă mai mare, să investighez mai multe cazuri şi să aflu lucruri noi mai repede, echipat doar cu maşina

mea *tout-terrain* Chevy şi având sprijinul unui mic grup de asociaţi influenţi, decât m-ar fi ajutat o organizaţie incomodă.

Când rezultatele au început să se strângă, s-a ivit o nouă imagine a fenomenului OZN. Era bizară, dar totuşi consistentă, bine croită, deşi teribil de deranjantă. Atât de deranjantă de fapt, încât păstrez în dosarele mele câteva informaţii pe care nu doresc să le public până nu verific seriozitatea lor şi nu mă gândesc îndelung la implicaţiile acestora. Cartea de faţă este doar o selecţie parţială, utilizând cazurile care au atins un grad suficient de maturizare în mintea mea.

Am împrumutat metodele mele de la mijloacele inteligenţei tehnice, care sunt diferite de cele ale ştiinţelor obişnuite. În ştiinţă nu există motiv de a suspecta că fenomenele studiate sunt rezultatul manipulării sau al tendinţelor deliberate. Aici trebuie să presupunem că o parte din informaţii sunt false. Cazurile care au o publicitate de un înalt nivel în mass-media sunt cele mai suspecte.

În schimb, rapoartele selectate de mine pentru a fi urmărite veneau în cea mai mare parte din surse particulare: fie de la cititorii cărţilor mele anterioare, fie de la cercetătorii din domeniu, care cunoşteau noile mele activităţi. Am făcut o listă a criteriilor pentru cercetările mele. Aş acorda cea mai mare prioritate cazurilor care nu au fost relatate mass-mediei sau principalelor grupuri OZN. (Am făcut o excepţie cu cazurile vechi, de la care a trecut destul timp astfel încât interesul asupra lor să se micşoreze.) Am solicitat accesul la faţa locului şi audierea martorilor şi am acordat o importanţă foarte mare informaţiilor fizice sau biologice.

Am selectat din dosarele mele de cercetare o suită de evenimente OZN pentru o prezentare detaliată. Patruzeci şi şapte dintre ele sunt cazuri directe, în care am în-

tâlnit şi intervievat eu însumi martorii, în general la locul evenimentului. Aceste evenimente sunt în primul rând din Statele Unite, Brazilia, Franţa şi Argentina. *Multe dintre ele implică efecte secundare fizice şi medicale, incluzând douăsprezece cazuri de răniri mortale în care victima supravieţuia tipic mai puţin de douăzeci şi patru de ore.*

În decursul activităţii mele desfăşurate în domeniul OZN, am strâns de asemenea probe în trei domenii înrudite pe care le consider a fi în afara scopului prezentei cărţi. În primul rând, am obţinut multe informaţii noi despre culte. Sunt dezgustat de acest material, totuşi tentaţia cultelor este clar prezentă la mulţi martori şi la destui ozenişti. Încercările mele de a trage un semnal de alarmă referitor la acest subiect într-o carte anterioară intitulată *Mesagerii decepţiei* au rămas nebăgate în seamă. Mulţi ozenişti chiar s-au supărat pe mine pentru că am arătat că o credinţă în extratereştri putea fi utilizată pentru a manipula populaţiile prea credule. Poate că experienţa de la Templul Poporului din Jonestown – Guyana va trebui repetată înainte de a se fi realizat impactul total al cultelor în societatea noastră. Cultele sunt impulsionate de credinţe iraţionale şi servesc unui scop psihologic asupra membrilor săi, prin asigurarea eliberării de confruntarea cu necunoscutul. Este punctul meu de vedere astăzi – ca şi atunci când am scris *Mesagerii decepţiei,* în urmă cu zece ani – că ştiinţa, refuzând să studieze făţiş fenomenul OZN, îi împinge pe mulţi martori sinceri să adere la asemenea culte. Scepticii, care neagă categoric existenţa *oricăror* fenomene neexplicate în numele „raţionalismului", sunt printre primii care contribuie la respingerea ştiinţei de către public. Oamenii nu sunt proşti şi ştiu foarte bine când au văzut ceva neobişnuit. Când un asa-zis expert le spune că obiectul respectiv a fost probabil luna sau un miraj, el transmite astfel publicului că ştiinţa este neputincioasă sau nu este dornică

de a urmări studiul necunoscutului. În acest fel, el contribuie la creşterea mişcărilor iraţionale în societatea modernă.

Alt domeniu pe care l-am explorat priveşte mutilările vitelor. Pe o perioadă de doi ani am intervievat fermieri, veterinari şi executori judiciari în Arkansas, Missouri şi Kansas. Şi astăzi a rămas neexplicat un număr de episoade pe care le-am cercetat. Ele pot avea o legătură directă cu fenomenul OZN. Pentru că încă nu pot dovedi această legătură, am decis să nu încarc cititorul cu ce ar putea fi informaţii nerelevante. Dar întregul subiect rămâne deschis în mintea mea, chiar dacă comunitatea de cercetători OZN, în afara câtorva mai curajoşi, preferă să-l dea deoparte, ca şi cum nu ar exista.

A treia temă neatinsă de această carte este intervenţia guvernamentală. În cursul activităţii mele profesionale am fost chemat de două ori să depun mărturie în audierile congreselor asupra subiectului managementului de urgenţă[2]. Această activitate m-a ajutat să înţeleg mai bine cum lucrează agenţiile guvernamentale. Ca mulţi dintre colegii mei din domeniu, m-am convins că guvernul SUA, ca şi alte guverne, erau foarte implicate în afacerea OZN-urilor. Această implicare nu se limitează la colecţionarea de date, care este responsabilitatea obişnuită a agenţiilor de informaţii. Ea se extinde la urmărirea îndeaproape a organizaţiilor OZN şi în anumite cazuri la regizarea unor false observări şi la scurgerea ocazională de documente false. Nu este treaba mea să pătrund în asemenea activităţi. Credinţa în extratereştri, ca orice altă credinţă puternică, este un instrument atrăgător pentru anumite activităţi de control al minţii şi de război psihologic. Nu cred că orice guvern are răspunsul în problema OZN, deşi o serie de guverne trebuie să aibă dovada realităţii ei.

După ce aceste trei domenii – culte, mutilări şi activitate guvernamentală – au fost excluse, ne-a rămas ceea ce consider eu miezul problemei OZN: o mulţime de informaţii uluitoare venind de la observatori sinceri, confruntaţi cu o sursă inexplicabilă de energie, care i-a afectat în mediul fizic şi în concepţia spirituală.

Ceea ce deosebeşte această carte de o bună parte din literatura OZN este faptul că informaţiile esenţiale au fost obţinute: 1) de autor însuşi; 2) din surse primare şi 3) de la faţa locului; mai mult, toate liniile potenţiale de explicaţii convenţionale au fost urmărite cât de bine s-a putut.

Vor fi necesari mulţi ani, multe resurse şi cunoştinţe pe care un om le poate aduna, pentru a rezolva această problemă. Dar eu ofer această relatare asupra domeniului meu de activitate ca prim pas pe acest lung şi captivant drum.

Când m-am întors din prima mea călătorie în Brazilia, mi-a fost clar că problema OZN-urilor era mult mai periculoasă şi mai complexă tehnologic decât indica literatura de specialitate. Metodele grupurilor de amatori şi acelea ale investigatorilor oficiali, prevăzute cu formulare şi statistici complicate, erau practic nerelevante. Nu cercetarea academică era necesară, ci studiul direct, inteligenţa ştiinţifică de bază în teren. Aceasta însemna o mulţime de timp şi călătorii, o cercetare atentă a informaţiilor contradictorii şi ani de analiză a modelelor rezultate. Când m-am implicat în această întreprindere nu bănuiam adâncimea impactului pe care l-ar fi avut asupra mea şi claritatea concluziilor finale.

Orice muncă sistematică bazată pe o inteligenţă ştiinţifică începe cu informaţiile fizice. Deci în prima parte a cărţii am adunat acele cazuri de la care putem învăţa ceva nou despre energia şi structura care caracterizează fenomenul. Partea a doua, care tratează problemele enigmati-

ce, adesea subtile, ale cercetării din teren, oferă câteva exemple de cazuri aparent de rutină care s-au dovedit a fi importante şi de rapoarte fascinante care au explicaţii obişnuite. În partea a treia am acoperit impactul dovedit asupra martorilor, de la simple povestiri cu arsuri de soare şi conjunctivite până la expunerea la o doză letală. În partea a patra am strâns cazuri care, după experienţa mea, sunt dintre cele mai provocatoare, pentru a fi analizate de colegii mei cercetători ştiinţifici. Iar în partea a cincea, cititorul va găsi observaţiile pe care le-am făcut în 1988, când m-am întors în Brazilia spre a căuta probe pentru rănirile provocate de întâlnirile cu OZN-uri – probabil zona cea mai semnificativă de investigaţie pentru viitor. O anexă propune o nouă definiţie şi un nou sistem de clasificare pentru informaţiile OZN şi un index complet de cazuri care listează observaţiile descrise în carte.

Toate cazurile examinate în acest volum erau neidentificate când am început să le studiez. Multe din ele continuă să rămână neidentificate după toată munca depusă de asociaţii mei şi de mine. Ceea ce am aflat în acest timp ţine de puterea şi de asemenea de slăbiciunea metodologiei ştiinţifice, cu limitările analizelor tehnice şi cu însăşi natura temerilor şi prejudecăţilor noastre ca oameni de ştiinţă ce înfruntă necunoscutul. Este un proces care ne învaţă o nouă experienţă de umilinţă în faţa universului şi a potenţialului său uluitor de a dezvălui forme străine de conştiinţă şi, poate mai important, noi explorări în noi înşine. Dar concluzia mea imediată este aceasta: orice altceva ar putea fi, OZN-urile reprezintă o tehnologie capabilă de acţiuni vătămătoare. Această observaţie trebuie să ne trimită înapoi pe teren cu resurse mai bune şi o judecată reînnoită asupra urgenţei.

PARTEA ÎNTÂI

O PARADĂ A PARAMETRILOR

Fenomenul OZN este atât de complex, încât evocă multe imagini arhetipale, multe visuri şi conflicte şi este atât de puternic în impactul spiritual, încât manifestările fizice obişnuite sunt adeseori trecute cu vederea sau uitate.

Cât despre miracolele religioase şi alte aşa-zise evenimente paranormale, este uşor să fie înlăturate de potenţialele implicaţii ale evenimentului observat chiar înainte ca cineva să aibă timp să pună întrebări detaliate, critice despre realitatea pământească înconjurătoare. Am învăţat să zăbovesc pe pământ, chiar dacă, procedând astfel, risc să-mi atrag duşmănia unora dintre cei mai entuziaşti teoreticieni.

Pentru a stabili clar că într-adevăr ne ocupăm de efecte materiale, energetice şi care interacţionează în moduri remarcabile cu mediul, am adunat în cele trei capitole care compun Partea Întâia unele cazuri din dosarele mele ce se referă la caracteristicile fizice ale OZN-urilor. Aceste cazuri nu conţin doar mărturiile observatorilor despre asemenea efecte, ci oferă de asemenea parametri cuantificabili.

Astfel, capitolul 1 recapitulează mai multe exemple în care poate rezulta din observări o estimare a energiei; două din ele sunt cazuri directe, definite ca exemple în care am discutat cu martorii oculari. Capitolul 2 cuprinde nouă cazuri de asa-zise fragmente din obiecte neidentificate. Am participat direct la patru din aceste investigaţii;

două din mostre se află în custodia mea şi le ţin la dispoziţie pentru teste ulterioare efectuate de oameni de ştiinţă calificaţi. În capitolul 3 am prezentat patru cazuri de fotografii de OZN-uri nepublicate până acum, pe care le-am obţinut în timpul călătoriilor în America Latină şi pe care le găsesc foarte interesante. În trei din aceste cazuri am vizitat locul şi am întâlnit martorii.

Nu s-a făcut aici nici o încercare de acoperire a tuturor caracteristicilor fizice ale fenomenului într-un mod exhaustiv. Un asemenea studiu trebuie să aştepte timpul când ideile preconcepute ale comunităţii academice pot fi depăşite şi când eforturile bine fondate şi bine dirijate (sau, de preferat, mai multe eforturi independente cu diferite perspective şi diferite metodologii în competiţie unul cu celălalt) pot fi conduse să atace frontal problema. Împreună cu examinarea urmelor în infraroşu ale OZN-urilor detectate de sateliţii spioni, oamenii de ştiinţă interesaţi ar dori să investigheze vasta problemă a urmelor OZN, a ratărilor aprinderii la automobile, a efectelor gravitaţiei, a efectelor electromagnetice şi a emisiilor de microunde, toate câte au fost parţial catalogate în ultimii 25 de ani de cercetători independenţi consacraţi[1]. Deşi asemenea efecte au fost prezente în cazurile pe care le-am cercetat nu am făcut un efort special să le investighez în propriul lor context. În schimb, ofer documentele studierii acestor cazuri ca un prim pas în aplicarea analizei tehnice în enigma OZN.

1
Megawaţi

La 1 iulie 1965, două submarine franceze, *Junon* şi *Daphné*, escortate de vasul de sprijin logistic *Rhône,* au părăsit baza navală din Toulon, îndreptându-se către Gibraltar. Vasele au călătorit mai întâi către La Horta în Azore, apoi către Norfolk, Virginia, pentru a efectua o serie de operaţiuni comune cu flota SUA, care era ocupată în acea perioadă cu recuperarea capsulei *Gemini* lângă Bermude; submarinele franceze escortau port-avionul Wasp.

Mai târziu, navele au trecut prin uraganul Betsy, ale cărui efecte le-au evitat scufundându-se la trei sute de metri. Pe drumul de întoarcere către Franţa s-au oprit zece zile la Pointe-à-Pitre, în Guadelupe, şi o zi la Saintes, înainte de a ajunge în insula Martinica, unde au ancorat la sfârşitul lui septembrie 1965.

În timpul popasului lor în Fort-de-France, într-o seară plăcută, cu un cer senin, a apărut din vest, încet şi silenţios, un OZN mare. „Musafirul" a zburat către sud, a făcut două lupinguri complete pe cer deasupra navelor franceze, apoi a dispărut.

Persoana care mi-a relatat acest caz, Michel Figuet, era în acel timp prim-timonier al flotei franceze din Mediterana. Cârmaciul a observat sosirea obiectului din pozi-

ţia sa de pe puntea submarinului Junon. A avut timp să se ducă sus, la turnul-pilot, unde a pus mâna pe şase binocluri şi le-a împărţit tovarăşilor săi. Erau trei sute de martori, incluzând patru ofiţeri de pe *Junon,* trei ofiţeri de pe *Daphné,* doisprezece marinari francezi şi personal al observatorului meteorologic.

Toţi martorii de la bordul lui *Junon,* a carei proră se afla spre est, au văzut obiectul ca o uriaşă sferă luminoasă cu un disc pe margine venind dinspre vest la ora 9:15 p.m. Era de culoarea unui tub fluorescent, având cam aceeaşi luminozitate ca luna plină. Se mişca încet, orizontal, la o distanţă estimată la 10 km sud de nave, de la vest la est. A lăsat o urmă albicioasă similară cu strălucirea unui ecran de televiziune.

Când se afla exact la sud de nave, obiectul s-a îndreptat în cădere spre pământ, a făcut unul, două, trei lupinguri complete, apoi a plutit spre mijlocul unui slab „halou".

Figuet mi-a relatat că observase ultima parte a traiectoriei sale prin binoclu; a fost în stare să observe două pete roşii sub disc. La scurt timp după aceea, obiectul a dispărut în centrul strălucirii sale „aşa cum se stinge un bec". Traseul şi haloul au rămas vizibile pe cer un minut întreg.

La ora 9:45 p.m. haloul a reapărut în acelaşi loc şi obiectul a lăsat impresia că s-ar „aprinde". S-a ridicat, a mai făcut două lupinguri şi a zburat către vest, unde a dispărut la 9:50 p.m.

A doua zi, Figuet a comparat însemnările sale cu cele ale unui inginer de comunicaţii care observase din fortul marinei acelaşi obiect. Împreună au sunat observatorul meteorologic din Fort-de-France. Cel care a răspuns la apel observase şi el spectacolul din ziua precedentă. A confirmat că nu era nici avion, nici rachetă, nici meteorit,

nici balon, nici satelit în dezintegrare, nici fenomen plasmatic de genul fulgerului globular.

Este foarte dificil de spus dacă un asemenea „incident" nu a avut loc niciodată sau dacă a fost o halucinație. Martorii erau observatori competenți, fiind dispersați pe o zonă întinsă. Erau antrenați în urmărirea de noapte (Michel Figuet a primit în mod special note foarte bune pentru abilitatea sa în cart) și observarea a durat destul de mult, având în vedere că în acest timp cel care mă informase a putut să se ducă în turnul-pilot, să ia binoclurile și să le distribuie personalului.

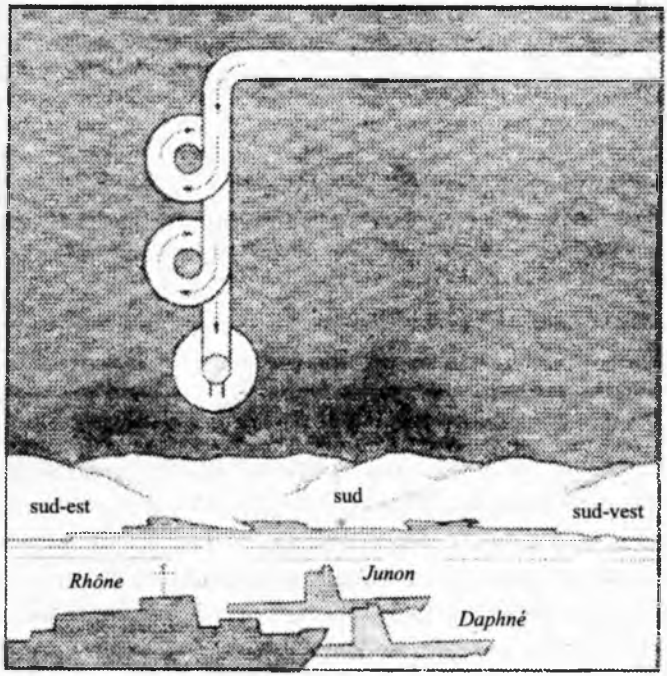

Figura 2. Portul Fort-de-France

Totuși, dacă admitem că *exista* un obiect, cum par a spune faptele, atunci, ca oameni de știință, trebuie să înfruntăm o astfel de provocare. În mod specific, dacă obiectul se afla la zece kilometri, cum au apreciat martorii, atunci reprezenta un disc având 90 metri în diametru, un dispozitiv formidabil într-adevăr, luând în considerare remarcabilele manevre pe care le expunea. Întreaga succesiune sugera comanda și un obiectiv.

Mai mult, este posibil de calculat întreaga disipare de energie a obiectului pe baza estimărilor distanței și a luminozității oferite de martori. Cifra rezultată este de 2,3 megawați (MW)[1].

Pentru a putea avea o perspectivă asupra acestei cifre, este util să o comparăm cu nivelele de energie a câtorva aparate comune. În timp ce energia unei cositori de iarbă este de aproape 3 kilowați (kW), iar a unui motor de automobil este în domeniul 75-1000 kW(1 MW), un avion comercial atinge 50-150 MW; energia unei centrale nucleare se măsoară în mii de megawați.

În calculul de mai sus am obținut cifra energiei numai din cantitatea de lumină emisă de obiect și numai în partea vizibilă a spectrului care a fost receptat de observatori. Fenomenul ar putea dezvolta energie în alte moduri – în microunde sau în unde radio. Dacă are o structură materială, fizică, necesită energie pentru a depăși gravitația, chiar dacă utilizează tehnici de propulsie extrem de avansate pe care le putem doar specula. Din aceste motive, cifra pe care am calculat-o poate fi considerată ca o aproximare grosolană. Această undă de precauție trebuie avută în vedere pe măsură ce trecem în revistă alte cazuri observate care ne pot da o percepție a fizicii fenomenului OZN.

În 1988 l-am reîntâlnit pe Michel Figuet la Bruxelles, cu ocazia unei conferințe europene particulare a cercetătorilor OZN, care a strâns laolaltă cercetători din

Anglia, Franța, Spania, Italia, Belgia, Olanda, Statele Unite și Uniunea Sovietică. El a confirmat manevrele și forma obiectului.

Bărbat energic, cu simț critic, ceea ce i-a conferit reputația de „demitizator" printre cercetătorii francezi mai entuziaști, Figuet locuiește acum în sudul Franței. Își amintește clar amănuntele observației sale. Mi-a spus că s-a mai întâlnit cu membri ai echipajului, a căror memorie a faptelor era la fel de precisă.

Altă observație remarcabilă făcută lângă Grenoble, Franța, la 5 noiembrie 1976, de către un om de știință marcant este revelatoare. Ca și în cazul anterior, au existat mai mulți martori și durata a fost îndeajuns de lungă pentru a permite să fie văzute și memorate detalii ale obiectului și traiectoria sa. Dar erau alte două caracteristici remarcabile: prima, era posibil de stabilit cu precizie distanța până la obiect; a doua, calificarea excepțională a unuia dintre martori a furnizat anumiți parametri fizici care au fost rareori disponibili în cazuri OZN.

Sunt profund recunoscător GEPAN-ului, biroul guvernamental francez de investigații OZN (cunoscut acum ca SEPRA), pentru comunicarea detaliilor cazului pe care am avut ocazia să le discut pe larg înaintea vizitării locului în 1988. Conform politicii sale, am schimbat numele martorilor. Dosarele oficiale conțin bineînțeles detalii complete și interviuri amănunțite cu cei implicați[2].

Primul martor în cronologia acestor observări este o domnișoară M. care se uita la televizor, la ea acasă, în orașul Rives, lângă Grenoble. Era ora 8:08 p.m. A văzut o lumină strălucitoare afară și l-a chemat pe tatăl său. Amândoi s-au dus pe balcon de unde au observat o sursă de lumină puternică traversând cerul cu viteză mare de la nord-vest la sud-est, dispărând după munți în direcția Montand.

Când a fost interogat de jandarmi, tatăl a afirmat că lumina părea să se rotească.

În timp ce aceşti doi martori observau obiectul în Rives, un fizician francez, pe care îl vom numi dr. Serge, conducea maşina la şapte mile depărtare, lângă Voreppe, pe drumul care duce de la Rives la Grenoble. De-abia se reîntorsese de la Paris cu un avion care aterizase la aeroportul din Grenoble şi conducea maşina spre casă. Uitându-se în sus, a văzut un disc luminos mişcându-se pe cer. S-a oprit şi a ieşit din maşină pentru a-l observa cu atenţie. Era ora 8:10 p.m.

Conform opiniei doctorului Serge, discul era mai strălucitor ca o lună plină. Era uşor aplatizat (cu un raport de orientare 0,9) şi avea diametrul unghiular de aproximativ 12 minute cerc (luna plină are un diametru unghiular de aproape 30 minute cerc). Obiectul era alb în centru şi alb-albăstrui la margine. Era înconjurat de un halou intens verde, gros de aproape 2-3 minute cerc.

La începutul observării, discul se afla aproape direct deasupra. Zbura cu o viteză constantă spre est-sud est, în mai puţin de opt secunde acoperind aproximativ 1,3 grade de cerc pe secundă.

În acel moment, discul s-a oprit fără să-şi schimbe dimensiunile şi a planat cam trei până la zece secunde. Apoi a pornit din nou într-o direcţie diferită, la treizeci de grade faţă de traiectoria precedentă, cu o viteză mult mai mare, acoperind aproape opt grade de cerc pe secundă, trecând prin faţa muntelui Le Taillefer, la 36 km depărtare.

Dr. Serge a pierdut discul din vedere când acesta a trecut prin spatele muntelui Le Neron, la 9 km depărtare.

Întreaga observare a durat cam 20-25 secunde şi nu a existat nici un zgomot. Cerul era limpede, nu bătea vântul la nivelul solului şi temperatura era cam de 40° F.

În 1988 m-am dus în zona în care a fost făcută observarea. Fotografiile şi schiţele existente în raportul GEPAN nu fac nici o favoare măreţiei locului. Munţii se ridică de ambele părţi ale râului Isere. În unele locuri, drumul trece la baza pereţilor verticali de granit.

Trebuie remarcat că cercetările efectuate de GEPAN au dezvăluit că fusese observat un obiect similar, cu trei ore mai devreme, la 18 mile est de Rives, şi că un disc luminos fusese reperat două ore mai târziu de un controlor civil de trafic aerian în turnul de control al aeroportului militar de la Aulnat.

Imediat după ora 8:05 p.m. în aceeaşi zi, un martor aflat la câţiva kilometri de Vienne a văzut o sferă uşor aplatizată, a cărei lumină era similară cu cea a unui tub foarte strălucitor de neon, cu o zonă incandescentă roşu-oranj sub aceasta. Era cam de o şesime din diametrul lunii pline şi zbura foarte repede de la vest-nord vest către est-sud-est.

Luând în considerare aceste observaţii foarte competente, este posibil să se determine energia şi viteza obiectului în limite rezonabile. La o reconstituire atentă a observaţiei, s-a estimat că obiectul zbura la o altitudine de 1500-2500 picioare, ceea ce ar conduce la un diametru între 6-20 picioare şi o viteză de aproximativ o milă pe secundă sau 3600 mile pe oră în a doua fază a traiectoriei. Presupunând că discul disipa la fel de multă lumină cu cea a unei luni pline, cum a observat dr. Serge, energia sa în partea vizibilă a spectrului era de un modest 15 kW.

În interviurile conduse de anchetatorii OZN ai Centrului Naţional Francez pentru Studii Spaţiale (CNES), dr. Serge şi-a extins descrierea obiectului, menţionând că haloul îi amintea de culoarea produsă la arderea sărurilor de cupru. Este de asemenea de remarcat că dr. Serge, care este directorul unui laborator de fizică nucleară, nu a ra-

portat observația nimănui și nu a menționat-o colegilor. Doar când mărturia domnișoarei M. și a tatălui ei a fost publicată în ziare și-a oferit propria experiență.

Pe lângă rapoartele jandarmilor, declarațiile martorilor și cercetările oamenilor de știință de la GEPAN, au mai fost audiați mai mulți observatori chiar de către un judecător, fost președinte al Curții Regionale de Apel.

În timpul pregătirii acestei cărți am avut ocazia să analizez informațiile împreună cu dr. Claude Poher, cel care a fondat grupul GEPAN. Ne-am întâlnit neoficial într-o cafenea din Paris, în apropiere de cartierul general al CNES; mi-a spus că acest caz de la Grenoble rămăsese unul din cele mai incitante pe care le studiase.

CNES este situat într-un vechi colț al Parisului, unde Les Halles, piața de produse, a atras un interesant segment de populație de-a lungul secolelor, de la alchimistul Nicholas Flamel și scriitorul Victor Hugo, la proprietarii de magazine, prostituate, camionagii și studenți în căutare de part-time joburi. Astăzi piața a fost mutată într-o suburbie și zona este patria a sute de mici magazine care satisfac gusturile turiștilor. Moda „new wave" se află în imediata apropiere a localurilor punk, rock și a sex-shopurilor, a bijuteriilor, a firmelor prospere pentru vânzare de îmbrăcăminte en-gros, care operează frecvent la hotarul legii. Era un decor ciudat pentru o discuție despre științe spațiale.

– Oricât de interesant ar fi fost cazul Grenoble, spuse Poher, nu a reușit să fie adus în atenția oamenilor de știință francezi marcanți. Pentru ei reprezenta doar un alt raport OZN, chiar dacă martorul principal era unul dintre colegii lor. Nici măcar nu s-ar deranja să se întâlnească cu el pentru a revedea informațiile, pentru că ei cred că OZN-urile nu își au locul într-o lume rațională.

I-am spus că GEPAN depășise vremurile.

Pentru mine nu are importanță numai un caz singular, ci acumularea de asemenea cazuri. Multe lucruri s-au schimbat în anii care au urmat cercetării observațiilor dr. Serge de către GEPAN, i-am explicat. Parada modelor extravagante, abundența cărților de Eră Nouă în librării, miile de desene animate, reprezentând extratereștri în orice formă posibilă, evidențiau această schimbare. Chiar dacă științei tradiționale îi place sau nu, publicul a acceptat de mult existența fenomenului OZN. Sarcina noastră acum este de a selecta parametrii cel mai bine documentați din informația acumulată și să-i aducem în fața colegilor noștri, astfel încât cercetarea să înainteze, chiar dacă nu avem răspunsurile pe care le-am dori despre natura și originea obiectelor.

Al treilea caz pe care va trebui să-l revedem în acest studiu al nivelurilor de energie asociate cu OZN-urile a avut loc lângă Arcachon în Franța, la 19 iunie 1978, și a fost de asemenea investigat în profunzime de GEPAN. În timp ce cazul din Grenoble era remarcabil pentru convergența și înalta calitate a observațiilor, evenimentele pe care le vom relata introduc alt parametru excepțional: OZN-ul a declanșat fotocelulele care controlează luminile întregului oraș. Din distanța și pragul de nivel al celulei este posibil de a defini altă estimare a energiei obiectului[3].

Orașul unde a avut loc observarea este Gujan-Mestras și au existat martori independenți lângă Creon și La Reole. Un ziar local descria cum doi tineri înfricoșați, un bucătar de 18 ani pe nume Franck Pavia și un ucenic de măcelar de 17 ani, Jean-Marc Guitard, au bătut la ușa unui brutar, domnul Varisse, care pregătea pâinea pentru a doua zi, la ora 1:30 a.m.

Adolescenții se opriseră pe marginea drumului pentru a repara instalația de semnalizare a mașinii, când toate luminile orașului au fost dintr-odată stinse. În același timp

un bubuit puternic i-a făcut să sară din loc. Apoi au văzut obiectul. După descrierea lor, era oval, roşu, înconjurat de „flăcări" albe şi zbura către ei la o altitudine de 11.000 picioare.

În acel moment, Jean-Marc n-a mai putut respira şi a leşinat. Obiectul şi-a schimbat atunci direcţia şi s-a îndepărtat.

În timp ce povesteau întâmplarea brutarului (care se spune că a râs de ei), ambii martori erau clar înspăimântaţi, aveau dificultăţi de vorbire, iar Jean-Marc avea ochii roşii şi plânşi.

În aproximativ aceeaşi perioadă de timp, un şef de restaurant de 35 de ani, domnul Bachere, care conducea automobilul către Bordeaux, a văzut „o sferă mare, portocalie, foarte strălucitoare" care plana peste La Reole, la aproximativ 1000 picioare, înainte de a dispărea. A reapărut în acelaşi loc un minut mai târziu. Soţia domnului Bachere a confirmat observaţia acestuia.

Datorită acestor rapoarte care au fost transmise de executorii judiciari la centrul spaţial din Toulouse, GEPAN a decis să investigheze imediat: trei dintre oamenii lor de ştiinţă au fost chiar a doua zi la faţa locului.

Au chestionat îndelung martorii, i-au dus la localizarea actuală şi i-au pus să indice cu teodolitul locurile unde obiectul apăruse şi dispăruse. La sfârşit, martorilor li s-a dat un set de mostre color standard din care au selectat ceea ce corespundea cu fenomenul observat.

Această investigaţie a scos la lumină şi mărturiile altor martori care anterior tăcuseră. De exemplu domnul B., un student care locuia în Gujan, a confirmat că se afla afară când luminile oraşului s-au stins la jumătate de oră după miezul nopţii. În acelaşi timp a auzit un bubuit puternic, de tonalitate joasă, care l-a speriat. Domnul B. a ob-

servat raze portocalii deasupra pinilor, sub plafonul norilor.

În timp ce anchetatorii chestionau martorii, au sosit la secția de poliție câțiva reprezentanți ai unui grup local OZN de amatori. Au fluturat o fotografie neclară alb-negru a unui obiect, chipurile văzut în aceeași zonă cu câteva luni înainte. Unul din ei a arătat poza martorilor, spunând:

– Ar fi interesant de verificat dacă era același OZN care s-a întors.

Cercetătorii GEPAN au reușit să-i convingă pe acești ozeniști să-și tempereze entuziasmul și să-și amâne propriul interviu cu martorii, evitând astfel genul de contaminare pe care o vedem în mod constant când observatorii OZN sunt bombardați cu întrebări care sugerează răspunsul de către amatori și mass-media.

Seriile de măsurători efectuate în teren au stabilit (în limitele așteptate de eroare ale memoriei umane) că toți martorii au observat același obiect. Erau de acord asupra parametrilor de timp, durată, distanță, traiectorie, sunet și luminozitate. Existau totuși discrepanțe în ceea ce privește altitudinea și diametrul aparent al obiectului. Unul dintre martori, care a dat cele mai consistente măsurători, a fost utilizat ca sursă primară pentru aceste estimări.

Directorul departamentului de utilități orășenești a fost de asemenea intervievat. A arătat anchetatorilor localizarea celulelor fotoelectrice care controlează luminile de pe străzi. În mod natural, când aceste celule sunt expuse la o lumină care depășește pragul normal ele presupun că s-a luminat de ziuă și opresc sistemul. Rezultatul analizei fixează distanța între celulă și OZN la 135 m și 480 m, sau vag între 400 și 1500 picioare. Aceasta produce un nivel de energie între 160 kW și 5 MW.

Pentru a completa acest capitol, doresc să analizez un al patrulea caz extras din dosarele SUA pentru că furnizează totuşi alt punct de vedere asupra domeniului energetic, oferind totodată şi câteva perspective interesante asupra controversei OZN şi a tratamentului său de către oamenii de ştiinţă-savanţi.

Cazul a avut loc la ora 8:15 p.m., la 30 decembrie 1966, în apropiere de Haynesville, Louisiana. Martorii sunt un profesor de fizică, dr. G., şi familia sa. Cercetările mele la biroul meteorologic au dezvăluit că vremea era mohorâtă, cu ceaţă şi burniţă slabă, plafonul de nori aflându-se cam la 300 picioare, toţi parametrii fiind în acord cu afirmaţiile martorilor. Nu era furtună.

La începutul lui 1967 am dat peste această observaţie pe când revedeam sistematic dosarele Forţelor Aeriene SUA, ca asociat al doctorului J. Allen Hynek de la Universitatea Northwestern, care era consultantul ştiinţific pentru studiul lor asupra OZN-urilor, cunoscut ca „Proiectul Cartea Albastră". Raportul doctorului G. şi al familiei sale nu a fost urmărit de personalul Forţelor Aeriene, astfel încât am hotărât să o facem noi.

Dr. G. ne-a spus doctorului Hynek şi mie că, în acea noapte, îşi conducea automobilul pe autostrada SUA 79 între Haynesville şi graniţa cu Arkansasul, când soţia l-a făcut atent către o strălucire roşie-portocalie ce apăruse prin şi deasupra copacilor din faţă la stânga lor. Au continuat să o observe pe măsură ce înaintau pe autostradă. Părea o emisferă luminoasă, pulsând regulat, situându-se de la roşu mat la portocaliu strălucitor, într-o perioadă de aproape două secunde. Nu exista fum sau flăcări, ceea ce ar fi caracterizat un foc. De fapt, când maşina a ajuns la aproape o milă de sursa de lumină, dintr-odată aceasta a devenit alb-strălucitoare, anulând farurile şi formând umbre ascuţite. Această izbucnire de lumină nu numai că-l

forța pe dr. G. să-și acopere ochii, dar i-a trezit și pe copiii care dormeau pe bancheta din spate. După aproximativ patru secunde, a revenit la nuanța ei roșie-portocalie.

Au fost descrise mai multe observări făcute de alte persoane din zonă. Un martor a spus că aproximativ cu șase zile înainte fusese văzută o lumină strălucitoare asemănătoare, cam în același loc.

Deoarece Universitatea din Colorado a primit fonduri de la Forțele Aeriene SUA ce depășeau 500.000 U.S.D. pentru a studia OZN-urile, am atras atenția doctorului Edward Condon asupra acestui caz, fiind apoi condusă o investigație pe teren de mai mulți oameni de știință din Boulder. Am crezut că dr. Condon, fizician renumit, care a fost cooptat în programul nuclear SUA, ar fi interesat de caz. În ciuda marii desfășurări de elicoptere de căutare, investigația nu a putut localiza zona. În raportul publicat, dr. Condon a conchis că acest caz era „interesant" și că a rămas ca una din multele observații neidentificate din proiectele aflate în dosarele Universității din Colorado. Acest fapt nu l-a oprit pe ilustrul fizician să afirme, de asemenea, în concluziile sale că studiul oficial al fenomenului OZN trebuie să fie abandonat pentru că nu este de așteptat nici un progres într-o asemenea cercetare.

După ce proiectul Universității din Colorado a fost abandonat și după ce Forțele Aeriene, urmând recomandările sale, au închis propria „Carte Albastră", am rezumat în liniște studiul meu asupra cazului. Am venit în contact cu un cercetător calificat, domnul W., care și el urmase propria cercetare cu dr. G. Prin ei, am obținut copii ale fotografiilor efectuate din avioanele Forțelor Aeriene din Barksdale, care au îndeplinit câteva misiuni de fotografiere în infraroșu a zonei (fig. 2). Am aflat că domnul W. și dr. G. au indicat locul deasupra căruia planase obiectul.

Zona în discuție este un luminiș de aproape 30 de picioare în diametru, localizată la vestul șinelor ferate, vizibil clar în fotografiile Forțelor Aeriene. Dispecerul-șef a afirmat că, în acea noapte, nu se afla material rulant pe o rază de 50 de mile de la locul întâmplării. Cele mai apropiate linii de înaltă tensiune sunt cam la 9 mile depărtare spre vest.

Toți copacii de la marginea luminișului prezentau înnegriri sau arsuri pe scoarță pe o direcție care indica spre centrul zonei, ca și când ar fi fost expuși la o sursă intensă de iradiere energetică. Deși sunt în posesia unor mostre din scoarța de copac carbonizată, nu am putut găsi un laborator de analize demn de încredere, care să le studieze. Era clar că doream să știm dacă lemnul fusese ars de energie luminoasă, căldură directă sau combustie chimică. Din estimarea energiei necesare să producă adâncimea arsurii, era posibil de calculat puterea sursei, presupunând că era localizată în centrul luminișului la 15 picioare. Acest lucru nu s-a efectuat.

Din fericire, există alte modalități de a determina estimarea unei energii, cum și-a dat seama imediat dr. G. când a văzut că lumina emanată de obiect a anulat propriile faruri cam la 10 picioare înaintea mașinii. Aceasta i-a permis să pună în ecuație intensitatea obiectului necunoscut, care este dată de energia sa raportată la pătratul distanței, și intensitatea propriilor faruri, care este dată de energia acestora cunoscută ca fiind 150 W, raportată la pătratul a 10 picioare. Fără să copleșesc cititorii cu calcule matematice complicate, aceasta dă o limită joasă a intensității OZN-ului, rezultând energia acestuia[5].

În raportul său, dr. Condon a estimat distanța la 2400 picioare, ceea ce a dat o energie de 900 MW a OZN-ului. O estimare mai corectă este dată de investigațiile ulterioare ale dr. G. și ale domnului W., deoarece luminișul

este localizat la 1800 picioare de la punctul de observație. Puterea energetică devine 500 MW.

Această cifră, care este o estimare minimă, plasează obiectul în domeniul energetic al unui mic reactor nuclear. Totuși ne putem afla în locul unei persoane care încearcă să estimeze puterea unui autocamion prin intensitatea farurilor sale: actuala cifră a energiei poate fi ca ordin de mărime în afara calculelor noastre. Chiar este posibil, dacă urmăm anumite teorii despre ce ar putea fi OZN-urile, că lumina pe care o emit este doar un efect secundar al mecanismului lor de propulsie, așa cum monoxidul de carbon este un efect secundar în arderile din motorul automobilului.

Totuși am stabilit un fapt: OZN-urile sunt observate și descrise consecvent de către martori de încredere foarte competenți. Și informațiile pe care le furnizează ei pot permite unui grup de cercetători consacrați să tragă anumite concluzii științifice.

Suntem de-abia la începutul procesului; dar este deja clar că fenomenul OZN reprezintă o ocazie de a utiliza știința efectiv. Întrucât concluziile grăbite ale dr. Condon nu rezistă, ar putea fi chiar o ocazie pentru progresul științelor fundamentale.

Este evident acum că rapoartele asupra OZN-urilor în care martori calificați dau descrieri consecvente ale distanței și intensității luminoase ale unui obiect nu sunt rare. Din aceste descrieri este posibil să derive o aproximare grosolană a energiei luminiii vizibile a OZN-urilor. Cifrele pe care le obținem se află într-un domeniu ce ar permite fenomenului să aibă un impact periculos asupra oamenilor.

Dosarele OZN ale grupurilor mai de încredere, cât și cele păstrate de organizații militare trebuie cercetate pentru a se găsi cazuri similare celor patru situații din exem-

plele de mai sus. Cazurile trebuie să fie cercetate din nou pe teren, oricând este posibil, şi estimările energetice trebuie perfecţionate şi tabelate. Numai prin acumularea perseverentă a astfel de cazuri documentate, fenomenul va ajunge eventual în atenţia comunităţii ştiinţifice internaţionale, şi nu prin pretenţii senzaţionale ale mass-mediai, prin presiuni politice, printr-o mişcare publică pentru a cere guvernului „să spună adevărul". Acest lucru nu a fost niciodată făcut de guvern sau de către oricine altcineva. Din nefericire, nu există nici o cale mai uşoară.

Eşecul Universităţii din Colorado de a prezenta într-un mod ştiinţific valabil, în timpul studiului Condon între 1967 şi 1969, ne poate învăţa o lecţie importantă: nu suma de bani cheltuită contează sau notorietatea oamenilor de ştiinţă implicaţi, ci dorinţa de a lucra în domeniu cu imaginaţie şi sârguinţă, care egalează însăşi complexitatea fenomenului.

În majoritatea cazurilor OZN, anumiţi parametri necesari lipsesc. Putem cunoaşte luminozitatea, dar nu şi distanţa. Sau cunoaştem traiectoria, dar nu şi perioada exactă a zilei care ne permite să corelăm afirmaţiile martorilor independenţi. Greutatea este de a ne întoarce, ca orice om de ştiinţă, orice bun spion sau orice bun poliţist, şi de a pune mai multe întrebări, până ce se ivesc informaţiile lipsă.

2
Cer lichid

De-a lungul anilor, au existat multe afirmații ciudate conform cărora discuri zburătoare revărsau efectiv metal din cer. Totuși aceste afirmații nu au produs probe evidente ale realității obiectelor.

Oamenii de știință interesați în fenomenul OZN au sperat în permanență ca relația observație-probă fizică să fie atât de bine documentată, încât să îndepărteze majoritatea îndoielilor colegilor lor. Astfel de probe ar putea fi analizate în laborator. Poate nu ar furniza o dovadă finală a realității OZN-urilor, dar ar constitui baza unui dialog fructuos printre mulți teoreticieni.

Pe teren totuși lucrurile nu sunt așa de simple. Combinația unei bune observări cu o probă fizică este rară. Dată fiind o astfel de probă, este dificil de găsit un laborator competent pentru a o analiza. Nu numai costul unei asemenea analize este prohibitiv (câteva mii de dolari), ci și complexa sarcină de a determina ce întrebări trebuie puse și ce echipament trebuie utilizat. Poate fi scrisă o carte fascinantă, fără greșelile făcute de-a lungul anilor în manipularea unor astfel de mostre, de la etichetarea neglijentă, la distrugerea efectivă, cum a fost cazul în prima „ana-

liză“ a unei probe de magneziu din Brazilia, în mâna Forțelor Aeriene SUA.

Un caz care mi-a fost adus în atenție în octombrie 1985 și pe care l-am urmărit energic cu ajutorul câtorva colegi înțelegători, m-a învățat despre capcanele probelor fizice. De asemenea, m-a învățat că, după multe ore de lucru sau călătorii la laboratoarele îndepărtate și cheltuieli considerabile pentru a utiliza cea mai modernă tehnologie, nu afli neapărat mai mult decât știai la început.

Pe atunci, sosisem în Costa Rica unde am întâlnit trei cercetători latino-americani respectați, Enrique Gastillo din Venezuela, Carlos și Ricardo Vilchez din Costa Rica. Aceștia mi-au arătat o bucată considerabilă dintr-un metal ușor argintiu și, înainte de a mi-o preda pentru analizare, mi-au descris originea ei.

Doi studenți care se plimbau în campusul universității din Bogotá într-o noapte ploioasă din 1975 sau 1976, au auzit un sunet ciudat deasupra capului. Uitându-se în sus, au văzut un disc balansându-se în aer, ca și când ar fi fost în dificultate. I-au estimat diametrul la patru metri și altitudinea la 1000 m. În timp ce acest prim obiect părea că pierduse controlul, au observat alte patru discuri zburând în apropierea lui, ca pentru a-l ajuta. Erau de aceeași formă și dimensiuni.

În acel moment, conform afirmației martorilor, au fost aruncate jeturi de lichid din discul central. Studenții s-au refugiat sub un copac și au văzut lichidul strălucitor cum cădea în bălțile de apă de pe stradă, producând aburi. Toate cele cinci obiecte s-au ridicat apoi și au dispărut în nori. Martorii au recuperat două bucăți de metal, cam de 4 pe 1 pe 0,25 inch, după ce au lăsat materialul să se răcească aproape zece minute (fig. 3).

Prima analiză a fost efectuată în America Centrală de un inginer mecanic de la o companie petrolieră. El a

conchis că mostra era un aliaj de aluminiu cu magneziu şi staniu (cositor). Era nemagnetic şi conţinea urme de materiale care nu au fost identificate. A afirmat, de asemenea, ca metalul era uşor prelucrabil şi prezenta o granulaţie foarte fină.

Când proba mi-a fost predată de Ricardo Vilchez, am iniţiat un lanţ al evidenţei. O manipulare meticuloasă a obiectelor fizice este necesară dacă se doreşte a avea valabilitate legală. De aceea, am sigilat proba într-un plic şi l-am rugat pe Vilchez să semneze lângă semnătura mea pe plic. L-am dus apoi în Statele Unite, unde, pentru dosar, am rezumat cazul procurorului şi am semnat o declaraţie sub jurământ în biroul acestuia. Plicul nu a fost deschis până ce nu s-a aranjat cu o companie cu tehnologie înaltă, ai cărei directori ne-au asigurat accesul la echipamentul necesar pentru o investigaţie detaliată. Au existat martori care confirmau că semnăturile originale erau prezente pe plicul intact înainte de extragerea probei.

Grupul nostru a notat că o parte a mostrei prezenta urme de activitate violentă şi fierbere, în timp ce cealaltă parte era plată, cu ceva material întipărit – posibil de la asfaltul drumului. Apoi metalul a fost supus la două tehnici standard de analiză, prima cu un microscop electronic de scanare (SEM), apoi cu un instrument numit spectroscop de scanare cu ioni a materialului (SIMS). Deoarece amândouă tehnicile sunt adesea utilizate pentru a efectua studiul pretinselor mostre OZN, este util să le descriem cu câteva detalii.

Microscopul electronic de scanare produce cu raze X un spectru fluorescent. A fost aplicat la o mică parte a mostrei unde am efectuat o spărtură curată şi astfel am reprezentat o secţiune tipică necontaminată. Microfotografiile au indicat o cavitate, posibil produsă de o mică bulă de gaz, şi această cavitate a fost studiată în decursul anali-

zei. Rezultatele acestui test au arătat că proba conține 93,7% aluminiu, 4,8% fosfor, 0,9% fier și restul urme de alte elemente.

Specialiștii metalurgi care au efectuat analize au comentat că mostra fusese „topită și retopită" și că nu mai rămăsese nimic din structura inițială. De fapt, forma sa era tipică pentru un material supraîncălzit, iar consistența era cea care rezultă în urma exploziei unei mașini.

Testul cu *spectroscopul de scanare cu ioni a materialului* sau *analiza Auger* explorează materialul prin găurire din ce în ce mai adâncă de la stratul superficial spre interior. Amplasată în vid, mostra este lovită cu o rază de electroni și măsurătorile se repetă la diferite valori de densitate.

Testul ne-a surprins la început pentru că nu a relevat deloc aluminiu. În schimb, am găsit în stratul superficial carbon, oxigen și azot. În afara acestui strat neclarificat, am găsit totuși aluminiu, cât și magneziu, potasiu, sulf, sodiu și siliciu. S-au găsit de asemenea fosfor și fier sub formă de urme.

Am furnizat aceste rezultate în detaliu în speranța că unii dintre cititori îmi vor sugera alte modalități de a perfecționa analiza. Am rămas însă foarte dezamăgit în așteptări.

Pentru început, mostra era foarte neobișnuită pentru ceea ce *nu* conținea. În special, nu existau fluoruri, un produs secundar normal în procesul de rafinare al aluminiului. Absența metalelor grele și a apei era de asemenea surprinzătoare, iar prezența stratului de oxi-carbid este încă neexplicabilă.

Cel mai util rezultat al acestei activități a fost perfecționarea metodologiei și acela de a fi obligat să mă gândesc la precauțiile care trebuie luate pentru păstrarea unui șir de probe care să poată fi aduse în fața comisiei de

expertiză. Totuşi nu am ajuns la o concluzie finală în ceea ce priveşte mostra de la Bogota. Este posibil să provină de la un OZN, cum susţin martorii. Dar nu am putut întâlni aceşti martori personal, iar dosarul care conţinea interviurile iniţiale s-a pierdut; nu ştim nici măcar anul exact al observării. Este puţin probabil să fie vorba de o reintrare în atmosferă a unui satelit, dat fiind declaraţiile martorului, compoziţia şi dimensiunile bucăţii metalice. Dar nu am eliminat în întregime posibilitatea unei farse. Poate fi ea vreodată eliminată?

Istoria OZN-urilor, aşa cum s-a dovedit prin probele fizice, este lungă. În 1967, când Donald Hanlon şi cu mine căutam să receptăm un interes asupra cazurilor americane uitate de la sfârşitul secolului XIX, am publicat un articol care a şocat comunitatea conservatoare a cercetărilor OZN din acea vreme. Subiectul îl constituia observarea „dirijabilului" în 1897. Am descoperit că au fost zărite nu mai puţin de 14 dirijabile în acea singură zi, la 17 aprilie 1897. O reperare a avut loc în micul orăşel Aurora din Texas. Obiectul, se spunea,

> ...zbura deasupra pieţei publice şi, când a ajuns în partea nordică a oraşului, s-a ciocnit de turnul morii de vânt a judecătorului Proctor, făcându-se bucăţele după o teribilă explozie, împrăştiind sfărâmături pe mai mulţi acri de pământ, distrugând moara de vânt, rezervorul de apă şi stricând grădina de flori a judecătorului[1].

Mai departe, raportul dezvăluia faptul că pilotul navei, care „nu era un locuitor al acestei lumi", murise în accident:

> Hârtiile găsite asupra persoanei, evident mărturiile călătoriei sale, sunt scrise cu nişte hieroglife necunoscute şi nu pot fi descifrate. Această navă a fost prea distrusă pentru a putea trage nişte concluzii despre construcţie şi puterea motorului. Era construită dintr-un metal necunoscut, asemănător întrucâtva cu un aliaj de aluminiu şi argint şi

probabil cântărea câteva tone. Orașul este astăzi plin de oameni care privesc epava și strâng eșantioane de metal straniu din sfărâmături.

Deși Hanlon și cu mine ne-am gândit tot timpul că acest caz era în special interesant ca piesă de istorie timpurie americană și că era probabil o farsă, articolul nostru a trezit interesul în curentul anului 1897 în general și în misterul Aurorei în special.

În 1973 am fost surprins și oarecum intrigat de articolele mai multor ziariști care s-au angajat în noi investigații la fața locului. Deși nu s-a găsit nici un cadavru humanoid, s-a pretins că au fost descoperite mostre din straniul metal.

William Case, care a publicat o serie de articole despre Aurora în ziarul *Dallas Times Herald*, a prezentat întradevăr o bucată de aliaj care a fost în cele din urmă analizată de Compania de Avioane McDonnell-Douglas. În compoziția ei s-au găsit aluminiu (aproximativ 83%) și zinc (aproximativ 16%), cu posibile urme de mangan și cupru. Combinația putea fi asimilată cu numeroasele aliaje obișnuite de aluminiu – conform cercetătorilor de la McDonnell –, dar nu putea data dinainte de 1908.

Mai curios este celebrul caz Maury Island. (Acest eveniment a avut loc la 21 iunie 1947 – cu trei zile înainte de vestita observație a pilotului Kenneth Arnold, lângă Muntele Rainer, când a descris nouă discuri stranii ca „farfurii zburătoare".) În acea zi, pe la amiază, patru oameni și un câine au ieșit cu barca în lungul coastei în Tacoma, Washington[2].

Proprietarul bărcii era un salvamar numit Harold Dahl. El și însoțitorii săi au observat șase obiecte de forma unor gogoși care planau deasupra mării, la o altitudine de aproape 2000 picioare. Unul din obiecte părea că are ceva probleme, la fel ca în observațiile de la Bogotá, și arunca

fulgi argintii asemănători cu nişte foiţe de metal şi o cantitate de material asemănător cu „zgura fierbinte". Discul părea să-şi revină cu ajutorul celorlalte obiecte, apoi toate s-au îndepărtat în zbor. Dahl s-a reîntors în port, a raportat observaţia lui Fred Chrisman, iar acesta din urmă s-a dus la faţa locului ca să cerceteze. A găsit plaja plină de un material sticlos şi de foiţe de metal argintiu.

După ce cazul a fost dat publicităţii, mai mulţi oameni s-au arătat interesaţi de mostre, inclusiv Kenneth Arnold.

Doi ofiţeri de informaţii de la Forţele Aeriene ale Armatei din Hamilton Field, lângă San Francisco, au interogat martorii, au strâns probe fizice şi au decolat către baza lor. Avionul lor s-a prăbuşit lângă Kelso, Washington, iar ofiţerii au murit în accident. De atunci investigaţia a devenit un amestec confuz de evenimente ciudate şi dispariţii bizare. Atât contrainformaţiile militare, cât şi FBI-ul au conchis că, de fapt, cazul era mai degrabă o farsă. „Analiza fragmentelor indică a fi de la fabrica de zgură din Tacoma", afirmă un mesaj telexat al FBI-ului din 5 august 1947. Dar, atât cât cunosc eu, compoziţia acestei „zgure" (presupunând că a fost analizată) nu a fost niciodată dezvăluită. În plus, nu s-a menţionat materialul argintiu, deşi Kenneth Arnold, care l-a văzut, îl descrisese ca „foiţă de aluminiu".

Incidentul din Maury Island a avut loc cu mult înainte ca eu să-mi încep cercetările asupra OZN-urilor, dar am studiat un raport mai recent de căderi din cer de fragmente ca zgura şi nu am nici o îndoială asupra sincerităţii martorilor.

Sâmbătă 17 decembrie 1977, la ora 7:45 p.m., un obiect roşu luminos aeropurtat a fost observat de doi locuitori din Council Bluffs, Iowa. Acest obiect s-a prăbuşit în apropierea unui şanţ din Big Lake Park, la limita nor-

dică a orașului. A fost văzută o fulgerare strălucitoare, urmată de flăcări cam de 8-10 picioare înălțime. Când martorii au ajuns la fața locului, au găsit o zonă mare a șanțului acoperită cu o masă de metal topit care strălucea roșu-portocaliu, arzând iarba din împrejurimi.

Poliția și pompierii au sosit imediat. Un funcționar de la judecătorie a descris masa topită „rostogolindu-se, evaporându-se de pe marginea șanțului pe o zonă de 4 pe 6 picioare". Porțiunea din centru rămăsese caldă la pipăit pentru încă două ore. Ipoteza farsei a fost eliminată; erau prea mulți martori independenți, unsprezece în total. Doi dintre ei văzuseră un obiect roșu plutitor, cu lumini clipind intermitent în jurul său.

S-au făcut anchete la aerodromul Eppley și la baza aeriană Offutt; nu avusese loc nici o avarie de motoare și nici o operațiune aeriană în zonă.

Reziduul recuperat a fost analizat la laboratorul Universității de Stat din Iowa și la Compania Griffin de produse din țeavă, iar concluziile au arătat că metalul era în cea mai mare parte fier cu mici cantități de metale de aliere cum ar fi nichelul și cromul. O asemenea compoziție excludea materialul meteoritic.

O examinare a microstructurii a indicat faptul că materialul era oțel carbon turnat, reîncălzit ulterior la aproape 1000°F și răcit, astfel încât semăna cu fierul forjat.

Nereușind să conving Universitatea Stanford să efectueze o nouă analiză a materialului pe care-l aveam în custodie, m-am dus la NASA, în speranța că mi-ar permite să folosesc instalațiile lor. Aici m-am lovit de un zid legal; NASA dorea să fie absolvită de răspundere dacă examina mostrele! În septembrie 1978 am sunat din nou autoritățile examinatoare din Council Bluffs și în timpul conversației am aflat un lucru surprinzător: alte două căderi similare

fuseseră raportate în comunitate, ambele în iulie 1978. Căderea din 5 iulie era la aproape o milă spre sud-est față de incidentul din 1977 și fusese urmată de o altă cădere, cinci zile mai târziu.

Dar incidentul din Council Bluffs nu este unic. Pe când mă aflam în Mexic, în noiembrie 1978, am auzit de căderea unui reziduu metalic în munți, lângă Puebla. Obiectul era compus în special din fier cu 1,1% siliciu și urme de mangan, crom și carbon. La 11 octombrie 1959, se spune că doi martori oculari din Suedia au recuperat o probă care s-a dovedit a fi carbură obișnuită de tungsten. Profesorul Peter Sturrock de la Universitatea Stanford are în custodie o probă de la un obiect recuperat de un eschimos lângă Kiana, în Alaska. Este argintie, ușoară și pare că ar fi fost turnată în stare topită dintr-o sursă aproape de sol.

Ne-au mai parvenit alte două mostre interesante din Brazilia. Prima se spune că a fost recuperată la 14 decembrie 1954, la Campinas. Numeroși martori au observat trei discuri în zbor deasupra orașului. Ca și în celelalte cazuri unul dintre discuri a început să se clatine puternic și a pierdut din altitudine. Celelalte obiecte l-au urmat, el stabilizându-se la o altitudine de 300 picioare. Dintr-odată, discul cu probleme a emis un șuvoi subțire de lichid argintiu. Acest material, conform cercetătorului independent Kenneth Behrendt, a fost colectat după răcire și analizat ulterior la un laborator guvernamental brazilian. S-a constatat că este staniu în combinație cu alte metale.

Conform afirmațiilor regretatului Frank Edwards, autoritățile braziliene au descoperit că lichidul argintiu se împrăștiase pe o zonă mare, inclusiv pe acoperișuri, străzi, trotuare și chiar pe hainele lăsate afară la uscat[3]. O analiză separată efectuată de un chimist particular, dr. Risvaldo

Maffei, a demonstrat că materialul era într-adevăr în majoritate staniu, dar conținea aproximativ 10% alte elemente.

Al doilea caz brazilian se referă la o mostră recoltată de la Ubatuba Beach, lângă Sao Paulo. Mostra a ieşit prima dată la lumină în 1957, deşi originea sa precisă este încă incertă. A fost studiată de dr. Olavo Fontés şi a stat câțiva ani sub controlul lui Jim şi Coral Lorenzen, şefii Organizației de Cercetări ale Fenomenelor Aeriene (APRO), care au realizat o investigație atentă a cazului. După moartea celor doi Lorenzen, mostra a fost studiată la Universitatea Stanford. Conform profesorului Sturrock şi dr. Pierre Kaufmann, proba poate fi legată de un eveniment care s-a întâmplat prin 1933 sau 1934.

Martorii cazului Ubatuba au afirmat că au văzut un disc plonjând către ocean cu o viteză foarte mare. Dintr-o dată acesta s-a ridicat din nou la aproape o sută de picioare şi a explodat într-o mulțime de fragmente strălucitoare. O parte din aceste fragmente au căzut în apa puțin adâncă.

Prima analiză a fost condusă de dr. Luisa Barbosa într-un laborator brazilian specializat în studii de produse minerale. Dr. Barbosa a ajuns la concluzia că mostra era compusă din magneziu ultrapur. Lucrările ulterioare de la Universitatea din Colorado, de la Stanford şi de la numeroase laboratoare specializate din Franța au confirmat că materialul era magneziu şi oxid de magneziu cu o cantitate infimă de impurități. Conform opiniei lui Sturrock:

> După toți acești ani, încă nu avem măcar o singură măsurătoare exactă a impurităților actuale şi a nivelului impurităților magneziului brazilian. Dimpotrivă, raportul izotopic a fost măsurat la Institutul de Tehnologie din California şi la Universitatea din Paris cu o înaltă acuratețe şi cu rezultate vizibile. Rapoartele sunt aceleaşi ca în cazul magneziului terestru normal[4].

În 1987 dr. Sturrock m-a rugat să aduc proba de la Ubatuba, care era în analiză la Universitatea Orsan. Cum am ajuns la Paris, am sunat cercetătorul care efectuase testele şi ne-am dat întâlnire în după-amiaza următoare, la o cafenea lângă Sorbona.

În timpul acela, în Cartierul Latin era o agitaţie politică considerabilă. În acea seară a avut loc o demonstraţie masivă a studenţilor. Câteva elemente extremiste aflate printre poliţia franceză provocaseră tulburări. Cutreierând zona pe motociclete, găsiseră un student izolat în stradă, în spatele cafenelei pe care din viteză o alesesem ca loc de întâlnire. Îl atacaseră pe tânăr si-l ciomăgiseră măr.

În momentul în care fizicianul francez îmi înmâna proba de magneziu, ne găseam pe bulevardul Saint Michel, înconjuraţi de aproximativ 60.000 de demonstranţi, care se adunaseră să protesteze împotriva evenimentelor din noaptea anterioară; am reuşit să plecăm înainte să se întâmple o altă ciocnire cu poliţia. Nu savuram perspectiva de a intra în biroul doctorului Sturrock la Stanford ca să-i mărturisesc că singura probă existentă din magneziul de la Ubatuba se rostogolise în noroi în timpul unei răfuieli dintre studenţi şi poliţişti.

Există o paralelă curioasă între cazurile Ubatuba şi Campinas, pe de o parte, şi strania explozie declanşată la Atafona de Manuel şi Miguel, cele două victime ale tragediei de la Niterói. Toate trei evenimentele au avut loc pe o plajă braziliană; toate trei au implicat zvonuri despre o „farfurie zburătoare" care exploda sau plonja în ocean; şi în toate cazurile examinările resturilor au fost neconcludente.

Două alte cazuri amintite în literatura de specialitate menţionează prezenţa magneziului. În timpul verii lui 1952, se spune că un fragment metalic s-ar fi desprins dintr-un obiect zburător neidentificat. Fragmentul s-a dovedit a fi

„o matrice de ortosilicat de magneziu", conform părerii lui Frank Edwards. Raportul Condon afirmă că nu există nici o confirmare oficială şi localizarea probei este necunoscută.

În 1967 se spune că a avut loc o ciocnire între un automobil şi un OZN lângă Maumee, în Ohio. A doua zi, şoferul a găsit o mică bucată de metal la locul evenimentului şi nişte metal „fibros" pe maşină. Proba fibroasă s-a dovedit a conţine 92% magneziu, după Lorenzen şi Condon.

Ce putem afla din toată activitatea de analiză a probelor pretinse a fi de la OZN-uri? Tabelul 1 schiţează rezultatele. Vorbind în linii mari, mostrele sunt de două tipuri: zgura şi metalul argintiu. Într-un singur caz, care ne uimeşte în mod special, incidentul de la Maury Island, ambele tipuri de materiale au fost recuperate. În celelalte cazuri cercetătorii au găsit fie zgură, fie metal argintiu, dar nu pe amândouă. Nu am inclus în acest studiu numeroasele cazuri de lichid, reziduuri asemănătoare celor petroliere găsite la locurile de aterizare. În mod similar, nu am considerat recuperate rapoartele despre obiecte pretins confecţionate.

Referitor la propulsia OZN-urilor, din nefericire, aceste informaţii nu înseamnă foarte mult. Metalul lichid este de obicei utilizat la echipamentele de tehnologie înaltă. Sunt îndatorat doctorului Robert Rincheloe că mi-a atras atentia asupra unui articol de J.R. Bumby de la Departamentul de Inginerie din Universitatea de la Durham, numit „Superconductibilitatea maşinilor electrice rotative".[5] Pentru a micşora uzura şi frecarea la astfel de maşini, este utilizat metalul lichid drept conductor obişnuit în loc de perii. După afirmaţiile lui Bumby, „fiecare metal lichid are propriile avantaje şi dezavantaje". Apoi autorul continuă prin a categorisi cele mai obişnuite metale uti-

lizate la o astfel de tehnologie, de la mercur şi până la sodiu-potasiu şi galiu-iridiu. Mercurul şi sodiul-potasiu sunt lichide la temperatura camerii şi galiul-iridiul este lichid peste 15,7°C.

TABELUL 1
Compoziţia chimică a mostrelor aşa-zis provenite de la OZN-uri

CAZ	ZGURĂ	MATERIAL ARGINTIU
Bogotá	Nici una	Aluminiu (94%) cu fosfor (5%) şi fier
Aurora	Nici una	Aluminiu (83%) cu zinc
Maury Island	Rezultate necunoscute	Foiţă de aluminiu?
Council	Fier cu nichel şi crom	Nici unul
Bluffs	Crom	
Puebla	Fier cu siliciu, crom, mangan, carbon	Nici unul
Suedia	Carbura de tungsten	Nici unul
Kiana	Nici una	Rezultate necunoscute
Campinas	Nici una	Staniu (90%) şi alte componente
Ubatuba	Nici una	Magneziu de înaltă puritate
Washington	Nici una	Magneziu (92%)

Dacă o maşină rotativă superconductibilă ar putea zbura şi ar avea vreo defecţiune, am dori să recuperăm fiecare picătură de mercur sau diferitele combinaţii din elementele de mai sus – de exemplu un aliaj cu 76% galiu şi 24% iridiu sau 78% potasiu şi 22% sodiu. O privire asupra tabelului 1 va arăta cititorului că nu a fost găsit nimic de acest fel vreodată. Pe de altă parte, nu am găsit vreun material necunoscut pe pământ.

În 1985, cercetătorul independent Kenneth Behrendt a publicat un studiu intitulat „Observând OZN-urile care

aruncă metal", în care a făcut presupunerea că astfel de nave pot zbura prin generarea „unui câmp antimaterie"[6]. A speculat ingenios că intensul câmp magnetic necesar pentru această operație poate fi produs de un „electromagnet toroidal mare cu înfășurări tubulare concave realizate dintr-un material ceramic rezistent la căldură", cu înfășurarea plină cu metal topit. Această interpretare a probelor recuperate ramâne o ipoteză neverificată. Ar necesita obiecte de dimensiuni foarte mari și ar fi aplicată cu greutate la cazurile în care martorii descriu OZN-urile de diametre moderate. În acest moment, totuși, tot ce deținem este pura speculație și am fi bucuroși să primim încercări de a da un sens informațiilor.

Probabil că obstacolul principal pe care-l întâmpinăm în această cercetare este noțiunea preconceputâ că OZN-urile, dacă nu sunt imaginare, *trebuie* neapărat să reprezinte tehnica spațială avansată de pe altă planetă. Această noțiune reprezintă cel mai rău exemplu de a trage concluzii cu date insuficiente. *Deși sunt sigur că OZN-urile nu sunt imaginare, voi fi dezamăgit dacă ele s-ar dovedi a fi nimic mai mult decât tehnică spațială avansată.* Cum vom vedea în bilanțul acestei cărți, ele promit a fi mai mult: o provocare a multor concepte de-ale noastre din fizică, poate o cheie a dimensiunilor necunoscute în afară de spațiu-timp.

Această nefericită polarizare între ipotezele „fară sens" și ipotezele extraterestre nu a apărut din discuțiile dintre oameni de știință informați, ci din reclama exagerată din mass-media și din dezbaterile încinse de la televiziune care prin definiție trebuie să fie proiectate ca o întrecere între avocații și detractorii unei anume afirmații. Dacă scopul vieții dumneavoastră este de a discuta despre OZN-uri cu Phil Donahue, Oprah Winfrey sau Johnny Carson, trebuie să fiți fie pro fie contra ipotezei extrateres-

tre. Aceasta este ca şi când s-ar spune că luna este fie din brânză verde, fie că nu există. În astfel de dezbateri polarizate nu există loc pentru o a treia, a patra sau a cincea ipoteză pentru că publicul se va plictisi repede sau va pierde firul discuţiei. Fondatorii astronomiei moderne au fost într-adevăr norocoşi să trăiască într-o lume în care televiziunea nu domina încă opinia publică!

În termeni pur ştiinţifici, devine clar că fenomenul OZN nu este un nonsens în întregime; totuşi probele contra teoriei extraterestre au rămas la acelaşi nivel în ultimii zece ani. Din fericire, există un spectru larg de teorii alternative care nu au fost verificate încă în mod serios de către comunitatea de cercetători OZN. Este necesar ca ele să fie confruntate cu fapte bine documentate şi cercetate cu atenţie. Pentru a aduna nişte fapte trebuie să ne întoarcem la locurile unde a fost observat fenomenul.

Trebuie să ne continuăm munca pe teren.

Acest capitol a înregistrat o serie de cazuri în care mostre fizice au fost obţinute în legătură cu un raport OZN. Nici unul dintre aceste cazuri nu constituie o dovadă sau chiar o indicaţie fermă asupra existenţei unui vehicul spaţial controlat inteligent, dar nerealizat de oameni, în mediul nostru. Totuşi, ele ilustrează frecvenţa cu care un reziduu de materie a fost găsit în legătură cu observaţiile inexplicabile. Este important să analizăm asemenea probe cu atenţie, chiar dacă numai pentru a perfecţiona metodologia noastră, în aşteptarea vremii când va fi descoperit un obiect cu adevărat fantastic.

Grupurile independente de cercetători OZN sunt cele mai în măsură să conducă un astfel de studiu. Dacă sunt serioşi referitor la contribuţia lor la această cercetare şi la expunerea cazului în faţa comunităţii ştiinţifice, ar trebui să-i determine pe membrii săi să colecţioneze cât

mai multe mostre. Ar fi cam treizeci de probe numai în Statele Unite.

De asemenea, organizațiile particulare, ar trebui să-și unifice forțele pentru a crea un catalog al componentelor cel mai frecvent găsite în asemenea probe, împreună cu datele și împrejurările observațiilor. Chiar dacă rezultatele ar fi terestre, un astfel de studiu ar îndepărta lucrurile neesențiale și ar putea indica anumite corelări neașteptate. S-ar arunca o nouă lumină asupra misterului total.

Recomandările specifice în manipularea acestor mostre cuprind o gamă variată, de la cele clare (necesitatea de a le închide, cât mai repede posibil după descoperire, într-un container sigilat) la cerințele mai sofisticate de a păstra un șir de evidențe. Cercetătorul trebuie tot timpul să-și pună întrebarea aceasta: Dacă mi s-ar cere la tribunal sau de către un comitet științific, voi putea să dovedesc că proba analizată era de fapt aceeași cu cea recuperată de la fața locului?

Există precauții care parcurg un drum lung către stabilire, datorită străduinței în manevrarea probei. Un mod simplu de a stabili un lanț redus de erori este de a ține proba în containere sigilate, cu semnătura martorilor; de a deschide aceste containere numai în prezența altora; de a fotografia probele care se află pe prima pagină a unui cotidian, indicând clar data ori de câte ori este transferat de la un grup la altul; de a avea din nou recipientele și de a semna noile containere. Acestea pot să nu fie metode de dovedire totală, dar ele vor plasa cercetătorul în afara oricărei acuzații de neglijență.

Una dintre primele operații care trebuie efectuate pe o asemenea probă este un test de radioactivitate. Cum majoritatea dintre oameni nu posedă un contor Geiger, o metodă alternativă simplă și exactă pentru detectarea radioactivității este de a pune proba în întuneric total pe o placă

fotografică, de a o lăsa acolo o zi sau două şi de a developa placa. Rezultatele vor fi chiar mai exacte şi după părerea unor cercetători, mai de încredere decât o citire a contorului Geiger.

Următorul pas este de a trimite materialul spre a fi studiat la un laborator renumit. Dacă proba nu este extraordinar de mică, trebuie să păstraţi materialul după o tăiere sau o spargere atentă în bucăţi mici, pentru a fi date analiştilor; fotografierea înainte şi după este obligatorie, astfel încât oricine controlează operaţiunea la o dată ulterioară să poată vedea de unde provine fiecare fragment.

Deşi multe universităţi au instalaţii pentru aceste lucrări, de obicei le lipsesc fondurile şi timpul pentru a efectua aceste analize. Dacă există posibilitatea este mult mai bine de a închiria un laborator profesional industrial pentru a efectua testele cerute.

3
Focalizarea infinitului

Un cititor al *Dimensiunilor* mi-a scris entuziasmat:

– Vă mulțumesc că nu ați inclus fotografii neclare alb-negru ale pretinselor OZN-uri.

Mi se pare că fericitul meu corespondent va fi dezamăgit în următoarea parte a activității mele de teren, pentru că ea are legătură cu caracteristicile fizice ale OZN-urilor, care pot fi mai bine măsurate pe fotografii – dintre care multe sunt alb-negru și într-adevăr foarte neclare.

Chiar când nu sunt neclare, cum vom vedea în curând, ele pun probleme neobișnuite celui care le analizează. Fotografii de OZN-uri, practice, raționale, care se pot înțelege, în general se dovedesc a fi falsuri.

S-ar părea că probele fotografice ar fi cel mai simplu și mai direct mod de a caracteriza forma, luminozitatea și structura OZN-urilor. Din nefericire, informațiile nu susțin această perspectivă. Au fost într-adevăr realizate fotografii color foarte clare de OZN-uri (cum ar fi celebrele fotografii Meier realizate de un fermier elvețian), dar împrejurările observației erau extrem de suspecte. În câteva cazuri, observatori de încredere au realizat fotografii utile, dar analiza filmului pune mai multe întrebări în loc să dea răspunsuri. În prezent, cea mai completă analiză a unei foto-

grafii OZN se găseşte în articolul doctorului Richard Haines publicat în 1987, în *Jurnalul Cercetării Ştiinţifice*[1]. Articolul informează despre un incident care a avut loc la 8 octombrie 1981, în Vancouver Island din British Columbia. Tehnicile descrise acolo reprezintă ultimele realizări în domeniul fotografiei. Ele sunt cele mai adecvate pentru descoperirea farselor. Totuşi, pe cât sunt de sofisticate, ele nu pot „dovedi" nimic referitor la identitatea obiectului din fotografie.

Aceste patru cazuri revăzute mai jos sunt ilustrări ulterioare ale acestui punct.

Am descoperit primul caz în Costa Rica, iar pe al doilea în Argentina. După parerea mea, amândouă sunt adevărate. În ambele exemple, oamenii implicaţi intenţionau să fotografieze un obiectiv obişnuit; fotograful a focalizat spre infinit, a declanşat expunerea, n-a văzut nimic deosebit şi totuşi s-a ales cu imagini înşelătoare care au nedumerit pe fiecare savant care le-a examinat.

Data era 4 septembrie 1971, ora 8:25 a.m. O aeronavă de cartografiere a guvernului din Costa Rica zbura la o altitudine de 10.000 m deasupra părţii nordice a ţării, trei mile la nord de Arenal şi cam la 25 mile la sud de graniţa cu Nicaragua. Un aparat care funcţiona automat sub fuselaj fotografia terenul la interval de 17 secunde. La bordul avionului se aflau Sergio L.V., specialist în fotografii aeriene, pilotul, un geograf şi un topograf. În timp ce avionul zbura deasupra lui Lago de Cote, a surprins un obiect ciudat de forma unui disc. Din nefericire, obiectul a apărut doar pe o margine şi n-a fost observat deloc vizual de pilot sau de cei trei membri ai echipajului.[2]

Au trecut câţiva ani până ce această fotografie a ajuns la Ricardo Vilchez, care, împreună cu fratele său Carlos, conduce o grupă civilă de cercetare bine organizată în San José. În 1980 Vilchez l-a întâlnit personal pe Sergio L.V.

şi au discutat împrejurările referitoare la zbor şi despre fotografie. Apoi a trimis fotografia de la Arenal la un grup OZN din SUA, la Ground Saucer Watch (GSW), al cărui şef, William Spaulding, a examinat-o vizual şi cu mărire pe computer.

Patru lucruri sunt imediat vizibile la această fotografie. În primul rând, aceasta a fost realizată cu un aparat de înaltă calitate; totul era imaginea care acoperea un teritoriu de 7x7 mile într-o focalizare clară. Se pot distinge copaci, drumuri, chiar ferme de animale. În al doilea rând, obiectul este fotografiat de sus în jos, de la o altitudine fixată şi cunoscută, astfel încât poate fi stabilită o distanţă maximă, respectiv o primă aproximare a mărimii obiectului. În al treilea rând, obiectul este văzut pe fundalul negru al lacului, care prezintă o suprafaţă uniformă în contrast clar cu discul necunoscut. În al patrulea rând, mărimea OZN-ului pe negativ este considerabilă (4,2 mm), cu detalii remarcabile.

În timp ce majoritatea fotografiilor OZN sunt efectuate în grabă de operatori neexperimentaţi, reliefând fundalul neregulat al cerului infinit, aici avem o gamă aproape ideală de condiţii. Laboratorul din Costa Rica, care a prelucrat prima dată fotografia, a estimat diametrul obiectului la 71 m (aproximativ 220 picioare); Spaulding a ajuns la o cifră de 40 m (aproximativ 120 picioare). El a notat că „bordului de fugă al OZN-ului îi lipseşte un simplu punct culminant clar". Analiza nu a mai progresat dincolo de acest punct.

În 1985 l-am vizitat pe Ricardo Vilchez în Costa Rica. El a fost destul de amabil să-mi dea o copie a acestei fotografii. Mai târziu mi-a obţinut şi copii ale altor fotografii (vezi fig.4).

Prima mea încercare de analizare am făcut-o într-un laborator de interpretare fotografică din Washington, su-

bordonat guvernului american. La cererea unui prieten de-al meu, director la o companie de înaltă tehnologie din California, analiştii au fost de acord să se uite la cadru, pentru că prezenta „o interesantă problemă tehnică". Totuşi nu au putut să aloce mult timp analizei; erau preocupaţi de faptul că orice lucru mai serios „ar putea fi interpretat ca o violare a standardelor prevederilor de conduită şi ca întrebuinţare greşită a echipamentelor şi personalului guvernamental." Această examinare superficială a fotografiei a dezvăluit faptul că umbrele de pe sol nu se identificau cu umbrele aparente de pe presupusul OZN: lumina nu părea că vine de la aceeaşi sursă. Deoarece OZN-ul nu aruncă o umbră pe pământ, s-a presupus că fotografia rezultă „dintr-o alterare deliberată a negativului original" – cu alte cuvinte o farsă.

În decembrie 1987 a fost iniţiată o a patra analiză, datorită asistenţei experte a dr. Richard Haines, om de ştiinţă din zona San Francisco Bay. Dr. Haines a început lucrul de la zero, digitizând fotografia, mărind-o în condiţii diferite. În consecinţă a observat:

> Imaginea discului pare a poseda umbre lumină/întuneric, ceea ce este tipic pentru un obiect tridimensional iluminat de raze paralele de lumină ca cele ale soarelui. Pare a fi un con mic cu o axă de simetrie şi un punct sau o zonă întunecată la extremitatea conului.[3]

Observând că o parte este în focalizare clară „lamă de cuţit", în timp ce cealaltă parte este difuză şi amorfă, a tras concluzia că regiunea mai întunecată s-ar putea să nu fie deloc o umbră. Era posibil ca discul să fie o sursă de lumină, având o parte mai luminoasă decât cealaltă din motive necunoscute.

În mod remarcabil, în timp ce investigaţia fotografiei a continuat, au fost realizate noi observări OZN de la sol în aceeaşi zonă.

La 25 octombrie 1986, în jurul orei 9:00 a.m., pe o vreme frumoasă, Joaquin U.A., administrator de fermă, 40 de ani, şi Ronald-Alberto L.A., un fermier de 23 de ani, au văzut un obiect deasupra oglinzii lacului. Două săptămâni mai târziu, fiind interogaţi la faţa locului de către Ricardo şi Carlos Vilchez, ei au trasat schiţe pentru ceea ce văzuseră şi au făcut o descriere amănunţită a evenimentelor. La început, remarcaseră cam la 1800 picioare depărtare un şir de trei sau patru cilindri asemănători cu cei poştali, care ajungeau la trei picioare deasupra lacului liniştit şi plan ca o oglindă. Apoi văzuseră din nou o serie de obiecte stând la aproape trei picioare deasupra apei şi la trei picioare depărtare. Până atunci ei aduseseră tractoarele mult mai aproape de lac şi putuseră observa clar cilindrii, care aveau o nuanţă închisă, fie gri, fie de culoarea cafelei. După cinci sau zece minute, obiectele dispăruseră, părţile în imersie balansându-se împreună, ca şi când ar fi fost ataşate la o singură structură submersă.

Este notabil că asemenea observaţii de obiecte submerse, deşi rare, nu sunt necunoscute în literatura de specialitate. De exemplu, la 27 septembrie 1978, la ora 6:40 p.m., doi pescari din Falcone (Piombino), Italia, au văzut un obiect luminos de forma unui clopot ieşind din mare cu un sunet metalic şi zburând la o depărtare de 150 picioare de locul în care se aflau ei.[4]

Al doilea caz de informaţii fotografice din dosarele mele se referă la o serie de fotografii realizate în Argentina.

La 22 aprilie 1980 călătoream spre La Plata, în compania lui Fabio Zerpa, un respectat cercetător latino-american. Acesta m-a prezentat unui bărbat pe nume José-Maria B., care locuieşte în La Plata şi care mi-a dat mai multe fotografii neobişnuite ale unui obiect neidentificat. Din nefericire, a omis să noteze data exactă.

Era o eclipsă parțială de lună în acea noapte de iarnă și domnul B. a dorit să o fotografieze. Instalându-și aparatul afară, în stradă, l-a îndreptat spre lună și a realizat patru expuneri succesive, fiecare dintre ele cu durata de un minut.

Când fotografiile au fost developate, s-a evidențiat un obiect mare, care părea mult mai luminos decât Luna. Mai mult, el rămăsese fix pe cer, în timp ce luna și stelele se mișcaseră, lăsând urme scurte, datorită rotației pământului în timpul expunerii de un minut. (fig. 5).

– Ați observat ceva neobișnuit atunci? l-am întrebat pe domnul B. în timp ce stăteam în piața orașului în același loc unde făcuse fotografiile.

– Am văzut un punct luminos, dar am crezut că era o stea. Pentru ochiul liber cu siguranță nu era mai luminos decât luna.

– Ce fel de film ați utilizat?

– Un film AGFA ambiciliat, standard comercial. Probabil este mult mai sensibil decât ochiul uman la lumina ultravioletă sau infraroșie emisă de obiect.

– Și deschiderea diafragmei?

– La maximum.

În La Plata, ca și în Arsenal, martorii nu erau conștienți că fotografiază un obiect imposibil de atins, o imagine care nu va furniza probe noi asupra existenței OZN-urilor, ci într-adevăr se va adăuga la complexitatea incertitudinilor.

Alte două cazuri de informații fotografice sunt arătate în fig. 6 și 7. Ele sunt o parte din colecția obținută de o echipă militară în Brazilia în 1977. Fotografiile au fost executate în timpul unora din numeroasele observări OZN făcute în statul Pará și în vasta regiune a gurilor Amazonului.

În două din aceste fotografii se observă un obiect strălucitor de forma unui disc, care făcea manevre la o altitudine joasă deasupra plajei din Baia de Sol, pe insula Mosqueiro. Am vizitat zona în 1988, în vederea propriei mele analize asupra fenomenului înregistrat în nord-estul Braziliei (vezi Partea a Cincea) şi am găsit un martor local care a confirmat traiectoriile şi tiparele descrise în aceste fotografii şi un martor care a văzut echipe militare în procesul de filmare al obiectelor.

Sunt de aşteptat multe contradicţii aparente în studiul acestui fenomen. Pe măsură ce avansăm de la o apreciere a parametrilor puri fizici la cercetarea unor observaţii mai complexe, implicând mai mulţi martori cercetarea OZN-urilor vindecă sigur orice tendinţă persistentă de aroganţă ştiinţifică: a devenit rapid o lecţie de umilinţă.

Publicul, militarii şi majoritatea oamenilor de ştiinţă presupun că dacă o navă extraterestră s-ar întâmpla să pozeze pentru o fotografie perfectă sau doar ar arunca reziduu metalic pe pajiştea de la Casa Albă, ar fi o chestiune cinstită să se ducă proba la un laborator bine dotat, unde ar putea fi analizată o dată pentru totdeauna. Propria mea experienţă, cu multiple cazuri similare, oferă o imagine total diferită. Cu toate că ştim la ce ne putem aştepta atunci când analizăm o bucată dintr-un satelit sau un meteorit sau când modificăm sau proiectăm un dispozitiv, nu ne putem permite un astfel de lux în cazul unei mostre presupuse ca făcând parte dintr-un OZN.

Analiştii din laboratoare pur şi simplu nu ştiu de unde să înceapă. Există o infinitate de variante pentru tehnica de investigaţie şi din acestea se pot alege puţine pentru scopurile iniţiale. Nici măcar nu ştiu ce este semnificativ: prezenţa sau absenţa unui element anume sau combinaţia sa cu altele? Chiar în cazul Bogotá, cu care s-a cheltuit o

sumă de peste 2500 U.S.D. pentru cercetări, au rămas cu mai multe întrebări decât răspunsuri.

Discuția pe care am avut-o cu Aimé Michel în 1962 vine să aducă o confirmare în acest sens. Lucram în acea perioadă la un proiect științific în care noi programam unul din primele computere care trebuia să utilizeze panouri de circuite integrate sau „cartele" în loc de tuburi eterogene. Când se defecta ceva la un circuit, tehnicianul de depanare de la IBM doar făcea un test pentru a identifica placa, o schimba și o arunca pe cea veche fără să se îngrijească să afle ce element în sine – tranzistor, condensator sau altceva – se defectase. În acea vreme, conceptul era revoluționar, și la fel era și gradul de miniaturizare.

Fiind de serviciu în acea după-amiază, am luat de la gunoi panoul aruncat și îl țineam în mână, arătându-l lui Aimé.

– Vreau să-ți imaginezi că sunt un fermier din secolul 15, i-am spus. Presupune că tocmai am găsit un obiect straniu în timp ce aram câmpul. Tu ești abatele cel învățat de la mânăstirea din partea locului. Ai citit literatura existentă în greacă, latină și ebraică. Îți sunt familiare toate cunoștințele științifice ale timpului. Acum, scump Părinte, vrei să-mi spui ce este aceasta și ce ar trebui să fac cu ea?

Am pus în fața lui placa de circuite integrate. Aimé a luat-o, a admirat dispozitivele ingenios colorate de pe o parte și conexiunile argintii de pe cealaltă, apoi, prudent, mi-a înapoiat-o, spunându-mi:

– Arde-o, fiule. Este opera diavolului.

Într-adevăr, un învățat din secolul 15 nu și-ar fi putut imagina vreodată scopul acestui dispozitiv. Chiar dacă ar fi fost în stare să analizeze materialul din care fuseseră confecționați tranzistorii, ce șanse ar fi avut ca să fi măsurat impuritățile pe care le conținea? Și chiar dacă ar fi determinat cantitatea de impurități, ce șanse ar fi existat ca

să înțeleagă acest incredibil concept: impuritățile au fost introduse special, în cantități măsurate exact, pentru a determina funcționarea dispozitivului?

Singura ipoteză care a contat pentru fenomen, dat fiind cultura din acea vreme, era aceea propusă de Aimé: era opera diavolului, bună doar pentru a fi arsă!

S-ar putea ca astăzi să ne confruntăm cu o situație asemănătoare. Fragmentele metalice pe care le analizăm, sperând să deslușim vreo perspectivă în natura fizică a OZN-urilor, ar putea fi pentru navă însăși ceea ce reprezintă conținutul unei scrumiere pentru o mașină Lamborghini. Chiar dacă am obține rezultate importante din analizele noastre, ar fi foarte necugetat să generalizăm prea repede. Dar ar fi și mai necugetat dacă nu am examina informațiile.

Acest capitol a ilustrat faptul că fotografiile de OZN-uri pe care ne putem baza sunt cele mai adesea obținute din întâmplare și nu voit. Ca rezultat, ele nu furnizează toate informațiile pe care un cercetător ar dori să le aibă. Lipsește reglarea, focalizarea este grosolană, iar contururile sunt neclare.

Există o nevoie definită de a colecta și a analiza sistematic puținele fotografii sigure de OZN-uri pe care le deținem. Dacă această colecție ar fi constituită sub auspiciile unei instituții importante pentru cercetare, atunci proprietarii fotografiilor ar fi dispuși să se despartă de negative și s-ar putea începe o analiză cu adevărat științifică.

În absența unei astfel de colecții, am încercat să arăt cât de mult se poate face chiar cu informații fragmentare. În sertarele și albumele multor familii există fotografii neobișnuite care nu au fost niciodată analizate serios. Trebuie făcut un efort pentru a le aduna. Dacă nu m-aș fi dus eu însumi în Costa Rica, Argentina și Brazilia, n-aș fi au-

zit niciodată de cazurile enumerate mai sus. Oare câte alte asemenea fotografii mai există? Şi cine să le aducă?

Un îndemn adresat cititorului care ar avea posibilitatea cândva să fotografieze un astfel de obiect: ar fi foarte util dacă el sau ea ar fotografia şi o sursă cunoscută de lumină noaptea, la o distanţă cunoscută – de exemplu un bec neacoperit de 100 W, la 40 sau 50 picioare depărtare. Aceasta trebuie realizată cu acelaşi film, acelaşi aparat de fotografiat şi acelaşi timp de expunere utilizat în fotografia cu OZN. O astfel de fotografie ar furniza cel puţin o reglare care ar simplifica analiza ulterioară.

Bineînţeles, situaţia ideală ar fi cea în care martorul ar preda aparatul de fotografiat nedeschis, conţinând filmul nedevelopat, unui grup de oameni de ştiinţă care ar realiza analiza. Dacă ar fi aparatul meu, aş cere să fiu prezent în camera obscură, astfel încât operaţia de developare să fie controlată de la început până la sfârşit.

PARTEA A DOUA

LECŢII DE UMILINŢĂ

Alături de instrumentarul necesar, oricine ar merge pe teren cu intenția de a documenta un raport OZN trebuie să fie dotat cu mult simț al umorului, o doză acceptabilă de scepticism și o bază solidă de umilință. Odată ce ați stat față în față cu martorii, odată ce ați fost pe un drum pustiu sau într-un câmp gol sau pe vârful unui munte, cu vântul în plete și ploaia în ochi, nu este așa de ușor să vă păcăliți singuri sau pe alții cu concluzii simple. Siguranța confortabilă pe care ați încercat-o când ați citit prima dată povestea tolănit în fotoliul preferat, în fața șemineului, s-a dus de mult pe apa sâmbetei.

Câteodată, un eveniment pe care l-ați găsit explicabil prin fenomene pur naturale deschide în fața ochilor dumneavoastră o serie copleșitoare de fapte foarte clare ce provoacă toate ideile dumneavoastră preconcepute. În alte vremuri, contradicțiile se ivesc pentru a îndepărta îndoielile asupra veridicității povestirii. Martorul simpatic, de încredere, care se arată zâmbitor de-a lungul paginilor raportului, se dovedește a fi un maniac cu vedere slabă sau un nebun ce poate fi contestat, care vede extratereștri peste tot.

Bineînțeles, aceasta nu înseamnă că asemenea martori nu spun adevărul. Din progresul științei, o bună parte a fost realizat de maniaci și nebuni. Dar oare spun ei tot adevărul? Sunt ei conștienți de tot ceea ce le-a influențat impresiile? Iată, dar, întrebările pe care trebuie să vi le

puneți, fără să contraziceți sau să criticați martorii. Totuși, *ei au fost acolo*, în vreme ce dumneavoastră n-ați fost. Dar chiar dacă povestesc adevărul despre lucrurile trăite, de unde știți că aveți toată imaginea?

Există o întâmplare pe care mi-o repet cu regularitate, pentru a-mi menține umilința esențială.

Se întâmpla într-un tren care traversa Alpii. În compartiment sunt patru oameni: un colonel de armată, un tânăr soldat, o fată frumoasă și o doamnă bătrână, mică de înălțime. Trenul intră într-un tunel și cei patru protagoniști sunt aruncați într-un întuneric total pentru câteva minute. Dintr-odată se desfășoară un șir de întâmplări contrariante. Se aude un sărut pasional, urmat de o plesnitură puternică. Apoi trenul iese din tunel și cei patru se uită în tăcere unul la celălalt.

Doamna bătrână se gândește: *Bine i-a făcut! Soldatul ăsta îndrăzneț a sărutat-o, dar ea l-a pus la punct. Este bine să vezi că mai există tineri cu bune maniere.*

Fata frumoasă cugetă: *Soldatul ăsta tânăr e drăguț. De ce a sărutat bătrâna când putea să mă sărute pe mine?*

Colonelul fierbe: *Este nedrept. El sărută fata și eu sunt cel pălmuit!*

Iar tânărul soldat jubilează. Numai el știe întregul adevăr: *Asta chiar e o zi deosebită, eu îmi pup mâna, îmi pălmuiesc colonelul și scap basma curată!*

Morala este că nu trebuie să te încrezi în aparențe și povestirea este relevantă pentru investigarea cazurilor OZN, din care o parte vor fi descrise în această carte. Unele aveau toate semnele distinctive de evenimente senzaționale până ce am descoperit că faptele lăsau de dorit și probele erau slabe. Altele păreau vagi și inconsecvente pe hârtie, dar cercetările pe teren au descoperit fenomene adevărate, de o amploare remarcabilă. Totuși altele nu au condus la nici o concluzie finală; la capătul investigației acumulasem o

mulțime de fapte, ore de declarații de la martori adevărați și sinceri, și tot nu știu mai multe ca la început. A fost implicat un OZN adevărat? Dumneavoastră veți decide.

Întorcându-mă din aceste călătorii, i-am compătimit pe judecătorii și detectivii care, în viața lor profesională, trebuie să aibă de-a face cu fanteziile martorilor și fapte evazive.

Aceasta este o carte despre recunoașterea științifică a fenomenului OZN și nu despre neseriozitatea mărturiei oamenilor. Dar este inutil să negăm că cele două subiecte au legătură între ele.

Pentru a menține o anumită ordine în cantitatea masivă de informație care pare a se fi adunat în jurul meu în decursul anilor, am dat nume de cod mnemonice unora din cele mai interesante dosare. Aceste coduri nu au menirea de a răspunde unor obiective de securitate sau de păstrare a secretului. Ele pur și simplu sunt realizate pentru a păstra aspectele fiecărui caz care-l fac unic și care ajută la rememorarea altor detalii fără prea multe căutări. Denumind fiecare caz după numele martorilor sau al localizării nu se realizează acest scop. De la un capăt la celălalt al acestei cărți am schimbat toate numele martorilor principali pentru a le proteja intimitatea, chiar când aceștia au permis publicarea identității lor.

În paginile următoare, deci, cititorul este invitat să mi se alăture în cercetarea unor cazuri ca Broasca de la fabrica de vinuri. Alarmă pentru fum și multe altele care ne pot învăța ceva despre limitele tehnologiei noastre despre imperfecțiunea tacticii noastre la convorbiri. Mai important, ele ne pot învăța să ne înlăturăm prejudecățile.

4

Broasca de la fabrica de vinuri

Părea un raport fascinant, unul din cele mai bine documentate cazuri de întâlniri apropiate din California de nord, din ultimii ani. Relatarea observației în presa locală a furnizat multe detalii remarcabile: o familie întreagă văzuse „lumini mari, de culori strălucitoare" deasupra Healdsburg-ului în seara precedentă.[1] Ducându-se să cerceteze mai de aproape, mama și copiii s-au aflat în fața unei nave de 50 de picioare lungime.

– Am văzut trei obiecte rotunde pe cer, a declarat femeia. Au aterizat, au semnalizat și au uruit. Una a planat deasupra mașinii noastre la înălțimea firelor de telefon. Avea ferestre.

O văzuseră și alți martori din oraș. Richard Drager, director adjunct al bazei aeriene de la Travis, a afirmat în prezența ziariștilor că nu avea cunoștință de vreo activitate aeriană neobișnuită în zonă.

Healdsburg, un mic oraș, lângă râul Rusesc, la nouăzeci de minute de mers cu mașina spre nord de San Francisco, este un loc pe care îl știu foarte bine. Este o localitate liniștită, cu mici magazine care vând obiecte lucrate de indieni și tablouri de pictori locali. Nu numai că am investigat mai multe cazuri în împrejurimi, dar am călătorit

adesea aici în weekend-uri cu familia pentru a închiria o barcă lângă vechiul pod și a face o călătorie de plăcere în josul râului, împreună cu copiii. La sfârșitul verii pluteam de-a lungul malurilor împânzite de tufișuri și buruieni și culegeam murele care atârnau deasupra bărcii.

Oricât de interesant era cazul, totuși nu am dat fuga să-l cercetez. Când o știre apare în pagina întâi a ziarelor, cum era în acest caz, martorii sunt în general asaltați de toate grupurile particulare de cercetători doritori de mai multă informație și de un număr apreciabil de indivizi care sunt nerăbdători de a intra în agitația generală. Presupuneam că telefoanele martorilor vor suna ca la gară în următoarele câteva săptămâni, chiar dacă se arătaseră prudenți și nu-și dăduseră numele în ziare. Într-un oraș mic, nu este greu să le dai de urmă. În consecință, am așteptat; după o vreme, am aflat de la prietenii mei din comunitatea științifică cum că entuziasmul inițial asupra cazului fusese prematur: deși baza aeriană Travis nu anunțase nici o „activitate aeriană neobișnuită", se dovedise că Garda Națională Aeriană făcuse manevre în acea seară. Era foarte posibil ca familia entuziastă să fi văzut rachete semnalizatoare, considerându-le obiecte neobișnuite.

Interesul meu în privința acestei întâmplări a fost redeșteptat la sfârșitul lui ianuarie 1978, după aproximativ șase luni de la eveniment, în cursul unei discuții cu Mark Uriarte, un prieten și cercetător din partea locului. Acesta luase inițiativa de a urmări cazul; mi-a relatat că explicația cu Garda Națională nu stătea în picioare. Într-adevăr, în acea noapte se desfășuraseră manevre, dar numai deasupra oceanului, departe de malul Bodega Bay, la 40 de mile de Healdsburg. Nu poți vedea rachete semnalizatoare de la o distanță de 40 de mile.

Am fost de acord că era timpul să ne întoarcem la Healdsburg și să punem câteva întrebări. Am aflat că două

grupuri de martori observaseră într-adevăr nişte fenomene foarte neobişnuite în acea marţi seara în şi lângă Healdsburg.

Declaraţia principală a fost a doamnei Cray, o femeie inteligentă, de vreo 40 de ani, şi a fiului său Bob, care avea 19 ani. Ceilalţi trei copii, Cathy de 18 ani, Jeff de 10 ani şi Josette de 3 ani se aflau cu ei. De asemenea, „luminile" au fost observate de un cuplu nenominalizat dintr-o maşină, o femeie care locuia în Alexander Valley şi care a dat o declaraţie separată poliţiei şi un bărbat numit Melville, care a observat plecarea obiectului ca şi familia Cray. În total, există 9 martori, dispersaţi pe o zonă de 10 mile. În atare situaţie, este greu de presupus că nu s-a întâmplat nimic sau că toţi aceşti oameni s-au decis să aibă aceeaşi halucinaţie la 8:30 p.m. tocmai în acea marţi, 30 august 1977.

Mark şi cu mine am vizitat locul de două ori pentru a stabili poziţia şi a localiza unde au fost văzute obiectele. Oricând este posibil, călătoresc la locurile acţiunii în mod repetat pentru a le vedea în diferite ipostaze de lumină şi vreme şi pentru a avea sentimentul condiţiilor locale care ar fi putut juca un rol în relatări. În asemenea călătorii mă întrebam:

- Există aeroporturi particulare în zonă?
- Dar linii de tensiune, turnuri de televiziune sau instalaţii de comunicaţii prin microunde?
- Poate geografia regiunii să limiteze sau să mărească observaţia de obiecte pe cer? Dar norii, ceaţa, orizontul apei, caracteristicile naturale pentru a fi utilizate ca puncte de referinţă?
- Există particularităţi sociale, religioase sau lingvistice care ar putea favoriza raportul fie în formă fie în conţinut?

- Ce evenimente neobișnuite s-au întâmplat în zonă în cele două sau trei zile precedente fenomenului raportat?
- Există alte grupuri de martori (operatori radar, meteorologi, personal militar, pădurari) care ar fi văzut fenomenul dacă ar fi fost adevărat?

La sfârșitul lui martie 1978, Mark și cu mine ne-am întâlnit cu familia Cray. Ne-am dus la ei acasă și ei ne-au condus pas cu pas de-a lungul întregului eveniment.

Tânărul Bob Cray jucase o partidă de fotbal. Terenul de fotbal este situat lângă vârful muntelui Fitch, un deal de 591 picioare, de forma unui con, situat la est de Healdsburg, într-un cot al râului Rusesc. În timp ce îi conducea pe Bob și pe ceilalți copii de la meci spre casă, Doamna Cray a văzut prima oară luminile.

Erau lumini mari, rotunde, apărând pe cer deasupra dealurilor de coastă, la sud-vest. Pulsând și clipind, s-au ridicat una după cealaltă și păreau că se apropie de sol între observatori și orizont. (La cinci zile după eveniment, Bob desena o schiță a configurației luminilor. Era un obiect mare de culoare crem și alte șase în jurul său – verde, roșu și albastru).

Uluiți de ceea ce vedeau, membrii familiei Cray au realizat că blocau traficul pe drumul îngust, șerpuitor, astfel încât au condus automobilul pe deal în jos și din nou spre vârf, spre un loc unde își puteau opri camioneta ca să se dea jos. Obiectele încă erau vizibile! Au oprit alt vehicul în care se afla un cuplu care a confirmat observația. Femeia, de fapt, era foarte entuziasmată, dar soțul său pur și simplu i-a întrebat:

– Nu credeți că este cam periculos să rămânem aici?

Cuplul a plecat fără să-și spună numele.

Familia Cray a decis să se apropie mai mult de locul observat. S-au urcat în automobil şi, cu Bob la volan, au mers pe deal în jos către Autostrada 101. Când au ajuns la intersecţia cu autostrada Old Redwood, un obiect s-a detaşat aparent de grup şi deodată a „uruit" pe o rază de 40 picioare din drum.

Doamna Cray stătea lângă Bob, pe scaunul din faţă. În spate se aflau cei trei copii mai mici. Se îndreptau acum către sud, pe autostrada Old Redwood. Şi dintr-odată s-a întâmplat ceva: drumul a fost inundat cu lumină. Doamna Cray a trebuit să închidă ochii pentru că o deranja foarte tare. Lumina era „mult mai strălucitoare decât faza lungă a unei maşini la aceeaşi distanţă". „Era ca şi cum aş fi avut lumina în cap." Jeff mi-a spus acelaşi lucru, deşi în cazul lui, stând pe scaunul din stânga, era protejat de plafonul maşinii. Mi-a arătat cum şi-a pus mâinile la ochi. Josette era îngrozită.

Am recapitulat observaţia în amănunţime. Doamna Cray a desenat obiectul aşa cum părea când a fost cel mai aproape de maşină. I-a estimat diametrul la 50 picioare. Avea mai multe ferestre şi două raze de lumină. A făcut acelaşi desen la cinci zile după incident. Existau mici diferenţe între cele două crochiuri: în desenul original existau patru ferestre în loc de trei şi mai mult accent pe luminile din jurul obiectului.

Fiica cea mare, Cathy, desenase şi ea obiectul oval cu strălucire puternică. Ea adăugase un detaliu important: o faţă uitându-se către ei din spatele ferestrelor, asemănătoare unui cap de broască. Când le-am examinat impresiile despre observaţie, trei amintiri ciudate le-au revenit în memorie. În primul rând, s-au întrebat: de ce aveau senzaţia că pot atinge obiectul, când acesta se afla la cel puţin 10-20 picioare depărtare? În al doilea rând, direcţia de mers era greşită: de ce se mişca spre nord, de vreme ce ne urmărea,

iar noi mergeam către sud? În al treilea rând, şi-au exprimat nedumerirea în privinţa timpului: de ce timpul trecea *aşa de greu*? Experienţa era ca un vis în care cineva aleargă cu mişcări încetinite cu foarte multă greutate. Destinaţia lor – casa domnului Melville – părea a fi la o foarte mare distanţă.

Au fost afectaţi de lumină în alte moduri: doamnei Cray, lui Cathy şi lui Jeff li s-a făcut greaţă. De fapt, Jeff vomita când au sosit la casa domnului Melville. Cathy şi mama ei au avut dureri de cap şi greţuri mai târziu în seara aceea şi nu s-au simţit bine două zile. Simptomele erau „mai puţin severe decât la o gripă stomacală". Jeff s-a simţit bine a doua zi, dar nu a mâncat normal până în următoarea zi. Nici unul dintre martori nu au avut probleme cu ochii. Cea mică, Josette, n-a avut în schimb nici o reacţie în ceea ce priveşte sănătatea.

După ce am chestionat familia Cray, ne-am dus la casa domnului Melville, care ne-a spus varianta lui. Era cam ora 9:00 p.m., ne-a spus el, când doamna Cray şi copiii ei au intrat pe drumul lui şi au fugit emoţionaţi în casă, silindu-l „să vină să vadă farfuria zburătoare".

Însoţindu-i afară, a văzut un obiect luminos cam la o jumătate de milă distanţă faţă de fabrica locală de vinuri, zburând către Alexander Valley. Era cam ora 9:00 p.m. când o femeie ce locuia în oraş a sunat la poliţie pentru a relata despre un obiect neidentificat.

Ne-am gândit de asemenea că ar fi util să controlăm la fabrica de vinuri. Strugurii sunt o afacere serioasă în nordul Californiei, o recoltă valorând cam 25.000 U.S.D. pe acru de pământ, aşa că eram siguri că dacă s-ar fi produs vreo deteriorare, negustorul de vinuri ar fi fost în cunoştinţă de cauză. Ne-a spus că această proprietate avea 300 de acri şi că strugurii erau buni de cules la momentul observaţiei. Nu s-au raportat pagube semnificative.

Trebuie să arăt că, în interesul unei cercetări complete, am cumpărat două sticle cu vin din acel an. Una i-am dat-o doctorului Claude Poher, iar pe cea de-a doua, am degustat-o împreună cu un expert în vinuri din San Francisco. Verdictul unanim a fost că recolta din timpul sosirii OZN-urilor era obişnuită.

După acele interviuri, m-am întors la faţa locului de mai multe ori cu soţia mea şi am făcut măsurători suplimentare. Mă deranja coincidenţa observaţiilor cu manevrele Gărzii Naţionale.

Primul obiect observat de doamna Cray ar fi fost în apropierea sudului magnetic şi obiectul care a crezut că scânteiază la nivelul solului ar fi fost în vecinătatea fabricii de vinuri. Amintirile ei se potriveau cu unghiurile şi orientările pe care am putut să le măsurăm la faţa locului. Afirmaţiile ei despre plecarea obiectului de asemenea se potriveau cu ce văzuseră ceilalţi martori. Am completat raportul cu o întâlnire apropiată confirmată. Dar tot nu eram mulţumit.

În mai 1978 am obţinut dosarele meteorologice pentru Santa Rosa şi Healdsburg. În ziua aceea nu fuseseră precipitaţii. Cea mai înaltă temperatură a fost de 100°F şi cea mai joasă de 71°F. În momentul observaţiei vizibilitatea era de trei mile, temperatura 87°F, punctul de rouă 49, direcţia vântului 17 grade la 6 noduri.

Din poziţia lor pe muntele Fitch, ar fi putut oare familia Cray să vadă manevrele Gărzii Naţionale, vizibile de pe dealurile de coastă? Am scris comandantului de acolo şi câteva săptămâni mai târziu am primit un telefon de la col. Grant Pyle care a activat ca director al operaţiunilor de zbor în acea vreme şi era în cunoştinţă de cauză asupra procedeelor de antrenament din zonă. A menţionat că unul dintre subordonaţii săi a scris o lucrare despre OZN-uri şi că ştia despre activitatea mea anterioară. Nu exista nici o

împotrivire din partea lui pentru a discuta posibilitatea ca obiectele văzute deasupra Healdsburg-ului să reprezinte un fenomen necunoscut autentic.

Colonelul Pyle mi-a spus că Garda Națională Aeriană avea elicoptere care efectuau un zbor de rutină pentru a se antrena în misiuni de salvare. Aceste nave posedă reflectoare puternice și paraşutează rachete semnalizatoare strălucitoare. Traseul elicopterelor este de la Hayward peste Richmond, la sud de Novato și de Petaluma. Dat fiind acest plan de zbor, nu s-au apropiat în nici un caz de zona Healdsburg: toate exercițiile lor se fac la 10-25 de mile depărtare de țărm de la Point Reyes către nord, spre Jenner și Fort Ross. Când realimentează la Point Reyes, utilizează reflectoarele pentru a ilumina rezervorul.

L-am întrebat pe colonelul Pyle ce intensitate au și de la ce depărtare sunt vizibile. A răspuns că luminile dezvoltau trei milioane de candele. Într-o noapte clară cum era cea în cauză, ar fi vizibile de la 100 de mile.

Misiunea din noaptea observației a durat de la ora 8:30 la 10:00 p.m.. Deoarece timpul de zbor la Hayward este de 45 de minute, nava se afla în zona lor de antrenament de la 8:30 la 9:15 p.m. – un interval de timp ce coincide cu observațiile OZN.

Pe durata acestor misiuni, elicopterele zboară la o altitudine de 3000 – 3500 picioare. Dată fiind structura terenului între coastă și Healdsburg, această altitudine le-ar fi făcut vizibile chiar deasupra orizontului, pentru familia Cray, când coborau muntele Fitch.

Acum avem cu adevărat o problemă. Ar fi lipsit de responsabilitate să sugerez că obiectele observate la început de martorii de pe muntele Fitch nu ar fi putut fi elicopterele Gărzii Naționale: orientările compasului, timpii și altitudinea, toți se verifică exact în interval de cinci grade de cerc și cinci minute de timp! De fapt, extrem de rar

se întâlnește o așa de bună concordanță într-un grup de observatori și traiectoria unui fenomen cunoscut, un fapt care vorbește în favoarea seriozității și preciziei observației familiei Cray.

Dar ce-i cu extraordinara întâlnire deasupra fabricii de vinuri? Era doar o coincidență că un OZN a semnalizat la sol la scurt timp după ce atenția familiei Cray a fost captată de luminile deasupra orizontului sudic?

Oare unul dintre elicoptere ieșise din formație pentru a rătăci deasupra Healdsburg-ului, uruind lângă automobilul familiei Cray? N-ar fi recunoscut ei un elicopter după zgomot și după zgomotul caracteristic al rotorului, care ar fi ridicat praful și pietrișul de pe drum? Sau oare martorii au avut halucinații, după ce experiența neobișnuită cu luminile distante i-a surescitat?

Dacă era așa, ce văzuse domnul Melville deasupra fabricii de vinuri? Și ce observase femeia îngrijorată din Alexander Valley, independent de ceilalți, deasupra orașului ei, la o oră ce corespundea cu celelalte relatări?

„Broasca de la fabrica de vinuri" rămâne unul dintre cazurile care au înșelat așteptările, în dosarele mele. Am parcurs în toate direcțiile diferitele ipoteze fără să trag o concluzie fermă. Observația deasupra fabricii de vinuri este o întâlnire apropiată de mare clasă, bine documentată. De ce trebuia ea să fie declanșată de observațiile unei serii de lumini întâmplător explicabile printr-un zbor de rutină?

Colonelul Pyle mi-a spus că ar fi interesat să afle concluziile mele. Aș fi vrut să-i pot oferi mai mult decât o pură speculație. Aș fi vrut să existe o știință a obiectelor văzute în noapte și a siluetelor ca de broască ce bântuia familiile liniștite, pe drumuri singuratice de țară. Aș fi vrut să pot spune că toți martorii sunt pur și simplu neserioși. Dar dacă acceptăm că au văzut elicopterele între orele 8:30 și 8:45 p.m. ei se află printre cei mai exacți observa-

tori pe care am avut vreodată plăcerea să-i întâlnesc. Cum s-ar fi putut ei schimba atât de mult în următoarele 15 minute pentru a ticlui o povestire fantastică despre o navă monstru văzută deasupra maşinii lor? Aceşti oameni au spus adevărul şi implicaţiile mă deranjează astăzi la fel de mult cum experienţa lor îi deranjase acum zece ani în Healdsburg.

5
Alarmă pentru fum

Părea ca o întâmplare de primă pagină într-un ziar de scandal sau ca un capitol din cele mai senzaționale cărți despre răpiri OZN: o femeie, conducând automobilul pe o stradă din orașul Redding, în California, având alături pe cele două fiice, precum și altă fată, s-a speriat de o izbucnire neașteptată de fum care le-a învăluit automobilul. Pe măsură ce înaintau în nor, toate zgomotele păreau că s-au stins în jurul lor. Alarmate, s-au refugiat în casa unui prieten și au aflat că lipsiseră timp de 30 de minute, perioadă în care nu mai știau ce au făcut. În următoarele ore au suferit diferite reacții fiziologice, iar în ziua următoare pe pielea celor două fete au apărut zone punctiforme ciudate, în vreme ce ele visaseră oameni ținând diferite arme îndreptate către capetele lor.

Acest eveniment a avut loc între orele 9:05 p.m. și 10:10 p.m., miercuri, 7 mai 1980.

Martorele au relatat cazul poliției, care le-a îndrumat către o organizație particulară OZN; pentru că cercetasem alte cazuri în zona Redding, am fost rugat să mă alătur în investigație. Când am sosit la fața locului se scurseseră mai puțin de trei zile de la eveniment; am petrecut acolo două zile, cu fiul meu și cu Bill Murphy, fost profe-

sor de ştiinţe din Redding. Am acoperit fiecare milă de şosea unde martorele fuseseră învăluite de ciudatul nor de fum, care le afectase ulterior memoria.

Am întâlnit-o pe doamna Anderson, o femeie puternică ce se exprima clar, şi pe cele două fiice ale ei, Janet de 14 ani, şi Connie, de 15 ani[1]. A patra martoră era o fată de 13 ani, pe nume Linda, care trebuia să se alăture familiei, fiind un copil adoptat. Doamna Anderson era divorţată şi foarte religioasă.

Familia ne-a dus înapoi pe drumul către aeroport, unde se petrecuseră evenimentele. Doamna Anderson tocmai o luase pe Janet de la ora de karate. Era 9:05 p.m. Conducea maşina către sud, apropiindu-se de podul peste râul Sacramento, când au văzut un nor luminos „explodând" şi înghiţind maşina. Toate zgomotele au încetat. Doamna Anderson spunea că li se părea că „plutesc". Când au ieşit din norul de fum s-au uitat înapoi, dar nu au văzut nici urmă de nor în spatele maşinii. S-au oprit să cumpere câteva răcoritoare şi s-au dus la casa prietenului lor. În acest moment au observat că este ora 10:10 p.m., cu jumătate de oră mai târziu decât „ar fi trebuit să fie".

Bill şi cu mine am revăzut informaţiile până la cel mai mic amănunt. Doamna Anderson şi-a amintit că erau în spatele unui automobil când s-a ivit dintr-odată norul.

– Am crezut la început că este o explozie atomică.

Norul păru să se stabilizeze pe drum şi să se mişte către ei. Doamna Anderson, care a lucrat la o instalaţie de cercetare nucleară, mi-a descris norul ca pe o explozie energizantă cu o rază de lumină deasupra lui. Strălucea. Se simţea ca şi când lumina strălucitoare „a trecut prin" capul său cu o senzaţie dureroasă. I se părea că „timpul a stat", dar sentimentul nu era neplăcut.

– Este ca şi când Dumnezeu ar fi trimis norul acesta la noi, a comentat ea.

Janet, care plângea pe bancheta din spate a mașinii pentru că prietenul tocmai o părăsise, mi-a spus că s-a uitat în sus când mama ei a țipat.

– Este o bombă atomică deasupra drumului.

Ea a văzut norul și, când au ieșit din el, s-a gândit că era ciudat că lacrimile i se uscaseră. Toți din mașină erau extrem de însetați, astfel încât se deciseseră să cumpere răcoritoare.

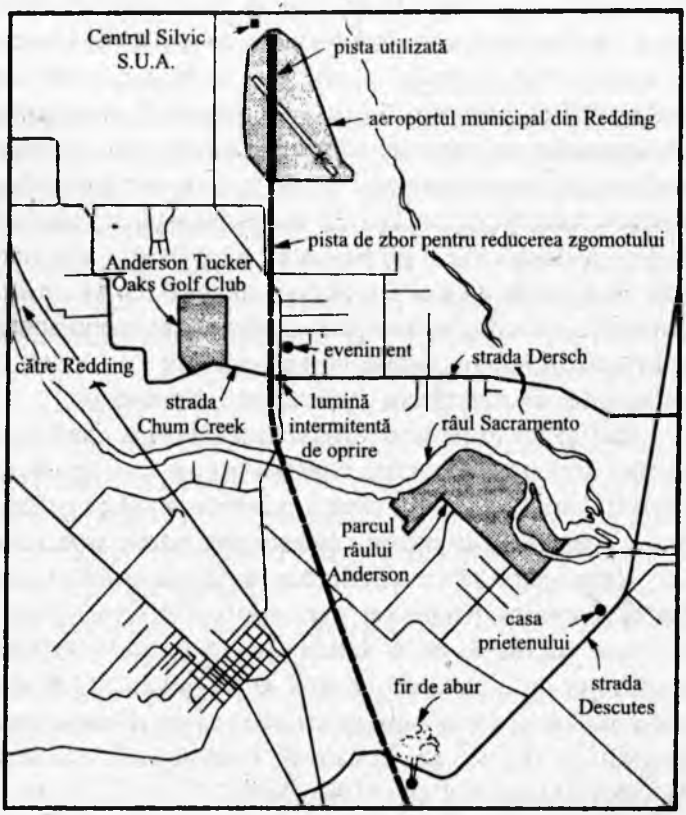

Figura 3. Harta cazului Redding

Connie, care stătea pe scaunul din față, își amintește de evenimente puțin diferite. Ea a văzut o lumină care pulsa și drumul devenise cețos.

– Totul devenise mut, ultraîncet, dându-ți fiori...

Toate martorele au fost de acord că vremea era perfectă, stelele străluceau, vizibilitatea fiind excelentă.

A doua zi s-au simțit toate obosite. Connie s-a trezit cu ochii umezi și inflamați. (Îmi spusese că are alergie.) Janet dormea în același pat cu mama ei, care a observat mai multe pete pe cearșaf dimineața. Aceste pete, situate cam la un inch deasupra mijlocului, erau încă vizibile în ziua vizitei noastre. Nu păreau semne de punctie, aducând mai degrabă cu o decolorare superficială de circa o treime de centimetru în diametru. De asemenea, am observat patru pete pe brațul stâng al lui Janet și două pe cel drept. Nu aveau o formă specială. Connie avea două semne similare pe un braț. Linda acuza urme în spatele urechilor și relata de asemenea că ochii îi erau roșii și o dureau în acea dimineață. Într-adevăr, am găsit o mică cicatrice în spatele urechii stângi. Toate petele și semnele pot fi interpretate ca mușcături de insecte sau zgârieturi obișnuite.

La îndemnul meu, doamna Anderson s-a dus la doctor, cerând o analiză a sângelui pentru Janet și pentru ea însăși. A fost foarte cooperantă pe toată durata investigației și a autorizat eliberarea rezultatelor analizelor medicale pentru mine. Toți indicii s-au dovedit a fi în intervalul normal.

Am vizitat casa doamnei Anderson și am vorbit separat cu Linda și Connie. Janet ne-a spus că visase patru oameni îmbrăcați cu mănuși gri și armură de nailon, având arme. Erau câte doi de fiecare parte și aveau armele îndreptate către capul ei. În urma evenimentelui, Linda a rămas speriată. A avut viziuni cuprinzând o față demonică cu ochi roșii și doi oameni care îndreptau armele către

urechile ei, „păcănind", în timp ce recepționa gândul ca „să nu îi fie frică".

După aceste interviuri care au creat o imagine importantă asupra evenimentului, existând doar mici variații între martore, a trebuit să ne întrebăm: Ce s-a întâmplat în interiorul norului? A fost oare familia Anderson răpită de lumina pulsatoare? Numeroase povestiri OZN includ o formă de pierdere din timp, obiecte luminoase, semne ciudate pe corp, vise ce includ ființe amenințătoare. Povestirea Andersonilor se potrivea acestui tipar cu o precizie stranie.

Observația unui OZN este un eveniment complex și nu poate fi analizat doar pe baza povestirii martorilor. Declarațiile lor, cu propriile terminologii, structuri, contradicții, justificări interne, sunt un aspect important al cazului, dar celelalte dimensiuni, cum ar fi amplasarea fizică a locului și cadrului social din jurul martorilor, sunt la fel de importante.

Bill și cu mine ne-am întors la fața locului. Am condus mașina spre sud, peste podul care traversează râul Sacramento, și am studiat harta zonei unde familia Anderson observase norul.

Drumul pe care mergeau este exact paralel, situat la două mile de pista principală a aeroportului din Redding. Pentru micșorarea zgomotului, avioanele se apropie ușor dinspre est pe ultimele 7 mile. Acest procedeu le aduce peste drumul aeroportului exact la locul evenimentului. De fapt, în timp ce stăteam pe locul unde familia Anderson văzuse norul, un avion al Companiei Aeriene Hughes a zburat deasupra noastră la mică altitudine. Ne-am întrebat dacă martorele ar fi putut fi implicate într-un incident cum ar fi eliberarea greutății în exces de către un avion militar. Piloții acestor avioane aruncă peste bord câteodată ce a mai rămas din substanță înainte de aterizare. Firește,

practica este ilegală şi este negată de pilot, dar are loc mai frecvent decât ar trebui. În cazul de faţă totuşi trebuie să îndepărtăm această idee: nu există aterizări după grafic la aeroportul din Redding după ora 8:30 p.m. şi turnul de control se închide la ora 10:00 p.m. În această situaţie, ar trebui să presupunem că pilotul a întârziat după graficul lui de zbor, că familia Anderson n-a recunoscut zgomotul motorului şi că au confundat stropirea cu un nor.

Ar fi putut fi confundate cu bună credinţă de către martori şi alte fenomene naturale. Depozitul de cherestea Roseburg este amplasat în apropiere, la est de pista de decolare. Fabrica eliberează periodic coloane de fum de la grămada de lemne. Şi această explicaţie prezintă dificultăţi.

Un telefon la FAA a dezvăluit că, în acea noapte, vremea era frumoasă, vizibilitatea de 85 de mile, vântul dinspre nord la 18 noduri. Vântul ar fi împins coloana de fum în aceeaşi direcţie cu cea a maşinii şi nu ar fi venit către ei. De asemenea, lumina strălucitoare ar rămâne neexplicată, dacă nu am fi presupus că în acelaşi timp pe acolo tocmai trecea un tren cu farurile albe puternice oscilând. Nu ar fi recunoscut familia Anderson, care locuieşte în zonă, natura luminii, dacă ar fi văzut un tren?

Ar mai putea fi alte explicaţii fireşti. În mijlocul unui oraş, la două mile de aeroport, într-o zonă aglomerată cu locuinţe şi fabrici, există mai multe cauze care ar fi putut da naştere la un nor şi la o rază de lumină albă. Familia Anderson nu a văzut deloc un obiect zburător, ci numai un „nor luminos“ care s-a dezintegrat fără urmă. Ne găsim într-o poziţie nefavorabilă în care ne lipsesc informaţiile, pentru a accepta sau a refuza observaţia pe baza condiţiilor fizice de la faţa locului.

Cea mai importantă componentă a acestui caz ar putea foarte bine să fie dimensiunea socială şi psihologică.

Am menționat că doamna Anderson, martorul principal, era „foarte religioasă". Această primă impresie a mea s-a dovedit a fi o afirmație moderată. Structura de credință care înconjoară familia este tipic legată de o obsesie mistică, la granița cultului. Această obsesie este larg răspândită în zona Redding, unde îndreptarea pe calea cea bună, extazierea și alte practici spirituale înfloresc sub impulsul combinat al sectelor fundamentale creștine și al credințelor oculte care s-au înmulțit începând cu anii '60. Deși aceste două curente sunt superficial opuse unul față de celălalt, în practică ele se unesc pentru a produce filozofia specifică multor comunități mici din nordul Californiei. Muntele Shasta, care se înalță maiestuos la mai puțin de o oră de mers cu mașina la nord de Redding, este un centru principal pentru asemenea credințe. Se găsesc acolo comunități care-L venerează pe Isus ca pe un „Domn Înălțat" (împreună cu Count Saint Germain) și grupuri care așteaptă ziua în care lemurienii se vor ivi din adâncurile pământului pentru a urca la bordul navelor lor spațiale.

Pe un asemenea fond spiritual, experiența familiei Anderson dobândește o însemnătate deosebită; fiecare eveniment din viața lor pare să-și asume proporții providențiale, evidențiate de afirmația Lindei că era „ca și cum Dumnezeu ar fi trimis acest nor".

Cu doi ani înainte de incidentul cu apariția norului, în ianuarie 1978, doamna Anderson a văzut pe cer un obiect maro închis, cu cinci țevi negre ieșind în afară. Luna se reflecta pe suprafața acestuia. În aceeași lună, la 26 ianuarie, a văzut o pasăre mare albă cu o anvergură a aripilor de 8 picioare. Connie era cu ea, în timp ce pasărea a zburat într-un copac și a dispărut. Doamna Anderson a interpretat asta ca pe un semn că găsise proprietatea unde să stabilească comunitatea religioasă pe care o fonda. S-a dovedit că ea este preot fundamentalist hirotonisit.

De la acel incident, a experimentat multe fenomene de natură religioasă. Discuțiile cu familia sunt, în general, dominate de doamna Anderson, al cărei discurs este împănat cu citate biblice și referiri la alte fenomene paranormale din viața ei. Ceilalți martori par a fi stânjeniți de acest comportament și adesea încearcă să schimbe subiectul.

Alte două incidente ilustrează genul de exagerare care înconjoară această mărturie. Pe când conduceam mașina prin zonă, doamna Anderson ne-a dus într-un loc unde credea ea că „ceva trebuie să fi aterizat" pentru că vegetația era mai închisă la culoare. Trei dintre noi ne-am uitat cu atenție la câmp și nu am putut găsi nici un semn că iarba ar fi anormal de închisă la culoare, nici o depresiune și nici alt soi de urme.

Al doilea exemplu de exagerare este legat de fișa medicală în care o asistentă notase: *Necesită CBC și diferite la sugestia Washington-ului D.C., oficial.* Mai târziu am aflat că doamna Anderson îi spusese asistentei că „cineva de la Forțele Aeriene SUA" a cerut să-i fie analizat sângele. Mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama că această mică hiperbolă mi se aplica mie, deși am făcut cunoscut imediat că sunt un cercetător particular, că locuiesc în San Francisco și că n-am nici o legătură cu guvernul. Am privit acest lucru ca pe o necesitate de validare oficială și pentru gratificarea ego-ului martorei și ca pe un semnal de care ea era poate nesigură asupra valabilității propriei sale experiențe.

Am întâlnit această tendință către o exagerare fără măsură într-o serie de alte cazuri. De exemplu, relatările călătoriei mele la Niterói au fost publicate în ziarele din Rio, referindu-se la mine ca la un „cercetător de la NASA". În acel caz, explicasem cu atenție reporterului că eram pur și simplu un cercetător particular. (Am lucrat ocazional drept consultant sau ca furnizor de servicii pe computere la NASA,

dar n-am fost niciodată pe statul lor de plată.) Aceste diferențe au fost pierdute din vedere de mass-media. Această experiență personală m-a făcut să devin foarte atent când citesc cărți despre implicarea guvernului în problemele OZN și m-a învățat să pun întrebări la un nivel mult mai detaliat și critic decât ar fi presupus că este necesar.

Acest model de credințe intense asupra paranormalului și asupra afirmațiilor exagerate referitoare la caz trebuie în mod natural să ne facă mai precauți în privința evenimentului, dar asta nu înseamnă că familia Anderson a inventat totul. M-am întors de la Redding cu părerea că nu au mințit, că au văzut într-adevăr ceva neobișnuit și că probabil nu voi ști niciodată ce a fost. Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că era un fenomen obișnuit în legătură cu aeroportul, dar n-aș putea dovedi această aserțiune. Pierderea de 30 de minute nu este semnificativă, atâta timp cât un ceas putea fi în urmă cu 15 minute și celălalt cu 15 minute înainte. În mod sigur, petele de pe piele nu susțin vreo implicare a OZN-urilor.

Un sceptic inveterat al fenomenelor OZN s-ar fi întors din Redding cu un întreg repertoar de răspunsuri pregătite. Așa-zisa observație putea fi o farsă. Poate că a căzut o pungă de plastic din autocamionul ce rula înaintea doamnei Anderson, eliberând un nor de fum sau praf. Nu a văzut autocamionul întorcându-se sau dispărând, așa că probabil a plecat când mașina era înconjurată de așa-zisa „ceață".

Pe de altă parte, un credincios inveterat al OZN-urilor ar fi hipnotizat imediat cele patru martore, care erau mai mult decât cooperante. Nu am nici o îndoială că ar fi fost ușor să extind declarația despre cicatrici, pete misterioase și trăgători în gri la un subiect amănunțit înfățișând ocupanții OZN-ului răpind adolescenți simpatici pentru a-i supune la examene medicale. Literatura OZN este pli-

nă de povestiri lugubre recuperate în exact asemenea condiții de la martori care sunt nerăbdători să coopereze în cazuri constructive de proporții cosmice. Entuziastul OZN-urilor s-ar fi grăbit să afle către ce planetă fuseseră duse fetele răpite, fără să se oprească o clipă ca să pună întrebări pământești despre aeroporturi, faruri de teren sau fumuri industriale. S-ar fi întors acasă fericit, deținând o nouă dovadă asupra ideilor lui preconcepute. Și martorii, de asemenea, ar fi fost în culmea fericirii...

Este o impresie ciudată să te întorci cu mâinile goale după toată această activitate și simțind că am înșelat familia Anderson în așteptările sale. Nu numai că nu eram reprezentantul oficial al Forțelor Aeriene din visele lor, dar nici măcar nu eram sigur că văzuseră vreun OZN! Oamenii de știință presupun că au răspunsuri. Publicul însă este dezamăgit și supărat pe un expert care îndrăznește să spună „nu știu". Totuși, efectiv, nu știu ce anume au văzut doamna Anderson și fiicele sale în seara aceea la Redding. După toate probabilitățile, sunt silit să accept că nu voi ști niciodată.

6
Cercetarea farului

Aceasta este o relatare a unei familii care a văzut un obiect extraordinar la o altitudine joasă, deasupra unei aşezări suburbane în Gilroy, California. Şi alţi martori au confirmat observaţia, care a fost urmată de răpirea unei femei de 45 de ani. Incidentul s-a întâmplat la mică distanţă faţă de casa mea, dar cazul a fost aşa de rău tratat de câţiva cercetători locali OZN, încât am aşteptat trei ani ca să efectuez o evaluare independentă a datelor. Până atunci, tensiunile şi conflictele se rezolvaseră.

Pentru o mai bună viziune cazul trebuie să fie privit în contextul unei serii de observaţii neexplicate efectuate în nopţi succesive între duminică 10 august şi miercuri 13 august 1975 pe o zonă ce se întinde de la Gilroy la baza dealului San Jose. În total au existat 20 de martori la aceste evenimente, care au implicat lumini roşii şi altele strălucitoare. Cu patru luni mai înainte, în aceeaşi zonă, un profesor de ştiinţe pe nume Haley şi alte trei persoane au privit cu binoclul un obiect zburător care avea o boltă, un far alb şi o strălucire portocalie. Obiectul a rămas în aceeaşi poziţie trei minute şi a dispărut pe loc, „ca şi când cineva ar fi stins lumina".

Observația principală a început imediat după ora 11:00 p.m., duminică 10 august, când doamna Smith o conducea acasă pe Imelda Victor, care avea 12 ani. Au observat inițial un obiect luminos „la o oarecare distanță în înălțime", conform afirmației doamnei Smith. Obiectul a coborât rapid în apropierea automobilului lor.

Au întors pe aleea din fața casei și au fugit în casă. Mama Imeldei, Frances Victor, a fost alertată de țipetele lor.

– Eram în pat, dar nu dormeam când le-am auzit țipând. Tremurau. N-am văzut în viața mea o asemenea frică. Am fugit afară în cămașă de noapte, gândindu-mă că sunt niște vagabonzi pe urmele lor.

În declarația dată a doua zi polițistului H. Jones de la Poliția din Gilroy, doamna Smith afirma:

Obiectul pe care l-am văzut era rotund, avea un mecanism de aterizare cu patru brațe, dispuse în mod egal de jur împrejur. Secțiunea rotundă centrală era mai mare decât un autoturism, dar mai mică decât o căsuță. Între cele patru brațe erau patru proeminențe ca niște antene ieșind din centrul cercului, și fiecare din proeminențe avea un far ca un girofar de poliție, numai că luminile erau verzi și roșii și se roteau.

Amintirea doamnei Victor asupra obiectului era puțin diferită.

Am fugit în stradă și am văzut această gigantică, rotundă mașină zburătoare cu patru pârghii de aterizare ca niște antene ieșind din ea și toate luminile albe și roșii intermitente... Arăta ca un metal gri și era imensă. Pur și simplu stătea pe cer... Era mult mai sus decât copacii.

Soțul ei, trezit din somn, s-a dus și el în curte. El declară:

Era mare şi l-am văzut chiar când pleca... Am putut să văd de la un ochi de geam toate luminile de sus, care erau de formă triunghiulară (sic). Vehiculul a fost văzut ultima oară la nord-nord est spre San Jose, deplasându-se cu viteză mare.

Poliţistul Jones a scris în raport:

Pot doar conchide că martorii au văzut de fapt ceva. Toţi cei patru martori au fost foarte tulburaţi şi doamna Smith spunea într-una: „De ce eu? De ce eu?" Toţi cei patru martori au un caracter ales şi nu păreau să fi băut.

Trei zile mai târziu, doamna Victor comenta:

Nu e nevoie să închid ochii ca să o văd. O văd în minte ca pe o fotografie. Nu mai pot zări razele de la aşa-zisele faruri... Părea o frumoasă nestemată.

Din observaţiile mele în zonă, făcute după trei ani (în 1978), şi reconstituirea drumului parcurs de doamna Smith şi Imelda Victor, cele două femei ar fi văzut obiectul cam la o milă deasupra unei serii de magazine şi staţii de benzină, în centrul comercial al oraşului.

După această primă recunoaştere a locului, am scris doamnei Victor şi ea a răspuns că ar fi încântată să discute cazul. Ne-am întâlnit la ea acasă cu fiica, fiul ei şi doi prieteni ca auditoriu.

La această întâlnire am aflat nu numai detaliile observaţiei, dar şi despre aventurile familiei cu entuziaşti OZN, reporteri şi excentrici. Vizita mea era oportună, mi-au spus, pentru că ea coincidea cu reuniunea familiei după trei ani de criză adâncă, stârnită în partea de aşa-zişii cercetători ştiinţifici.

După ce a fost publicată observaţia în ziare, împreună cu numele şi adresele lor, „totul a mers pe dos şi toată mizeria a ieşit afară". Au fost asediaţi de reporteri; cultul

Urantia a ținut o predică pe peluza lor și o serie de ozenişti recunoscuți din principalele grupuri independente nu i-au lăsat în pace. Un om cu o reputație îndoielnică și-a dat un nume fals și o adresă falsă.

– Era șmecher, mi-au spus. A luat copiii noaptea „să vadă dacă mai apare din nou".

În cele din urmă au reușit să scape de el.

Și mai supărător a fost efortul a doi reprezentanți din Bay Area ai unei organizații naționale OZN de a stoarce de la doamna Victor toate informațiile posibile ale experienței sale. Au adus cu ei un hipnotizator amator care s-a pus pe treabă și a adus-o pe doamna Victor în transă.

Ședința de hipnoză s-a transformat rapid într-un dezastru. Doamna Victor, o fostă soră medicală, a reacționat cu semne vădite de stres la anumite părți ale observației și evenimentelor ulterioare și a devenit foarte agitată. Temperatura corpului i-a scăzut drastic, spre spaima cercetătorilor care nu știau să o scoată din transă. Conform propriilor afirmații, doamna Victor a riscat să aibă probleme cardiace atunci când hipnotizatorul a trezit-o. Grăbiți, strângându-și magnetofoanele, el și anturajul său au șters-o, lăsând-o într-o criză chinuitoare. Crede că acest tratament traumatizant a contribuit și la o criză familială. La scurt timp după experiență, doamna Victor s-a despărțit de soțul său, iar una dintre fiice a fugit de acasă.

– Până și pisica și câinele au fugit de acasă, mi-a spus ea.

Cu doar două săptămâni înainte de vizita mea, familia s-a reunificat, fapt ce mi-a întărit credința că, atunci când se face publicitate unei observații, este bine ca martorii să fie lăsați în pace un timp. Nu numai că este mai etic să se procedeze astfel, dar calitatea unei investigații se poate îmbunătăți după ce interesul a scăzut.

Doamna Victor şi copiii erau în mod vizibil emoţionaţi că erau din nou împreună, după toate încercările prin care trecuseră.

– În fiecare dimineaţă ne trezeam mai fericiţi, îmi spuse unul dintre ei.

Era ca şi când adevărul se ivea în sfârşit dintr-o serie de incidente care la început păruseră foarte nefaste.

Am recapitulat observaţia şi consecinţele sale neplăcute în cele mai mici amănunte, începând din momentul în care doamna Smith şi Imelda au fugit în casă. Erau isterice, spunea Imelda, pentru că au crezut că obiectul „urma să-i ia pe toţi". S-au năpustit de la maşină spre casă, lăsând motorul să funcţioneze şi uşa deschisă. (Nu a existat nici o interferenţă cu motorul maşinii în nici o ipostază.) Mama s-a gândit că sunt urmărite de nişte delincvenţi minori, până când a văzut obiectul în aer deasupra drumului.

Doamna Victor şi Imelda au stat cu mine pe peluza din faţa casei. Mi-au arătat unde se aflau ele şi unde se afla atunci obiectul.

– Cât de mare era? am întrebat.

Doamna Smith a descris un obiect „mai mic decât o căsuţă", dar mai mare ca o maşină. Deşi de atunci trecuseră trei ani, doamna Victor era încă tulburată din cauza dimensiunilor sale. A arătat casa de peste drum şi copacul rotund de lângă ea.

– Era cam de mărimea casei vecinului. Sau la fel de mare ca acel copac şi totuşi făcea ca orice altceva să pară mai mic.

La 15 septembrie 1975, la mai mult de o lună după observaţia din Gilroy, doamna Victor locuia cu o rudă îndepărtată lângă Industrial City din California. Dormea în camera din faţă, după ce se uitase la televizor, când deodată s-a trezit, descoperind două fiinţe stând lângă ea! Purtau costume argintii; aveau nişte fante pentru ochi, nas,

gură. Costumul acoperea întreg corpul, ca şi când ar fi fost făcut din latex vopsit, mulat pe corp. Suprafaţa era foarte netedă, fără încreţituri.

Era foarte calmă când i-a văzut. Comunicau cu ea prin „telepatie", cerându-i „să vină cu ei". Căutau informaţii.

– Dar prietena mea? a întrebat ea, gândindu-se la ruda care dormea în cealaltă cameră.

– Nu-ţi fă griji despre prietena ta, a răspuns una dintre fiinţe, în timp ce împreună cu companionul său o ridicau pe doamna Victor de umeri. Au ieşit pe uşa de la intrare. Doamna Victor simţea că zboară! A văzut distinct acoperişul plat al casei, garajul, stelele de deasupra ei şi un OZN plutitor. Era identic cu cel pe care-l văzuse la Gilroy.

Au plutit în interiorul obiectului prin „nucleul" său şi au suit pe o rampă care urca prin cel puţin trei nivele. Una dintre fiinţe a condus-o spre o cameră circulară cu o podea verde smarald, cu o lumină alb lăptoasă. Pereţii erau uşor argintii, fiind prevăzuţi cu dispozitive mari, rotunde. Avea o senzaţie de imensă beatitudine.

La stânga ei se afla o uşă. Deodată s-a petrecut ceva traumatizant: a fost orbită de o lumină albă şi nu îşi mai aduce aminte de nimic altceva.

S-a trezit în patul său şi a văzut că se luminase de ziuă. S-a dus să vorbească cu prietena ei şi i-a povestit despre întâmplare. Au observat că uşa casei era deschisă. Destul de ciudat, prietena ei, care avea insomnii, dormise liniştită toată noaptea.

La 15 mai 1978, doamna Victor a fost protagonista altei întâmplări ciudate, deşi fără legătură cu observaţii de OZN-uri. Era în casa unei paciente, o femeie în vârstă, când dintr-odată a căzut pe podea ca şi când cineva ar fi aruncat-o jos cu violenţă; în următoarele minute era sever

bătută de o entitate invizibilă. Femeia vârstnică a relatat că a văzut-o pe doamna Victor întorcându-se şi răsucindu-se pe podea, lovind obiecte în calea ei. A suferit mai multe vânătăi, iar o aşchie de lemn i s-a înfipt într-o venă; în plus, şi-a luxat piciorul. A fost nevoită să stea şase zile în spital. La vremea vizitei mele, mi-a arătat piciorul bandajat, care nu se vindecase complet.

Am plecat cu un sentiment de mânie şi frustrare din cele două călătorii de la Gilroy. Martori precum doamna Victor şi familia sa trebuie ajutaţi, nu aruncaţi într-o confuzie mai adâncă de cei care investighează misterul OZN. În zelul lor de a obţine diferite răspunsuri sau pur şi simplu de a valida ideile lor preconcepute despre natura extraterestră a fenomenului, mulţi cercetători se grăbesc cerând răspunsuri, când ar trebui întâi să încerce să se ocupe de trauma şi stresul care-i înconjoară pe martori – chiar dacă aceasta înseamnă amânarea anchetei cu câteva zile sau săptămâni. E o cerinţă indusă de cele mai simple consideraţii ale eticii. Totuşi, în ultimii ani, numărul de hipnotizatori neexperimentaţi, necalificaţi, care cutreieră ţara în numele cercetării OZN a crescut considerabil.

Într-un caz ca cel al observaţiei realizate de doamna Victor, regresia hipnotică poate fi de un ajutor remarcabil. Dacă s-ar fi aflat în mâinile unui profesionist, ar fi potolit criza familială crescândă şi ar fi furnizat detalii utile blocate de către martoră pentru că erau înspăimântătoare sau provocau simţul realităţii. Deoarece şedinţele ulterioare de hipnoză sunt în general condiţionate de prima regresie, este îndoielnică posibilitatea redeschiderii cazului Victor. Deşi doamna Victor m-a sunat ulterior ca să-mi spună că era pregătită să suporte o nouă hipnoză, concluzia mea a fost că şocul primei încercări nereuşite va influenţa orice noi rezultate.

Secvența observației, răpirii și bătăii este foarte interesantă. Bineînțeles, ultimul incident nu încape în nici o teorie a unei vizite extraterestre: dacă OZN-urile sunt nave spațiale pilotate de ființe de pe altă planetă, de ce ar fi martorii țintele unor atacuri fizice pentru niște entități invizibile? Din acest motiv, astfel de incidente sunt în general reținute de la publicare de către entuziaști OZN. Totuși ele sunt compatibile cu alt domeniu paranormal. Literatura minunilor religioase și viețile misticilor abundă de prezentări bine documentate de manifestări fizice incluzând bătăi, fiind în general clasificate drept fenomene de posesiune sau manifestări de așa-zise forțe malefice, deși în general nu cauzează vătămări permanente ale persoanei. Această parte de literatură trebuie cercetată cu stăruință de cei care investighează observațiile OZN.

Un caz elocvent se găsește în analiza atentă a vieții Mariei-Tereza Noblet, călugăriță și misionară franceză care a trăit la începutul acestui secol. În decursul practicilor ei mistice, care gravitau în jurul unei stări de extaz induse de rugăciuni intensive, ea a experimentat o serie de manifestări pe care medicii și alți experți consultați de Biserică au putut să le verifice, dar nu să le și explice. Aceste manifestări includeau nu numai stigmatizări clasice, dar și bătăi administratate de către agenți invizibili, la unele dintre aceste incidente fiind martori superiorii săi din Biserică.

Un expert în medicină, dr. Pierre Giscard (în cartea sa din 1953 *Mistică sau isterie?)*, citează corespondența sa cu un martor principal al fenomenului care a afectat-o pe Maria-Tereza Noblet în Papua[1]. Martorul, Părintele Desnoes, a descris evenimentele care s-au petrecut într-o seară pe când se ruga lângă Maria-Tereza, care era grav bolnavă:

După un timp, când părea să aţipească, o lovitură violentă ca un pumn în spate a trimis-o în cealaltă parte a patului. Nu a rostit nici

o tânguire, nici măcar un suspin. Şi-a reluat poziţia în linişte. După un timp, s-a întâmplat acelaşi lucru.

Preotul a auzit o lovitură violentă de pumn în acelaşi timp când trupul călugăriţei a fost proiectat înainte, cu spatele încovoiat din cauza atacului. Astfel de fenomene au avut loc în decursul vieţii Mariei-Tereza, care suferea în mod frecvent vânătăi din cauza unor asemenea atacuri. Efecte similare abundă în vieţile sfinţilor, misticilor şi bineînţeles în povestirile despre exorcism.

După ce am întâlnit-o pe doamna Victor şi familia ei, am ajuns la concluzia că li s-a întâmplat un eveniment anormal şi că observaţia era autentică. Experienţa răpirii ar fi putut constitui o sursă de perspective extrem de valoroase, dacă informaţia ar fi fost tratată într-un mod profesional. Totuşi, date fiind împrejurările, acesta este un alt caz în care adevărul pur s-ar putea să nu fie aflat niciodată.

OCCAM AVEA O BARBĂ

Cele trei capitole care constituie Partea a Doua a acestei cărţi pot fi rezumate într-o singură recomandare: *nu luaţi drept bun orice*. Acesta este un domeniu în care orice afirmaţie trebuie verificată, iar fiecare presupunere pusă sub semnul întrebării. Din păcate însă, este foarte dificil să-ţi păstrezi în permanenţă o atitudine critică. Natura umană cere convingere şi răspunsuri clare. În cele trei cazuri pe care le-am prezentat anterior nu există nimic asemănător. Am oferit concluziile mele provizorii; ele pot fi criticate într-o reevaluare a cercetătorilor sau pot apărea la lumină noi informaţii.

Pot afirma, fără echivoc, trei lucruri despre aceste cazuri: am fost acolo; martorii există; ceva s-a întâmplat.

Aceasta nu prea pare o realizare, dar este mai mult decât poate fi spus despre cazurile citate în multe din cărţile despre OZN-uri, care se bazează pe surse indirecte sau colportate. Astfel de cărţi îşi au bineînţeles utilitatea lor. Am publicat şi eu câteva, inclusiv primul catalog al întâlnirilor apropiate, unde am putut verifica numai câteva din sutele de cazuri citate. Dar principalul scop al acelui catalog a fost de ordin statistic. Pentru a ne putea apropia de fenomenul actual, trebuie întâi să putem răspunde afirmativ la trei întrebări de bază:

1. Există martori?
2. Este cunoscut actualul loc?
3. A avut loc un eveniment anormal?

Îmi dau seama că aceasta sună trivial. Dar, înainte de a mă acuza că pierd timpul, lăsaţi-mă să vă povestesc despre domnul şi doamna Vidal.

Orice amator OZN serios cunoaşte cazul Vidal; este unul dintre cele mai importante evenimente OZN din America Latină. Familia Vidal a plecat într-o seară din Buenos Aires să se întâlnească la cină cu câteva persoane în Mar del Plata. N-au ajuns niciodată acolo. Maşina lor a nimerit în Mexic. S-au trezit înghiţiţi într-un nor gros de ceaţă şi au pierdut orice noţiune a timpului. N-au putut explica autorităţilor mexicane cum au parcurs distanţa fără a cumpăra benzină sau de ce nu aveau paşapoartele la ei. Evenimentul este descris amănunţit în douăsprezece cărţi.

Când am vizitat Argentina, acesta a fost unul dintre primele cazuri despre care am întrebat. Prietenii mei argentinieni au râs. Ei pierduseră ani de zile căutându-i pe Vidali. Descoperiseră oameni ce cunoşteau alte persoane

care-i ştiau pe Vidali, dar nu-i găsiseră niciodată pe eroii în cauză.

Nu există familia Vidal. Întâmplarea nu a avut loc.

Există o observaţie renumită în arhivele guvernamentale franceze, care este la fel de educativă în termenii practicii investigative, deşi într-un sens diferit. Martorii au chemat poliţia pentru că au văzut un obiect extrem de strălucitor zburând la joasă altitudine deasupra câmpului lor, lăsând o urmă incandescentă. În zborul lui, obiectul a trecut deasupra unui iaz, iar ulterior toti peştii din el au murit.

Poliţia a chemat centrul de cercetări spaţiale şi oamenii de la GEPAN au sosit la faţa locului. Au verificat toate afirmaţiile, au stabilit traiectoria şi au văzut peştii morţi. Părea un caz OZN original cu efecte biologice remarcabile.

GEPAN a avansat cu un pas, cerând autopsia peştilor. Biologii au raportat că peştii muriseră *otrăviţi!*

În concluzie, nu avusese loc un eveniment OZN. Un fenomen electric străbătuse cablul electric suspendat peste iaz, topind materialul izolator care căzuse în apă, otrăvind peştii.

Lecţiile sunt clare: nu e de ajuns să se exploateze orice fir posibil, ci trebuie să se menţină şi o judecată corectă asupra întregului exemplu.

Pentru fiecare caz este util să se urmeze aceeaşi abordare sistematică, pas cu pas: obţinerea de hărţi la scări diferite, investigarea la institutul meteorologic a temperaturii, a stratului de nori şi a vântului. Aceste informaţii permit cercetătorului să aprecieze seriozitatea şi precizia amintirilor martorilor şi să justifice cazul în realitatea fizică.

Poate că cel mai important lucru este de a separa parametrii fizici ai observaţiei din declaraţia însăşi, caracteristicile psihologice ale martorilor şi mediul. Fiecare din

aceşti factori trebuie evaluat independent de ceilalţi. Altfel, sinteza rezultată este adesea fără valoare.

Altă lecţie importantă din această experienţă priveşte inutilitatea briciului lui Occam. Expresia este aplicată unei reguli de gândire în ştiinţă, care afirmă că nu trebuie niciodată invocată o ipoteză complexă când s-ar potrivi una simplă. Totul depinde, desigur, de ceea ce se înţelege prin „simplă". Teoria Pământului sferic rotindu-se în jurul universului cu peste 14 mişcări diferite este incredibil de complexă când este comparată cu eleganta teorie a unui Pamânt plat, nemişcat, în jurul căruia îngerii plimbă soarele şi celelalte corpuri cereşti.

Occam pesemne că a avut o barbă.

În cercetarea OZN, ca şi în alte domenii ale ştiinţei, eşti forţat să laşi briciul lui Occam şi să accepţi complexitatea frustrantă a lumii fizice şi chiar realitatea mult mai complexă a fiinţelor umane.

PARTEA A TREIA

PREȚUL CONTACTULUI

Până de curând, de fiecare dată când mă întorceam de la o altă investigație sau pur și simplu de la un interviu cu alt martor, eram mai nedumerit de complexitatea și subtilitatea fenomenului, subjugat de ipotezele despre forma conștiinței care stă în spatele ei și despre motivația sa.

Propria mea ipoteză, care derivă în mare măsură din dogma acceptată de cei ce cred în OZN-uri, este aceea că *tratăm un nivel de conștiință încă nerecunoscut, independent de om, dar legat îndeaproape de pământ.* Pentru motive care vor deveni clare, nu mai cred că OZN-urile sunt doar navele spațiale ale unor vizitatori extratereștri. Această noțiune este prea simplistă pentru a explica apariția lor, frecvența manifestărilor lor de-a lungul istoriei consemnate și structura schimbului de informații cu aceștia în timpul contactului.

În schimb, am susținut că înțelegerea fenomenului OZN va fi realizată numai atunci când vom extinde perspectiva noastră a universului fizic în afara modelului clasic cvadridimensional de spațiu-timp. Ca și alte fenomene paranormale, OZN-urile par să fie capabile de a opera în afara restricțiilor cunoscute de spațiu-timp. În acest sens, ele furnizează științei o ocazie extraordinară de a-și îmbogăți modelele fizice și poate să dea o imagine nouă a relațiilor noastre cu universul, un nou mod de comunicație cu forme de conștiință pe care nu le-am recunoscut încă,

poate incluzând nivelele nedescoperite ale propriei conştiinţe umane.

În timp ce o înţelegere totală a structurii fenomenului OZN se află în afara priceperii noastre, nu avem numai date fizice, ci şi biologice care ne pot învăţa câte ceva despre formele de energie pe care le utilizează.

Toate sistemele biologice sunt afectate de o expunere la acest fenomen. Impactul poate fi situat de la efecte simple, tranzitorii, la modificări permanente sau chiar moarte. În cazul fiinţelor umane, putem clasifica tipurile de simptome care se dezvoltă după întâlniri apropiate.

În această parte a cărţii voi utiliza din nou cazuri directe pentru a introduce câteva informaţii generale despre efectele contactelor asupra sistemelor biologice, începând cu plantele (capitolul 7) şi continuând cu fiinţele omeneşti, la care impactul poate fi moderat (capitolul 8) sau mortal (capitolul 9).

7
Informaţii botanice

Începem cu un caz simplu din nordul Californiei, pe care l-am investigat împreună cu Bill Murphy, cel care mi l-a adus în atenție. Martora principală, care va fi numită Jean Kirk, nu a relatat niciodată cazul presei sau grupurilor OZN; aceasta a creat condiții ideale pentru investigații serioase.

PROJECT CITY

Istorisirea doamnei Kirk era foarte sinceră. La 23 aprilie 1976, la ora 7:50 p.m., doamna Kirk n-a mai putut să urmărească emisiunile de la televizor, pentru că aparatul său „s-a scos din circuit", prezentând numai sunete statice şi o serie de puncte aleatorii. A ieşit afară, curioasă să afle dacă există vreo cauză neobişnuită pentru această perturbare; a observat un mic, dar bine definit „nor", la 300 de picioare, venind spre ea către nivelul solului. Toți câinii din vecini lătrau cu furie. A urmat un scurt episod de ploaie; copacii s-au înclinat puternic în apropiere, deşi doamna Kirk nu a simțit nici o adiere de vânt. Mai târziu, a obser-

vat lumini constante roşii şi verzi zburând pe cer, moment cu care observaţia s-a încheiat.

În următoarele luni, buruienile din zona survolată de nor au crescut de două sau trei ori mai mari decât plantele identice din alte zone. Mai mult, ele au continuat să prezinte acest raport de creştere excepţională doi ani după observaţie, astfel încât în 1978, când i-a relatat cazul lui Bill Murphy, încă puteau fi văzute plante anormale.

Ne-am dus la locul acţiunii – o casă mică, cu curte, în Project City, la nord de Redding – şi ne-am întâlnit cu doamna Kirk şi soţul ei pentru a revedea detaliile experienţei.

Jean Kirk a confirmat că pe 23 aprilie 1976 stătea liniştită în camera de zi, vizionând la televizor, *Numeşte Melodia* când electricitatea statică a înecat programul. Soţul său, Millard, se retrăsese în pat, cu intenţia de a asculta un meci la radio, dar emisiunea de asemenea a suferit din cauza electricităţii statice.

Era ora 8:15 sau 8:30 p.m. când doamna Kirk s-a dus afară să vadă ce putea cauza defecţiunea. A observat un nor pe care ni l-a descris ca fiind „dens, alb cu margini ascuţite", croindu-şi drum spre sol. Plutea în spatele unui copac din apropiere şi era iluminat de o lampă de stradă.

Doamna Kirk este o persoană activă, dinamică, cu o concepţie pozitivă asupra vieţii şi o gândire lucidă asupra fenomenelor neobişnuite şi nu are idei preconcepute despre posibila lor natură. Când a văzut norul care se îndrepta către ea, primul său impuls a fost să fugă în casă. După aceea s-a gândit că „un nor nu poate să o vătămeze" şi frica i-a dispărut. Ceea ce părea ciudat era că restul cerului era senin, fiind împânzit de stele.

Norul se mişca direct spre ea, în timp ce câinii din vecini începuseră să latre. Doamna Kirk încă putea vedea sub şi în spatele biroului, dar nu a observat nici o stea dea-

supra lui. A avut un mic interval de amețeală. Dintr-odată, a început să plouă și un copac de 40 de picioare din apropiere s-a aplecat ca și cum ar fi fost biciuit de o forță imensă, deși nu se simțea nici o boare. După alte câteva clipe norul a dispărut.

În locul norului, se aflau acum pe cer două lumini mari: o lumină verde constantă și o lumină roșie, de asemenea constantă, mișcându-se încet spre nord fără nici un zgomot. În curând a rămas numai lumina roșie; era mare și plutea.

– Era de un roșu strălucitor, spune doamna Kirk, ca lumina unei ambulanțe, dar mai mare pentru acea distanță.

Se mișca spre vârful unui deal, în direcția din care apăruse norul prima dată; încă mai plutea acolo când doamna Kirk, făcându-i-se frig, s-a decis să intre în casă.

Cu excepția ploii, martora n-a observat nici un zgomot, miros sau gust neobișnuit. Nu a simțit sau auzit vântul.

În următoarele luni, a confirmat că zona curții pe deasupra căreia a plutit norul prezenta creșteri anormal de mari a ierbii și buruienilor. La început, doamna Kirk n-a acordat atenție fenomenului; abia în aprilie 1977 a măsurat buruienile de opt picioare, în timp ce buruienile tipice din respectiva curte atingeau numai trei picioare și jumătate. Iarba crescuse dens la cinci picioare înălțime. Doamna Kirk a tăiat buruienile, dar ele au crescut din nou. În mai 1978, când au fost fotografiate, această particularitate continua să se manifeste.

Examinarea locului făcută de mine nu a relevat nici un factor natural care ar fi putut să explice creșterea accelerată a plantelor pe acea mică suprafață. Există un petic de iarbă la o anumită distanță, la dreapta locului unde se golesc mașinile de spălat, și există o mică grădină de legume la stânga, dar nimic special chiar pe acel loc.

După trei ani, condițiile au revenit la normal și la o vizită ulterioară, în august 1979, nu am găsit plante neobișnuite. Am presupus că acel „nor" ciudat văzut de doamna Kirk a stimulat într-adevăr creșterea ierbii și a buruienilor; dar în ceea ce privește timpul care a trecut de la eveniment era dificil de a sprijini cu documente de mare precizie aceste modificări.

În literatura OZN, există numeroase relatări despre efectele produse asupra vegetației. Un eveniment care a avut loc la 2 august 1978 în Vallenoncello, Italia, a implicat un obiect oval strălucitor care cobora în timp ce ilumina solul. După plecarea obiectului, martorul a găsit o zonă neregulată arsă în iarbă, de aproape doi metri în diametru. Iarba și-a modificat culoarea spre roșcat și era acoperită de o substanță maro închis ca un jeleu. Martorul a strâns o parte din acea substanță, dar apoi a aruncat-o neștiind ce să facă cu ea.

Vegetația a reînceput să crească abia după doi ani. Zona arsă era încă vizibilă în 1981 și era acoperită cu mușchi și plante din familia cactușilor, care nu erau specifice zonei. O analiză efectuată de centrul de cercetări agricole a găsit o concentrație anormală de calciu în acel loc, conform numărului din iunie 1987 al revistei *Italian UFO Reporter*[1].

În Franța, se cunosc două cazuri devenite clasice care au prezentat descrieri specifice de efecte botanice. În ambele cazuri există niște detalii ale investigației și ale urmăririi care nu au fost făcute publice și care cred că sunt importante pentru a fi susținute cu documente.

TRANS-EN-PROVENCE

Îi rămân îndatorat lui Jean-Jacques Velasco, șeful GEPAN-ului din Toulouse, și profesorului Michel Bounias de la Institutul Național de Cercetari Agricole din Avignon pentru amănuntele cercetării lor care au fost publicate de GEPAN în rezumat în martie 1983[2].

Observația în cauză a avut loc joi 8 ianuarie 1981, când Renato Nicolai a văzut un obiect zburător care a coborât rapid, cu un ușor fluierat, și a aterizat cu greutate în curtea sa. La scurt timp după aceea, obiectul a emis un alt sunet fluierat, a împroșcat puțin praf, s-a ridicat la înălțimea copacilor și a pornit spre nord-est. În acel moment, domnul Nicolai, care se afla la mai puțin de o sută de picioare de locul de aterizare, a văzut patru orificii de șase inch în diametru pe partea de dedesubt a obiectului, de unde nu se emitea nici fum, nici flăcări. Obiectul a rămas pe sol peste zece secunde.

După dispariția obiectului, martorul a observat o amprentă circulară cu un diametru de șase picioare, cu anumite suprafețe abrazive evidențiate clar în mai multe puncte ale cercului. Obiectul însuși avea diametrul de opt picioare și o înălțime de șase picioare, era de culoare gri metalizat și avea o bandă groasă în jurul său. Scotea un sunet ca un vânt puternic, apoi ca o piatră căzând pe pământ la momentul impactului cu solul.

– Când soția s-a întors acasă în acea seară, i-am povestit ce am văzut, spune domnul Nicolai. A crezut că glumesc. A doua zi, când s-a luminat, i-am arătat urmele circulare și ea l-a chemat pe vecinul nostru Urbain, care a venit cu soția. I-am povestit despre întâmplare, i-am arătat urmele, iar el ne-a spus să chemăm poliția.

Jandarmeria din Draguignan a sosit la fața locului în dimineața zilei de vineri 9 ianuarie, a făcut fotografii și a

recoltat probe de sol. Centrul național francez pentru cercetări spațiale a fost anunțat prin telex la 12 ianuarie. Probele de sol au fost trimise la GEPAN, în timp ce o serie de mostre de vegetație au fost înaintate laboratorului Institutului Național pentru Cercetări Agricole (INRA). Probe suplimentare au fost recoltate mai târziu, la cererea INRA.

Amprenta fizică era de forma unui inel, diametrul interior fiind de șapte picioare, iar cel exterior de opt picioare. În anumite locuri, inelul era vizibil striat, ca și când un obiect metalic ar fi presat solul, lăsând urme de frânare în noroi. Orice urmă de vegetație dispăruse în acele zone striate.

În urma examinărilor fizice, GEPAN a observat că pământul din interiorul inelului fusese compactat cu o crustă groasă de un sfert de inch compusă preponderent din calciu cu urme slabe de vegetație deshidratată. Observațiile microscopice au demonstrat că această crustă a fost obiectul unui efect de ștergere, întrucâtva similar cu șmirgheluirea. În microfotografii se poate observa o bucată de silex care a fost izbită și îngropată în pământ, cu linii evidente de spărtură în rocă.

Mostrele au fost apoi împărțite între mai multe laboratoare franceze pentru studiere cu dublă diafragmă. Au fost furnizate probe de sol unui laborator guvernamental, Universității Paul Sebatier din Toulouse, Universității din Metz și Universității din Pau. Concluziile acestor analize au confirmat că presiuni mecanice puternice au fost aplicate solului de către o greutate mare, cauzând eroziuni, strieri, încălzire (nedepășind 600 C°) și urme detectabile de oxizi de fier sau granule de calciu cu cantități infime de fosfați și zinc. Analize mai amănunțite ale „petelor negre" găsite în zonele striate au dezvăluit că ele erau compuse exclusiv din fier și oxid de fier și „efectiv plasate deasupra pietrei", având o grosime de un micron sau mai puțin.

În 1983, m-am întâlnit la Paris cu Nicolai, Velasco şi Bounias, am avut ocazia să revăd cazul şi să aflu unele lucruri despre analizele botanice. Metoda utilizată în preluarea probelor este hotărâtoare pentru studiu. În acest caz, GEPAN a putut furniza executorilor judecătoreşti puncte de reper amănunţite pentru adunarea probelor în ziua următoare observaţiei.

A fost afectată lucerna sălbatică *(Medicago minima),* la cinci picioare depărtare de centrul inelului şi la 60 de picioare de acel punct; ulterior a fost preluată o a doua serie de probe la intervale regulate, din centru la 30 de picioare depărtare.

Analizând aceste probe, profesorul Bounias a găsit o depigmentare a culorii frunzelor strânse din interiorul inelului (la 5 picioare de centru). În mod precis, cotele de clorofilă A şi B au fost reduse la o treime din valorile lor normale. Betacarotenul a fost redus la jumătate în apropierea fenomenului, iar 80% din violaxantină s-a pierdut din frunzele mai tinere.

Aceste observaţii au fost compatibile cu o senilitate avansată, totul funcţiona ca şi când îmbătrânirea plantelor fusese accelerată de proximitatea fenomenului. Totuşi efectele nu sunt compatibile cu radiaţia nucleară, iar profesorul Bounias refuză să facă speculaţii asupra naturii iradierii neionizante care ar fi putut fi responsabilă de această accelerare a procesului de îmbătrânire. Din nou, microundele pulsatoare ar putea fi cauza.

În noiembrie 1988 am călătorit împreună cu soţia mea şi cu profesorul Bounias la Trans-en-Provence. Ne-am întâlnit cu familia Nicolai la proprietatea lor şi am revăzut fiecare detaliu al observaţiei.

Cu ajutorul unui laborator bine echipat din Silicon Valley, am putut analiza din nou mostre care au fost colectate din interiorul inelului, de la suprafaţă şi de la o adân-

cime de aproape şase inch. Laboratorul nu a găsit nimic neobişnuit, nici o diferenţă semnificativă între cele două mostre, deşi activitatea efectuată includea microscopie electronică cu scanare şi analiză dispersivă cu raze X. Această nouă analiză permite să eliminăm posibilitatea apariţiei unor afecţiuni ale plantelor sub influenţa unor substanţe chimice, praf de ciment sau alţi agenţi contaminaţi de suprafaţă.

Nici domnul Nicolai nu a descris efecte adverse din cauza fenomenului. Dar vom completa acest capitol cu alt caz clasic care combină observaţiile traumatizărilor botanice cu un impact psihologic bine definit asupra martorului.

VALENSOLE

Cazul Valensole este incidentul de întâlnire apropiată cel mai bine autentificat din Europa continentală. A implicat urme proeminente, informaţii botanice şi psihologice şi descrieri amănunţite de fiinţe asociate cu obiectul. A fost investigat chiar în ziua evenimentului de către agenţiile guvernamentale franceze care au conchis că martorul nu a minţit sau nu a avut halucinaţii. A fost cercetat în continuare de Aimé Michel, de renumitul astronom francez dr. Pierre Guerin şi de mine însumi[3].

În orele dimineţii de 1 iulie 1965, un fermier francez pe nume Maurice Masse a observat deodată un obiect oval care a aterizat în câmpul său de levănţică, cam la cinci rânduri faţa de drum. Locul este situat în Alpii de Jos, lângă satul Valensole.

La început, domnul Masse, care se afla cam la o sută de picioare faţă de obiect, a crezut că era un elicopter şi s-a apropiat la 18 picioare de el. Pe măsură ce se apropia,

şi-a dat seama că obiectul era de forma unui ou şi se sprijinea pe şase picioare curbate cu o coloană centrală dedesubt. Între el şi obiect se aflau două fiinţe care purtau costume gri-bleu-verzi şi nu aveau aparate de respirat. Unul din ei a întins un mic dispozitiv în direcţia sa şi imediat nu a mai fost în stare să se mişte. Apoi fiinţele au avut o scurtă discuţie şi obiectul a decolat, lăsând în urma sa o groapă adâncă şi o zonă de umezeală care s-a întărit până la consistenţa betonului.

Martorului i-au trebuit 20 de minute pentru a-şi recăpăta controlul mişcărilor. În zilele următoare, somnul i-a fost puternic afectat şi a suferit o modificare semnificativă a comportamentului. Deşi nu a relatat ulterior presei sau autorităţilor observaţiile sale, se ştie ca a văzut obiectul sau unul asemănător în alte ocazii şi că este în legătură cu alţi martori de întâlniri apropiate din regiune. Cât despre plante, ele au fost afectate de proximitatea fenomenului şi au început să se descompună direct proporţional cu distanţa faţă de coloana centrală. Cantitatea de calciu în sol la locul aterizării s-a dovedit a fi mai ridicată decât în solul preluat din alte locuri de pe câmp.

Am vizitat Valensole cu un prieten, la 27 mai 1979. Am băut ceva cu Gilbert şi Françoise, prieteni buni ai domnului Masse, care ni s-a alăturat şi el mai târziu, după cum stabilisem, spunându-ne însă că era prea ocupat ca să discute despre caz în acea după-amiază. Am stabilit o altă oră. A doua zi, în timp ce savuram împreună o băutură locală, Pastis, a mărturisit că, după părerea lui, fiinţele pe care le văzuse erau din altă parte, „dar erau umane". Aveau totuşi capete mai mari decât oamenii. A refuzat să discute despre „paralizia" pe care a resimţit-o în acel moment. Cât despre interpretările religioase asupra celor observate, le-a respins în totalitate.

Domnul Masse mi s-a confesat că a mai văzut din nou un obiect noaptea, pe cealaltă proprietate a sa. Descriindu-l, a devenit aproape liric:

– Era minunat, cu multe culori, culori frumoase, toate se învârteau...

Culorile se schimbau aşa de repede, încât nu le putea vedea clar.

– Când vrei să te uiţi la albastru, este deja roşu.

Ne-a spus, de asemenea, că declaraţia sa referitoare la obiectul principal a fost relatată eronat: erau doar patru picioare, nu şase.

Prietenul meu şi cu mine ne-am petrecut după-amiaza pe Platoul Oraison unde am vizitat actualul loc al aterizării; în ziua următoare ne-am întâlnit cu domnul Masse pe celălalt câmp al său, pe care îl iriga.

– A observat aşa ceva, ne-a spus el, este cel mai bun lucru pe care-l pot dori cuiva.

Apoi însă a adăugat că un martor n-ar trebui să spună nimic, nici măcar soţiei şi copiilor.

– Se vorbeşte întotdeuna prea mult, a conchis el.

Pe durata acestor discuţii cu domnul Masse am avut impresia că mă aflam în prezenţa unui om foarte inteligent, capabil de sentimente adânci şi gândire raţională. Este, de asemenea, destul de umil; a refuzat să apară într-un documentar televizat cu un ziarist cunoscut pe scară naţională. Ajuta o mică comunitate de tineri din zonă şi a luat sub protectia sa un delincvent adolescent. Prietenul său Gilbert ne-a spus că era ca şi cum Masse „ar fi văzut totul din afară".

Este de asemenea clar că Masse n-a povestit niciodată întreg adevărul despre întâmplarea sa. De la început, a încercat să micşoreze importanţa experienţei trăite. A spus jandarmilor că cele două fiinţe erau în realitate „aidoma copiilor", că aveau păr, că numai unul din ei se afla în

afara navei. De-abia a doua zi, când secretul a devenit prea apăsător, a izbucnit în plâns şi a spus adevărul: erau două entităţi, aveau capete mari fără păr, total diferite de orice văzuse până atunci.

Acum glumeşte despre scrisoarea de mulţumire trimisă de GEPAN jandarmeriei, care exprima recunoştinţa oamenilor de ştiinţă pentru colaborarea sa.

– Nu le-am spus aproape nimic, chicotea el.

În special, nu a dezvăluit niciodată cercetătorilor oficiali că a putut comunica direct cu fiinţele fără să utilizeze un limbaj. Şi nu le-a arătat niciodată ce fel de urme au lăsat „micuţii oameni" după ce au aterizat.

Am adus cu mine o fotografie de urme similare lăsate după alt caz. Domnul Masse s-a uitat la ele cu un amestec de uimire şi uşurare că şi altcineva cunoştea aceste semne specifice. Ne-a spus că le-a găsit câteodată în câmpul său: astfel ştie că „ei" s-au întors. Întotdeauna şterge aceste urme imediat.

De asemenea, ne-a spus că nu a mai irigat câmpul său noaptea, de unde rezultă că nu doreşte să mai revadă obiectul.

Am aflat şi despre alte întâlniri apropiate din regiune, în mod special una care l-a implicat pe José, vărul lui Gilbert. Am fost frapat de diferenţa dintre această regiune, în care cele mai importante observaţii sunt păstrate ca secrete personale, martorii mândrindu-se să ascundă părţi semnificative ale experienţei poliţiei, oamenilor de ştiinţă şi reporterilor şi situaţia obişnuită din Statele Unite, unde orice observaţie relatată atrage sute de aspiranţi, toţi cerând atenţie. Cazurile din Valensole erau atât de secrete, încât a trebuit să-l anunţăm pe Gilbert că vărul său José a avut o experienţă cu acelaşi fenomen.

Gilbert a acceptat să ne conducă la câmpul vărului său, unde l-am văzut de la distanţă pe José lucrând cu

tractorul. Când l-am strigat de pe drum, a venit la noi şi ne-a povestit ce văzuse.

Primul caz avusese loc în octombrie 1969, la patru ani după observaţia lui Masse. Două obiecte aterizaseră pe câmp, în apropierea unei vechi structuri de piatră. După ce plecaseră frunzele a doi copaci se îngălbeniseră rapid. Urmele, de forma unei bărci de 30 de picioare lungime, erau vizibile clar în grâu. José le putuse vedea vreme îndelungată, deşi nu le descrisese nimănui. Când ajunsese acasă, soţia lui remarcase că era alb ca varul. În acea noapte, nu reuşise să doarmă deloc.

În 1977 José avusese o altă experienţă, chiar mai impresionantă, desfăşurată la lumina zilei şi pe vreme frumoasă. Conducea tractorul său, un John Deere-Diesel în formă excelentă, când deodată motorul se oprise. Aparatul său de radio, alimentat cu baterii, de asemenea nu mai funcţiona. Atunci îşi dăduse seama că în dreapta sa apăruse un soi de turbion sau vârtej de aer. Deşi nu putea să vadă nici un obiect, exista un fenomen definit care se îndepărta de el şi urca de-a lungul culmii, răsucind vârfurile pinilor în mod violent pe măsură ce se ridica, împrăştiind frunzele la alţi copaci înalţi. Erau interesante paralelele cu numeroase incidente în care se formaseră cercuri plate de vegetaţie pe câmp.

Când fenomenul se îndepărtase, motorul tractorului pornise din nou. Dar, când am întrebat de baterii, José mi-a spus că una dintre ele fusese găsită complet uscată după câteva zile de la observaţie.

Dacă fenomenul OZN implică nu numai dispozitivele cu care eram familiarizaţi de mulţi ani, ci şi obiecte invizibile, atunci trebuie revizuite toate părerile noastre despre „probele" potenţiale.

Deşi sugerează că acum este conştient de anumite aptitudini pe care nu le cunoscuse înainte de observaţie,

Maurice Masse nu a devenit un mistic. În vreme ce mergea de-a lungul unui zid vechi de piatră, acoperit cu plante, alături de prietena sa, i-a spus:

– Uită-te la lujerii aceştia: se răsucesc, cresc peste tot exact cum fac oamenii. Apoi într-o zi mor şi nu mai rămâne nimic, efectiv nimic…

8
Date clinice

Pe lângă efectele pe care fenomenul le produce asupra solului și plantelor, următoarea treaptă pe care trebuie să o ia în considerație un om de știință este impactul asupra martorilor. În unele din cazurile anterioare am pomenit deja reacțiile fiziologice înregistrate în întâlnirile apropiate. Maurice Masse, în special, a trăit un episod dramatic de paralizie temporară, care a continuat și după plecarea obiectului respectiv. Aici, din nou, nu pretind să schițez o imagine completă a efectelor biologice care însoțesc OZN-urile, ci numai să aduc în discuție câteva cazuri bine cercetate cu care sunt familiarizat, pentru a putea constitui o bază a unor cercetări viitoare.

Cunoștințele despre acest subiect sunt într-adevăr foarte bogate. Chiar în 1969, un raport special realizat de Gordon Lore Jr. a clasificat 95 de cazuri studiate în trei categorii: efecte fiziologice, reacții ale animalelor și mărturii fizice[1].

Printre efectele fiziologice, Lore cita un martor pe nume Deniler, a cărui piele s-a descuamat de pe mâini și picioare, după întâlnire. Arsuri de soare și alte efecte calorice au fost observate într-un caz investigat de Forțele Aeriene SUA lângă Loch Raven Dam, în Maryland, în

1958. De asemenea, abundă și alte cazuri de arsuri și paralizii. Un caz clasic din 1965 l-a implicat pe James Flynn din Fort Myers, Florida, care a fost aproape aruncat la pământ de o rafală de vânt când s-a apropiat până la câțiva yarzi de OZN, care a tras cu o lumină ca o flacără de sudură. Omul a fost inconștient o zi întreagă și s-a trezit aproape orb, cu o pată neagră pe frunte. Simptomele lui ulterioare includ pierderi de auz și amorțeală.

Alt caz important este cel al lui Steven Michalak, care a prezentat arsuri, greață puternică și pierderi de greutate după o întâlnire apropiată la 80 de mile la est de Winnipeg, în 20 mai 1967[2].

De profesie mecanic, având ca hobby prospecțiunile, Michalak căuta minerale lângă Falcon Lake când a observat două obiecte ovale de culoare roșu aprins. Unul din obiecte plana în aer, în timp ce celălalt ateriza. S-a apropiat la câteva picioare de aparat, când a simțit o durere pârjolitoare în piept. A atins suprafața navei; mănușa lui cauciucată s-a topit și cămașa i-a luat foc, în timp ce obiectul își lua zborul.

Michalak a fost tratat la Spitalul Misericordia pentru arsuri. În următoarele săptămâni a suferit de o greață continuă, vomismente și diaree și o scădere a numărului de leucocite. A slăbit 22 de livre. La cinci luni de la incident a acuzat noi senzații de arsuri, o serie de pete mari roșii apărându-i în același loc. De asemenea, s-a plâns de amețeală și de umflarea mâinilor și pieptului.

Cazul clasic al doctorului X, un medic francez care a fost chestionat îndelung și studiat de către cercetători competenți, este de asemenea relevant.

ELEMENTELE DE BAZĂ ALE CAZULUI DOCTORULUI X

Episodul a fost amintit în atât de multe cărți și reviste, încât majoritatea cititorilor familiarizați cu literatura OZN probabil presupun că fiecare aspect al cazului a fost acoperit în amănunțime și că nimic nou nu mai poate fi adăugat. Totuși, întreaga poveste nu a fost înregistrată printre primele[3].

Dr. X s-a născut în Franța în 1930; a făcut studii încununate de succes, a devenit specialist în domeniul sănătății și de asemenea a găsit timp de a-și cultiva un talent muzical remarcabil. Locuiește cu soția și copilul într-o mare vilă situată pe un deal, de unde se poate vedea un peisaj vast.

Anamneza sa include un eveniment remarcabil: la 18 mai 1958 a fost rănit de o explozie a unei mine în Algeria, unde servea în armata franceză. A rămas cu o invaliditate permanentă pe partea dreaptă a corpului, ceea ce îi făcea dureroasă șederea în picioare un timp mai îndelungat sau suportarea greutății proprii pe piciorul drept. Aproape că a renunțat să mai cânte la pian din cauza problemelor pe care le avea la mâna dreaptă. Cu trei zile înainte de observație, dr. X spărgea lemne cu un topor și, făcând o mișcare greșită, s-a rănit la picior, tăindu-și o venă. A urmat o hemoragie, iar locul s-a inflamat. A fost tratat de urgență, dar încă avea dureri în noaptea de 2 noiembrie 1968 când s-a desfășurat incidentul OZN.

În acea noapte, a fost trezit după miezul nopții de către fiul său de paisprezece luni, care plângea. Fără să aprindă lumina, s-a ridicat și s-a dus în camera copilului, observând afară niște străfulgerări. Fiul său stătea în picioare în pătuț, arătând spre fereastră; în spatele jaluzelelor se mișca o lumină puternică. Nu i-a acordat prea multă

atenție, ci i-a dat biberonul copilului, care a adormit. Deoarece efectele luminoase continuau, dr. X s-a dus spre o fereastră și a deschis jaluzelele ca să cerceteze despre ce era vorba. Când a ieșit pe balcon, putea fi văzut de oricine observa casa de afară. Era ora 4:00 a.m.

În acel moment, dr. X a observat clar două discuri mari identice, perfect orizontale. Culoarea părții superioare a discului era alb argintie, pe când cea a părții inferioare se asemăna cu apusul de soare. Pe fiecare obiect se afla o antenă înaltă, verticală. Pe fața fiecărui disc se găsea o antenă mai scurtă, orizontală. O rază albă a fost îndreptată către sol. Aceasta lumina detalii familiare, cum ar fi tufișuri și copaci, ceea ce i-a permis să facă o apreciere exactă a distanței până la locul fenomenului, când a reconstituit observația în următoarele zile. A calculat mărimea efectivă a discurilor: aveau un diametru de 200 de picioare și o grosime de aproape 50 de picioare. Se aflau la o depărtare de 700 de picioare față de casă.

Cele două obiecte se mișcau încet, se apropiau unul de celălalt, emiteau scântei mici între antenele lor orizontale și în cele din urmă s-au unit într-un singur obiect care și-a schimbat traiectoria și s-a îndreptat spre el. Apoi s-a oprit dintr-odată, raza albă verticală de dedesubt iluminând acoperișul unei case vecine. Dr. X a observat că partea inferioară era împărțită în 11 secțiuni străbătute de o linie orizontală, care i-a reamintit de baleierea unui ecran TV. Martorul era fascinat de mișcarea liniei din raza care ilumina în roșu obiectul.

În final, discul a făcut o mișcare care l-a adus într-o poziție verticală și raza albă l-a atins pe doctor chiar pe balconul pe care stătea. A auzit o bubuitură și obiectul a dispărut, lăsând numai o urmă albicioasă care se împrăștia în vânt. O „sârmă strălucitoare" a zburat din centrul obiectului care se dematerializa urcându-se spre cer, unde s-a

transformat într-un punct care a explodat ca artificiile. Totul a redevenit întunecat. Doctorul a simțit un șoc nervos și a intrat în casă. Întregul episod a durat numai zece minute.

Dr. X și-a trezit soția ca să-i spună despre observație, umblând surescitat prin cameră, în aparență fără dureri în picior. Dispăruseră nu numai hematoamele, ci și toate urmele rănii din război.

Întorcându-se în pat a adormit rapid, dar a început să vorbească în somn. A vorbit până la 7:00 a.m. și a dormit până la ora 2:00 p.m. A relatat incidentul numai lui Aimé Michel, care l-a vizitat la 8 noiembrie, găsindu-l slăbit cu câteva kilograme. Doctorul a acuzat ulterior dureri abdominale. La 17 noiembrie a observat o decolorare curioasă striată în jurul buricului. În ziua următoare toată zona era de forma unui triunghi roșu ale cărui laturi aveau șase inch (fig. 8). Aimé Michel a bănuit un efect psihosomatic pentru că martorul avusese un vis în care obiectul pe care îl văzuse se asocia cu o formă triunghiulară. Dar când același fenomen s-a repetat în mai mulți ani, explicația psihosomatică a trebuit să fie redusă. Este de remarcat că Steven Michalak a raportat și el un semn în formă de V pe pieptul său.

Când l-am vizitat pe dr. X prima dată, în mai 1979, Aimé Michel și cu mine ne-am petrecut ziua reconstituind evenimentele și experiențele ulterioare relatate de martori, nici una din ele nefiind publicată în literatura OZN.

Printre aceste experiențe există o serie de pretenții de vindecări miraculoase. Nu numai simptomele anterioare au dispărut complet (deși a fost tratat și restabilit fără dubiu de către medicii militari), dar dr. X a avut o vindecare ulterioară spontană a unei fracturi deschise. În acest caz, a fost așa de stânjenit de rapida dispariție a rănii, încât a părăsit orașul câteva zile, pentru ca unul din colegii

săi medici (care i-a îngrijit fractura) să nu pună întrebări dacă l-ar fi văzut mergând normal. Dr. X mi-a spus de asemenea că a consultat un specialist dermatolog pentru zona triunghiulară de pe piele. A afirmat că descuamarea consta din celule moarte, dar nu putea ghici probabila lor origine.

Când l-am întrebat despre oamenii neobișnuiți pe care i-ar fi putut întâlni după acea observație, doctorul mi-a dezvăluit o întreagă înșiruire de evenimente care sunt așa de fantastice încât frizează credulitatea, ele părând a fi totuși verificate de alți membri ai familiei.

Prima întâlnire a avut loc în vreme ce dr. X își petrecea concediul în sudul Franței, cam la un an de la observație.

Deodată a auzit un fel de fluierat „în capul său" și „a avut un imbold" să se întoarcă în camera lui de la hotel. Când s-a întors, directorul i-a spus că era cineva la telefon care vroia să vorbească cu el. Vocea era a unui bărbat care l-a asigurat că se vor „întâlni în curând în (orașul în care locuia dr. X) pentru a discuta ce ai văzut."

Mai târziu, când se afla iarăși la el acasă, dr. X a auzit din nou un fluierat similar. A pornit cu mașina și oarecum s-a simțit „ghidat" într-un loc în care aștepta un străin lângă un Citröen CX (în acel moment cel mai nou și cel mai scump autoturism francez). Individul era înalt, avea ochi albaștri pătrunzători, păr castaniu, dar purta haine normale de serviciu.

Bărbatul l-a uimit pe dr. X când a început conversația, scuzându-se pentru straniile întâmplări din jurul casei sale; de fapt, de la observație, dr. X și soția sa au fost chinuiți de strigoi și de deranjamente neexplicate în circuitele electrice. În următoarele întâlniri, bărbatul l-a inițiat pe dr. X în diferite probleme paranormale, determinându-l să experimenteze teleportarea și călătoria în timp,

inclusiv un episod periculos cu peisaje alternative pe un drum care „nu există..."

Străinul (care nu şi-a spus niciodată numele, dar căruia dr. X i-a asociat mnemonic numele Bied) apare adesea la o cotitură pe o cărare mică, prăfuită, care duce spre nord de casă la un grup de stupi.

Într-un rând, domnul Bied a intrat în casă însoţit de un umanoid înalt de trei picioare, cu o piele mumificată, care a rămas nemişcat, în timp ce ochii îi străfulgerau prin casă. Asemenea întâmplări, care au o similitudine considerabilă cu acelea din viaţa anumitor martori din America, cum ar fi Whitley Strieber, au provocat o anumită tensiune în familie. Soţia doctorului X mi-a spus că a trecut printr-o perioadă foarte dificilă atunci când el „a simţit prezenţa străinilor în jurul casei". Ea a fost nevoită să aibă grijă de fiul lor cel mic, în ciuda temerilor şi a tensiunilor generate de eveniment.

Deşi nici Aimé Michel, nici eu nu eram în măsură să verificăm adevărul despre aceşti străini, am recunoscut talentul muzical neobişnuit al doctorului X atunci când s-a aşezat la pian şi ne-a oferit o interpretare uluitoare a lui „Dies Irae" de Liszt.

Luna următoare, dr. X a vizitat Statele Unite împreună cu soţia şi fiul său care avea 12 ani. Au venit la noi acasă în California şi Janine şi cu mine am purtat o lungă şi liniştită conversaţie cu ei, în timpul căreia doctorul a povestit noi amănunte legate de experienţele sale. Cea mai frapantă era o întâmplare care avusese loc în 1971, când el şi soţia sa aşteptau nişte prieteni la masa de prânz. Îi spusese soţiei că se duce să mute maşina din soare şi apoi nu se mai întorsese.

Odată ajuns în maşină, simţise „imboldul" să conducă spre oraş, unde îl întâlnise din nou pe misteriosul domn Bied. Străinul îi spusese că trebuia „să meargă un-

deva". Apoi dr. X se trezise stând întins pe un pat, într-un loc necunoscut. Când se dusese la fereastră, văzuse că se afla la Paris, lângă Ministerul de Interne. Observase maşina domnului Bied jos în stradă, apropiindu-se şi intrând în curte, garda salutându-l. Găsise în cameră un telefon şi îşi sunase soţia. Se scurseseră 20 de minute, iar musafirii apăruseră. După alte 20 de minute, maşina domnului Bied plecase şi dr. X se pomenise din nou în oraşul în care locuia – întors nevătămat la familie, dar total zăpăcit de ceea ce se întâmplase.

Asemenea episoade de „fugă" nu sunt rare la oameni, în alte condiţii normali şi inteligenţi: cunosc o astfel de întâmplare a unui savant în computere, care a dispărut o săptămână, spre panica importantei companii la care lucra şi a agenţiilor guvernamentale unde făcea verificările de înaltă securitate. Dar nu existau indicaţii că dr. X ar lucra cu asemenea cifre. Soţia lui a confirmat apelul de la Paris. Cea mai bună indicaţie că dr. X a fost afectat de un fenomen autentic, neexplicat, este chiar examinarea medicală. Regresiunea spontană şi permanentă a rănii de razboi şi a hematoamelor este bine evidenţiată, iar recurenţa decolorării triunghiulare de pe abdomen a fost verificată în decursul mai multor ani.

Nu mai departe de noiembrie 1984, prietenul meu Jean-Yves Casgha, reporter radiofonic la France Inter, a observat şi a filmat apariţia gradată a triunghiului (fig. 8). A mers mai departe şi a organizat un examen termografic pentru a fi realizat în timpul episodului (la 2 noiembrie) şi după ce pielea a revenit la normal (la 16 noiembrie). Fotografiile au fost realizate cu şi fără răcire în ambele ocazii (fig. 10).

Observaţiile efectuate de medicul curant la 2 noiembrie includ următoarele:

Examen clinic: eritem cutanat intens de formă triunghiulară centrat în jurul ombilicului; absența vaselor superficiale vizibile.

Termografie: zone numeroase hipertermice curbiliniare, răspândite în regiunea ombilicală și iliacă bilaterală, corespunzătoare vaselor profunde, a căror topografie poate fi superimpusă aceleia de eritem cutanat și care sunt rezistente la răcire.

La 11 noiembrie, același medic a realizat o observare de urmărire:

Examen clinic: zona cutanată are aspect normal, puțin „arsă de soare" la nivelul eritemului vizibil la 2 noiembrie. Termografie: hipertermie difuză subombilicală pe o zonă corespunzând apariției normale termografice a stratului cutanat.[4]

Dispariția rănilor suferite în Algeria a fost din nou trecută în documente în 1985. În timp ce un diagnostic din 1958 al medicilor din Administrația Veteranilor adeverea o „deficiență motorie a membrelor drept superior și drept inferior cu sindromul Babinski și parestezie cu furnicături și amorțeli", raportul medical semnat la 8 ianuarie 1985 conchidea:

Examenul neurologic: clinic sănătos; nu există semne ale sindromului Babinski sau alte deficiențe în domeniul echilibrului.

Celelalte fenomene sunt enigmatice, dar nu unice. La 9 decembrie 1968 (la cinci săptămâni de la observație), un ofițer vamal din Lima, Peru a relatat că a văzut un OZN de pe terasa casei lui și că o rază purpurie l-a „lovit" în față. A fost uimit descoperind că nu mai avea nevoie de ochelarii care-i corectau miopia și că nu mai avea nici reumatism. Un inginer pe nume Emmano Manurio, care a cercetat cazul pentru APRO, a evaluat distanța obiectului la aproximativ o milă și jumătate. Martorul, spune el, re-

simți o „frică paralizantă", care l-a adus într-o stare apropiată de extaz, cam două-trei minute.

Nici observarea de „peisaje alternative" nu este unica experiență a dr. X. Whitley Strieber a descris cu însuflețire propria uimire la descoperirea unor câmpuri cu flori galbene acolo unde astfel de câmpii nu existau[5]. În octombrie 1982, un englez care mi-a citit cartea *Mesagerii decepției* și care locuia la câteva mile de Baza Forțelor Aeriene SUA de la Wethersfield, mi-a scris că știa:

> ...un tânăr care mi-a spus că în timpul antrenamentelor de pilotare i s-a permis accesul vizual la un dosar OZN ce se prelungea spre anii 1940. Nu a pretins că a avut vreo experiență OZN. Majoritatea celor spuse de el exista deja în literatura OZN cu care era deja familiarizat, deși sublinierea lui era diferită: ar fi tras dacă s-ar fi tras în ei; decolează „pe verticală"; „își schimbă continuu forma". De asemenea, a amintit despre niște efecte psihologice.
>
> Erau cazuri, se pare, când piloții care încercau să intercepteze s-au trezit zburând în peisaje amăgitoare. Într-un caz, un pilot a trebuit să fie convins după ce raportase că se întorcea la bază, navigând printre repere familiare; de fapt se îndrepta direct spre largul mării.
>
> Un document intens publicat privea lupta mai multor aviatori pentru a intercepta un OZN; aviatorii s-au reîntors la bază aproape în același timp, iar, ca urmare, s-a constatat un fel de amnezie colectivă. În multe cazuri, piloții implicați în întâlniri apropiate au suferit traume psihice de formă necunoscută și au fost transferați în alte unități. După ce v-am citit cartea, am găsit acest ultim detaliu de un interes special.

De asemenea decolorarea geometrică a pielii nu este unică. Un expert în medicină de la Forțele Aeriene SUA mi-a relatat amănuntele unui caz pe care l-a cercetat la Tyler, în Texas, în 1979. Un elev de liceu, identificat cu numele Greg, a avut o întâlnire cu o lumină verde strălucitoare și a văzut „două nave cu o lumină violet-roșie mergând înainte și înapoi". Doctorul l-a examinat și a găsit pe pieptul său o urmă roșie de cinci inch în forma unui dia-

mant şi mici înţepături de puncţionare pe picioare. Semnul de pe piept nu s-a şters luni de zile (vezi fig. 9). Înţepăturile erau aproximativ de forma celor făcute de un ac hipodermic, dar asemenea urme de ace ar fi dispărut mai repede.

În ultimii ani, medici şi oameni de ştiinţă guvernamentali din Franţa au efectuat un studiu special asupra fenomenelor biologice care însoţeau observaţiile OZN. În mod special, ei au investigat genul de paralizie frecvent raportată de martori demni de toată încrederea, ca domnul Masse. Diagnosticul de *paralizie* nu se referea la acest efect, care este mai degrabă akinezie: dificultatea sau imposibilitatea de a face anumite mişcări.[6]

Un medic specialist, dr. Daniel Mavrakis, a observat că în asemenea experimente OZN, „tonusul postural nu este afectat, subiectul îşi menţine echilibrul şi nu cade. Inima nu este afectată". El conchide că akinezia declanşată de experienţa OZN acţionează asupra sistemului nervos central.[7]

Anumite experimente efectuate în câmpuri magnetice sunt de asemenea importante aici. Lucrările lui Hodgkin au demonstrat că celulele produc şi absorb diferiţi ioni când aceştia eliberează energie.[8] Un raport semnat de un cercetător francez despre „impactul biologic al instalaţiilor electromagnetice" a explorat posibilitatea influenţării traiectoriei acestor ioni de către câmpurile magnetice intense. O serie de experimente realizate pe şoareci de către Guiot, în câmpuri de la 12.000 la 23.000 oersted, au provocat efecte care includeau inhibiţia reflexelor de apărare, inducerea somnului, crearea unei stări convulsive sau chiar moartea.[9]

Alte exemple mai sofisticate implicând acţiuni directe ale radiaţiei electromagnetice oscilante pe celule musculare au fost expuse amănunţit de cercetători fran-

cezi, dar nu am acordul de a publica detalii ale activității lor.

Este de remarcat faptul că efectele microundelor care influențează sistemul nervos central pot cauza halucinații martorului, fapt ce poate fi important în interpretarea multor cazuri de întâlniri apropiate și răpiri cu factori iraționali. Același fenomen poate, de asemenea, să provoace modificări pe termen lung ale sistemului de convingere, contribuind la explicarea întâmplărilor aparent miraculoase, astfel încât cei contactați relatează adesea cu bună credință. Totuși, asemenea interpretare fizică nu reușește să explice întreaga gamă de observații înregistrate în literatura de specialitate.

Într-o recapitulare atentă a efectelor OZN-urilor asupra oamenilor, James Mc Campbell a observat că fenomenul de arsuri de soare, adesea raportat, nu se poate datora numai radiațiilor ultraviolete (deoarece de multe ori apar în zone ale pielii acoperite cu îmbrăcăminte, care ar opri razele ultraviolete), ci este mai bine explicat datorită microundelor. La o lungime de undă de un centimetru, oamenii pot simți o căldură definită la mai puțin de o zecime din fluxul energetic al soarelui. După cum a observat McCampbell, „arsurile sunt cauzate în mod natural de intensități mult mai mari"[10].

La 23 ianuarie 1976, Shelley McLenaghan, de 17 ani, a văzut o lumină „ciudată" roșie și verde pe cer, lângă Bolton, în nordul Angliei (era ora 5:15 p.m. și tocmai coborâse din autobuz). Obiectul era de mărimea unei case mici, cu acoperiș cu suprafețe în pantă și trei picioare. A simțit „o apăsare teribilă pe cap și pe umeri și un gust amar în gură. Dinții păreau că vibrează. „Când am încercat să fug, era ca într-un coșmar. Mâinile și picioarele se mișcau, dar cu mișcări încetinite. Am încercat să țip, dar nu s-a auzit nimic."

În acel sfârșit de săptămână, Shelley s-a îmbolnăvit: o erupție roșiatică i-a acoperit gâtul, pieptul, umerii și partea de sus a spatelui. Ochii și încheieturile o dureau. În gură plombele de sus au ieșit și cele de jos s-au sfărâmat".

Un ofițer din armată, care a luptat în timpul războiului din Coreea, a descris un eveniment mult mai remarcabil, în care un obiect luminos portocaliu apărut deasupra unui sat a fost supus tirului unei întregi unități de artilerie în zona Triunghiului de Fier. Obiectul plana la joasă altitudine, în aparență nedeteriorat de puternicele explozii. Când s-a mișcat spre vârful dealului peste amplasamentul tunurilor, s-a primit permisiunea de a se trage asupra lui cu o armă de precizie: obiectul a fost vizibil deplasat de impactul glontelui. După aceea a început să mături dealul cu ceea ce ofițerul a descris drept o rază ciudată:

– Nu puteai vedea lumina decât dacă te aflai chiar în raza ei, spuse el.

În ziua următoare întreaga unitate de artilerie a fost extrem de bolnavă și a trebuit să fie scoasă din serviciu, dar nici un raport oficial nu a supus spre verificare identificarea sursei ciudatei boli[12].

Datele clinice care au fost adunate de cercetătorii serioși ai fenomenului OZN formează astfel un întreg impresionant de fapte empirice. Au fost propuse diferite explicații, de la câmpuri magnetice la microunde oscilante. Ele descriu anumite efecte, deși nici o singură explicație nu prezintă întreg fenomenul.

Luând în considerare complexitatea observațiilor raportate, propun amânarea analizei acestor efecte și atenta analizare a probelor de la cele mai extreme cazuri: acelea care implică vătămarea de durată sau moarte.

9
Impact mortal

La întoarcerea din prima mea călătorie în Brazilia, am decis să acord prioritate cazurilor de întâlnire cu fenomenul OZN care au avut drept rezultantă accidente similare cu tragedia de la Niterói. Scopul meu în adunarea acestor informații era dublu: știam că este timpul să aduc aceste cazuri în atenția experților judiciari și doream să pregătesc cu atenție o nouă călătorie în Brazilia, pentru a continua munca în teren. Am aflat că lista unor astfel de accidente era mai importantă decât literatura generală OZN indicată. Mai mult, ea se mărea.

În anul 1946, doi bărbați, Joao Prestes Filho și prietenul său Salvador dos Santos, se întorceau de la o partidă de pescuit de lângă satul brazilian Aracriguama. Când au ajuns în satul în care locuiau și-au luat rămas bun unul de la celălalt și s-au despărțit. Era ora 7:00 p.m.

O oră mai târziu, Prestes a ajuns la casa sorei lui relatând o poveste ciudată. O rază de lumină îl lovise când ajunsese la poarta casei sale, amenințându-l și orbindu-l. Căzuse la pământ fără să-și piardă cunoștința. Apoi reușise să se ridice și să pornească spre casa ei.

În aceeași seară, starea de sănătate a lui Prestes s-a înrăutățit rapid. Martorii afirmă că efectiv i s-a desprins

carnea de pe oase. Era ca şi când ar fi fost fiartă în apă o vreme îndelungată. Prestes nu avea dureri, dar era logic într-o stare progresivă de şoc. În curând n-a mai putut vorbi. Sătenii l-au pus într-o căruţă, intenţionând să-l ducă la spital, dar omul a murit pe drum, cam la şase ore după ce fusese lovit de raza de lumină. A rămas conştient până în ultima clipă.

Când i-a fost adus trupul înapoi, carnea căzuse în aşa măsură încât cadavrul părea „descompus". Câţiva localnici, nici unul cu pregătire medicală, au semnat un certificat conform căruia moartea lui Prestes se datorase „arsurilor generalizate", apoi a fost îngropat. Ancheta poliţiei nu a adus date noi. În jurul casei lui nu a fost descoperit nimic neobişnuit.

Ar fi putut Prestes să fie lovit de trăsnet? Conform unui cercetător brazilian, dr. Felipe Machado Carrion (care a publicat prima dată cazul în decembrie 1971 după intervievarea lui Salvador dos Santos, care încă mai trăia), vremea fusese frumoasă şi nu existaseră condiţii de furtună. Nu am putut localiza satul şi martorii şi, dat fiind faptul că acest caz a avut loc cu peste 40 de ani în urmă, este puţin probabil că îl vom putea confirma.

La 19 august 1962, în micul oraş Duas Pontes, în Brazilia, Rivalino do Aleuia Mafra şi cei trei fii ai săi au fost treziţi de zgomotul unor paşi grei; au văzut umbre de formă umană plutind prin casă şi au auzit voci care îi ameninţau.

Se spunea că, în urmă cu două zile, după ce se înnoptase, Rivalino observase două fiinţe micuţe „săpând o groapă" lângă casa lui. Acestea fugiseră când se apropiase şi câteva momente mai târziu un obiect decolase din spatele unor tufişuri. Era „de forma unei pălării şi înconjurat de o strălucire roşie."

La 20 august, fiul cel mare, Raimundo, care avea 12 ani, s-a dus afară ca să aducă calul tatălui său. Mai târziu, avea să mărturisească la poliție:

Am văzut două mingi planând în aer, una lângă alta, cam la un picior depărtare una de cealaltă și la trei picioare de sol... erau mari... una din ele era neagră cu un fel de extensie neregulată ca o antenă și o coadă mică. Cealaltă era neagră cu alb, cu același aspect... Ambele emiteau un sunet ca un murmur...

L-am chemat pe tata afară din casă... El s-a dus către obiecte și s-a oprit la doi yarzi depărtare. În acel moment, cele două sfere mari s-au contopit una în alta. Era numai una acum, mai mare ca dimensiune, ridicând praful de pe pământ și eliberând fum care înnegrea cerul. Uriașa minge se îndrepta încet, cu sunete stranii, către tatăl meu.

L-am văzut înconjurat de fumul galben; a dispărut în interiorul acestuia. Am fugit după el în norul galben care avea un miros înțepător. N-am văzut nimic, numai ceața galbenă care mă înconjura. L-am strigat pe tata, dar nu mi-a răspuns. Totul a căzut apoi în tăcere. După aceea norul galben s-a risipit. Sferele dispăruseră. Tatăl meu dispăruse... Îl vreau pe tata înapoi.

Conform opiniei unui cercetător independent, Harry Helms Jr., Raimundo a fost interogat de șeful poliției locale, locotenentul Wilson Lisbon, și de un preot, părintele José Avila Garcia, care nu au găsit contradicții în relatare și nici o indicație de necinste[1]. Dr. Joan Antumés de Oliveira, psihiatru, l-a examinat pe băiat și a afirmat că era normal și „spunea ceea ce credea că este adevărul".

Cercetătorii au ascultat declarații confirmate de un medic local, dr. Giovani Pereire, care a văzut un obiect de forma unui disc în ziua dispariției lui Rivalino.

Dacă sunt incluse accidente în studiu, împreună cu cazuri în care victimele sunt direct expuse într-o lumină ostilă, lista morților legate de cazuri OZN devine semnificativ mai lungă.

Nu mai devreme de 1873, o pereche de cai s-a speriat de un obiect mare argintiu care zbura jos, deasupra regiunii lângă Bonham, Texas. Căruța la care trăgeau s-a răsturnat și vizitiul a fost omorât. La 6 octombrie 1961, un obiect mare luminos a zburat deasupra lacului Maracaibo în Venezuela, speriind mai mulți pescari care s-au aruncat în apă. Unul dintre ei, Bartolome Romero, s-a înecat.

La 23 noiembrie 1953, un avion militar a fost trimis de la Baza Forțelor Aeriene din Kinross în Michigan să urmărească un obiect neidentificat. Aparatul a fost urmărit pe radar pe când se unea cu ținta, deasupra Lacului Superior. Ambele obiecte au dispărut. A fost declanșată o căutare intensă, dar nu s-a găsit niciodată nimic.

În primăvara anului 1959, conform fizicianului Marinei, dr. Bruce Maccabee, unui avion al Forțelor Aeriene SUA i s-a ordonat să intercepteze un obiect staționar care fusese preluat pe radar în afara coastei nord-estice a Japoniei. Pilotul a văzut obiectul și a primit permisiunea de a trage asupra lui. Rachetele n-au avut nici un efect asupra navei necunoscute, care a început să urmărească avionul. Cele două puncte s-au unit; obiectul rezultat a rămas un timp staționar, apoi a dispărut. Trebuie menționat că întregul eveniment a fost urmărit pe radar. Cercetările întreprinse de-a lungul mai multor zile n-au reușit să găsească vreo urmă a avionului. Dr. Maccabee a primit această informație de la martori direcți.

Și alte accidente au implicat avioane lovind obiecte zburătoare necunoscute. Unul din cazurile cele mai investigate, care a avut loc la 21 octombrie 1978 deasupra Mării Tasmaniei, nu a fost niciodată rezolvat. O carte bine documentată scrisă de dr. Richard Haines, intitulată *Episodul Melbourne*, detaliază analiza ultimelor momente ale avionului, când pilotul său, Frederick Valentich, a descris

un obiect care părea să se ciocnească cu avionul.[2] Corpul lui Valentich n-a fost găsit niciodată.

În decembrie 1982, Associated Press a relatat că Laverne Landis, de 48 de ani, a fost găsită moartă lângă Grand Marais, în Minnesota, după o priveghere de patru săptămâni în sălbăticie. Femeia pretindea că primise mesaje de la „o putere superioară", instruind-o să aştepte sosirea unei farfurii zburătoare.[3]

Landis a fost găsită pe scaunul din faţă al unei maşini care n-a mai avut benzină, la câteva sute de picioare depărtare de drum. Autopsia a arătat că murise de hipotermie, deshidratare şi inaniţie.

Însoţitorului ei, Gerald Flach, de 38 de ani, electrician din West St. Paul, a fost găsit pe Gunflint Trail, la 41 mile de Grand Marais, în stare de semiconştienţă. A fost tratat de hipotermie. Conform spuselor vecinilor şi prietenilor, Flach era obsedat de subiectul OZN-urilor, era un om inteligent, amabil, care „tocmai îşi schimbase întreaga personalitate, întreaga viaţă în ultimele 6-8 luni". Ajunsese să fie convins că primea mesaje de la o putere superioară prin intermediul lui Landis. Cel mai recent mesaj îl povăţuise să se ducă la capătul lui Gunflint Trail şi să aştepte acolo contactări ulterioare.

Deoarece nu exista nici o relatare despre vreun OZN, nu includ acest caz în tabularea efectelor mortale, tratându-l pur şi simplu ca pe un accident. Ajutorul de şerif din ţinutul Cook, Frank Redfield, a afirmat că nu existau urme de joc necinstit. Nu au fost aduse acuzaţii de crimă.

În martie 1986, într-o situaţie care amintea straniu de tragedia de la Morro do Vintem, doi tineri au fost găsiţi morţi pe plaja de la Grumari, în apropiere de Rio de Janeiro. Erau Olavo Mena Barreta, tehnician de computere, şi Wellington Barros Wanderley, funcţionar şi fost student în inginerie, interesat de tradiţiile conspiratorilor. Olavo era

organizatorul unui mic grup OZN, căruia i se alăturase și Wellington.

Lângă cadavre se aflau două sticle goale de Guarana, ce miroseau a cu totul altceva, asemănător amoniacului. Poliția nu a găsit urme de violență, cei doi bărbați nu fuseseră jefuiți. Muriseră cu brațele depărtate.

Încercau oare cei doi, cu ajutorul drogurilor inducerea unei experiențe în afara corpului pentru a contacta ființe OZN pe ceea ce persoanele oculte numeau avionul astral? Oare muriseră ei pur și simplu de o supradoză din substanța ciudat mirositoare găsită în sticle? Poate un scenariu asemănător să explice moartea lui Manuel și Miguel în Niterói? Dar ce-i cu observația obiectului mare, luminos, deasupra muntelui, din acea zi?

Deoarece nu a fost descris nici un OZN în legătură cu cazul Grumari, incidentul nu pare direct relevant pentru problema impactului mortal al OZN-urilor, dar furnizează o indicație importantă a contextului social al fenomenului în Brazilia, unde cazurile OZN nu pot fi separate întotdeauna de practici și credințe oculte.

Moartea accidentală a oculților care încercau să contracteze „entități superioare" nu este rară. Magiciana engleză Dion Fortune, de exemplu, avea o prietenă pe nume Nelta Fornario, care a murit în 1930 în condiții ciudate. Conform biografului Alan Richardson, domnișoara Fornario era o artistă care scrisese multe articole despre ocultism sub numele Mac Tyler. Într-o călătorie la Iona,

> ...a fost găsită... goală pe o pantă pustie a unui deal, cu trupul plin de zgârieturi. În jurul gâtului se afla o cruce asigurată cu un lanț de argint și alături la îndemână se afla un cuțit mare care a fost utilizat să se taie o cruce mare în iarbă. *Există zvonuri pe insulă despre lumini albastre care au fost văzute în apropierea locului unde i-a fost găsit trupul* (sublinierea autorului)[4].

Dion Fortune însăşi comenta în cartea ei *Autoapărare psihică*:

> Era pe jumătate italiancă, jumătate englezoaică, de un calibru intelectual deosebit, fiind în special interesată de contactele elementare; prea interesată de ele pentru liniştea mea sufletească, am devenit nervoasă şi am refuzat să cooperez... Nu era un mediu bun pentru astfel de experimente pentru că suferise anumite vătămări ale glandei pituitare. Dacă a fost victima unui şoc nervos, dacă se oprise numai pe sideral prea mult şi trupul său, de o vitalitate redusă în orice caz, s-a răcit stând expus în mijlocul iernii, sau dacă a alunecat într-una din împărăţiile elementare pe care le adora... cine ştie?[5]

Povestiri despre morţi legate de OZN-uri au sosit şi de pe continentul african. În iunie 1954, Laili Thindu, de 11 ani, a relatat autorităţilor din Nairobi că a văzut lumini ciudate venind din direcţia muntelui Kenya şi zburând lângă satul său Kirimukuyu. Luminile au planat deasupra satului vecin, unde puteau fi auzite tobe care celebrau o ceremonie nupţială. Obiectele trimiteau în jos raze de lumină şi tobele au amuţit.

În dimineaţa următoare, băiatului i s-a spus că întreaga populaţie a acelui sat şi vitele fuseseră „arşi de vii" de către razele de lumină.

La 5 iulie 1969, lângă orăşelul Anolaima, în Columbia, la 40 mile nord-vest de Bogota, la ora 8:30 p.m., doi copii au văzut un obiect luminos la 300 de yarzi depărtare. Au apucat o lanternă şi au transmis semnale. Obiectul s-a apropiat cam la 60 mile de ei. Copiii au chemat restul familiei şi toţi 13 care locuiau la fermă au văzut lumina în timp ce zbura şi dispărea în spatele unui deal, strălucirea rămânând vizibilă. Tatăl, Arcesio Bermudez de 44 de ani, a luat lanterna şi s-a dus să cerceteze.

Când s-a întors, Arcesio era speriat. De la o distanţă mai mică de 20 de picioare, văzuse o persoană mică de statură, în interiorul părţii superioare a obiectului care era

transparentă, în timp ce restul navei era întunecată. Obiectul devenise strălucitor și decolase.

În zilele următoare, sănătatea sa a început să se deterioreze. La 48 de ore de la observație, Arcesio s-a simțit foarte rău. Îi era frig. Temperatura îi scăzuse. Nu era în stare să mănânce și avea pete de culoare albastru închis pe piele. Avea sânge în scaune. În a șaptea zi după incident, familia l-a dus la Bogota. A fost consultat de doi medici care au diagnosticat gastroenterită acută. Nu li s-a spus despre incidentul OZN. Arcesio a murit cu puțin înainte de miezul nopții.

Deoarece gastroenterita este a treia cauză principală a morții în Columbia, diagnosticul a fost acceptat și Arcesio a fost îngropat. Unul din doctori comenta mai târziu:

– Dacă aș fi știut de experiența sa, aș fi făcut mai multe analize.

În dosarele mele există o copie a scrisorii doctorului Luis E. Borda către John Simhon, de la grupul de cercetare APRO, în care afirmă:

În 12 iulie, am fost chemat de familie la ora 9:00 a.m. Am ajuns la 11:00 a.m. și l-am găsit pe Arcesio Bermudez suferind de vomismente și diaree; pulsul era aproape insesizabil, fața îi era palidă. I-am administrat două centigrame de „emetină" pentru că ficatul era inflamat și i-am administrat de asemenea un tonic cardiac (picături dintr-un preparat conținând tinctură de digitalis).

M-am întors la el acasă, la ora 6:00 p.m. și l-am găsit mai rău; n-am putut simți deloc pulsul, iar temperatura era sub limita normală. Am suspectat o stare de gastroenterită și l-am întrebat ce a mâncat ultima oară. A răspuns cu dificultate: „sardele". Mai târziu am înțeles că întreaga familie mâncase sardele și cârnați.

Antecedente: acum aproximativ un an a suferit de o afecțiune renală, cu sânge în urină, și s-a vindecat. Altminteri, Arcesio Bermudez era un om sănătos.

Pe un deal din Rio

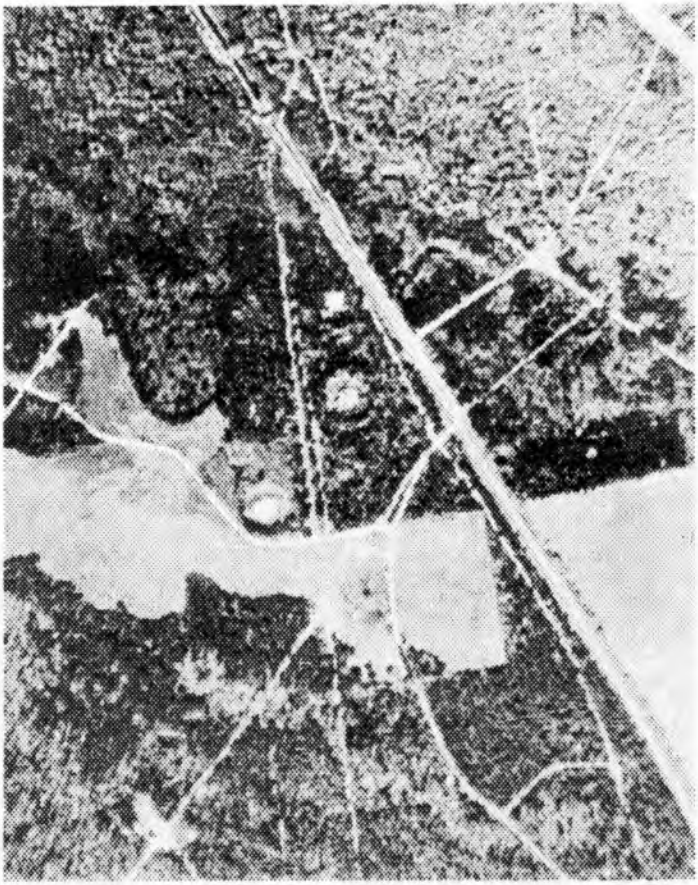

Cazul Haynesville: vedere aeriană în infraroșu

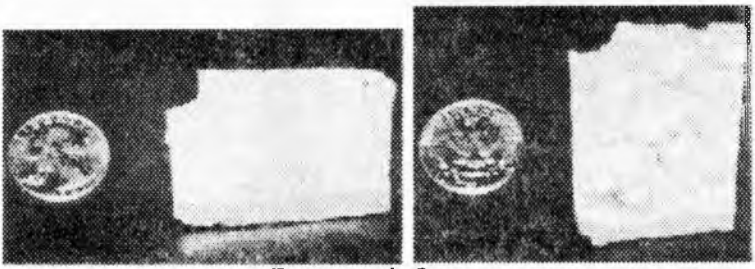

Eșantioanele Bogota

Fotografie Logo de Cote

Fotografie La Plata

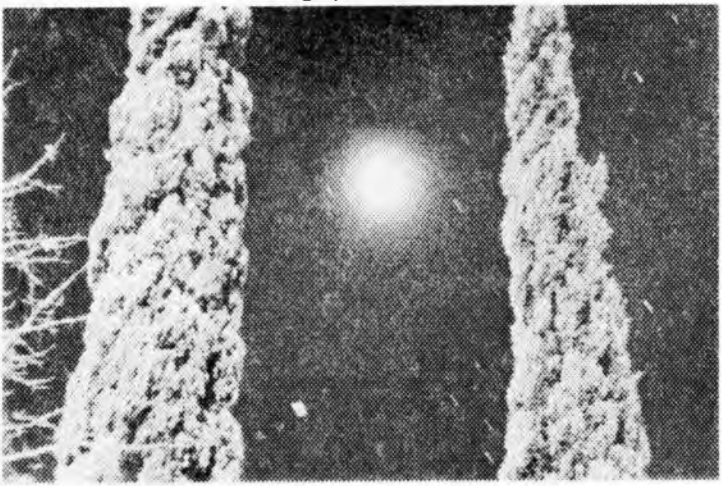

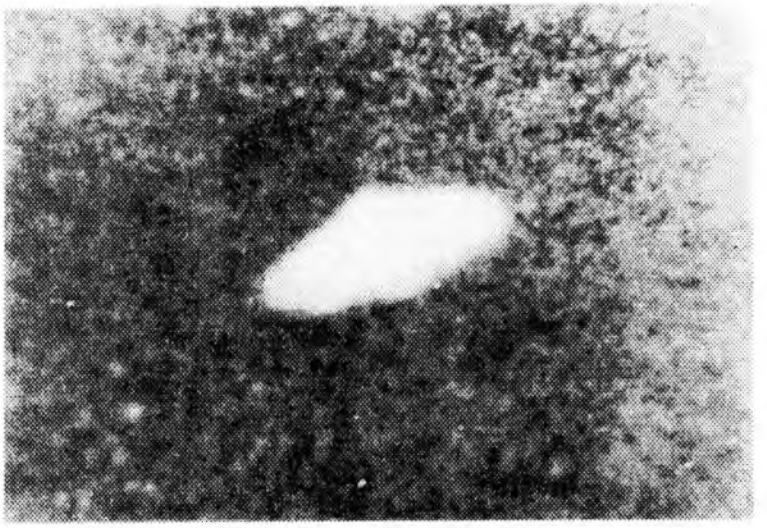

Fotografia nr. 1 Mosquiero

Fotografia nr. 2 Mosquiero

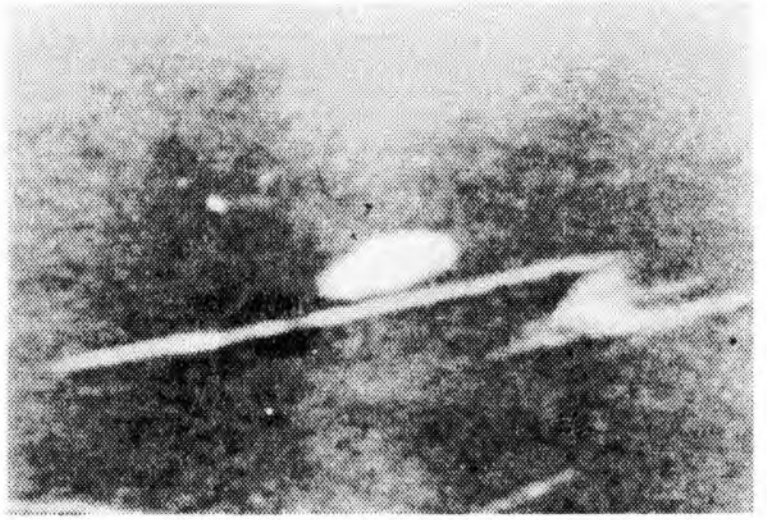

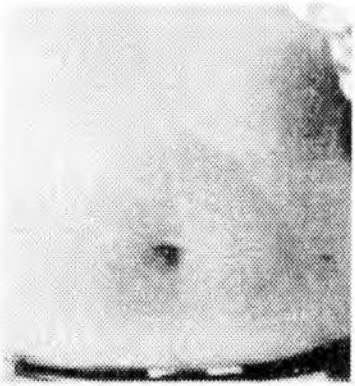

Cazul Dr. X, decolorarea pielii

Cazul Texas, decolorarea pielii

Cazul X, teste termografice

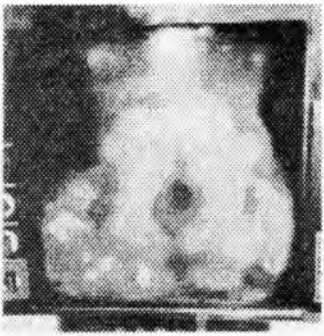

A. *2 noiembrie 1984*

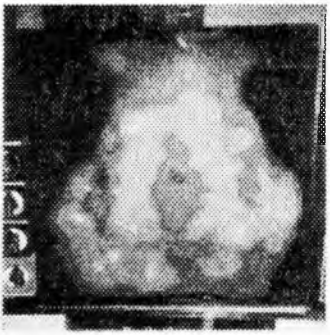

B. *Aceeași dată, după răcire*

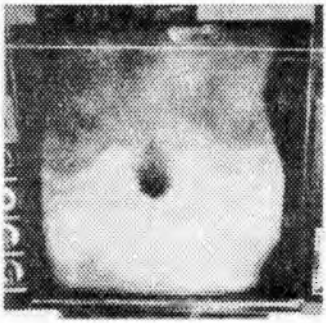

C. *16 noiembrie 1984*

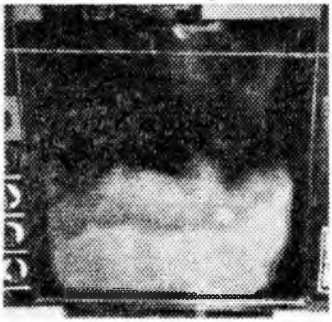

D. *Aceeași dată, după răcire*

Happy Camp: prima creatură desenată pe baza relatărilor martorilor (reconstituire făcută de autorul lucrării)

Happy Camp: locul incidentului și obiectul, conform relatărilor martorilor (reconstituire făcută de autorul lucrării)

Santana do Acurau

Plaja de la Baia do Sol

Pescarul Cosm

Rană tipică produsă de o rază

Vedere mărită a rănii

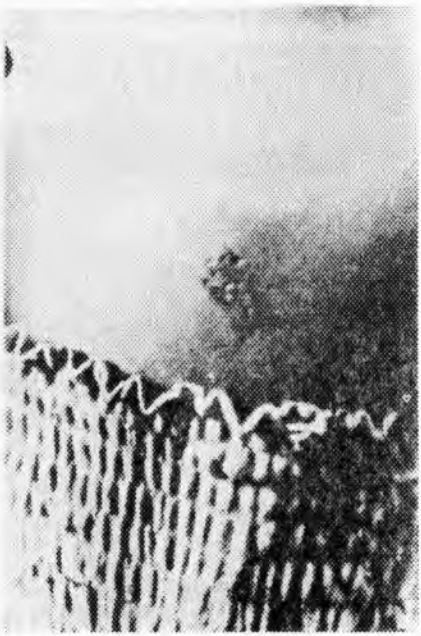

Am de asemenea o copie a unei afirmații a doctorului Cesar Esmeral Barros, de la Bogotá, relatând despre două observații clinice, prima a doctorului Borda, la ora 10:00 a.m., a doua a lui însuși, la ora 7:30 p.m., ambele efectuate la 12 iulie. Dr. Esmeral a dat următoarele detalii:

Temperatura victimei a scăzut la 35°C. Sistemul cardiopulmonar indică pericardită, axfixie, tuse, presiune toracică dureroasă, puls scăzut. Sistemul digestiv a fost afectat de diaree cu sânge, vomisment închise la culoare, gură uscată, abdomen dureros, în special în partea dreaptă. Facultățile mentale și sistemul nervos normale. Pielea era uscată, palidă, rece, deshidratată.

Lui Arcesio i s-a făcut un tratament intensiv (medicamente antidiareice, analeptice, antiemetice; a murit la ora 11:45 p.m., în 12 iulie 1969. Medicul a notat la sfârșitul raportului: „La două zile după moarte, s-a zvonit că acest domn fusese martor la un fenomen nenatural."

La momentul observației, vremea era foarte frumoasă, cu stele vizibile, umiditate normală (65%) și o temperatură de 17°C. Ferma este localizată într-un ținut deluros cu vegetație abundentă. Este o zonă primitivă, ferma nefiind branșată la rețeaua electrică. Este de notat că majoritatea incidentelor au avut loc în asemenea locuri izolate, departe de facilitățile medicale moderne și de comunicare cu restul lumii.

În ultimii ani, cele mai remarcabile cazuri de vătămări și decese legate de OZN-uri au avut loc în nord-estul Braziliei, într-o regiune vastă care se întinde de la gurile Amazonului (Belém și insula Marajo, care este localizată pe ecuator cam la 300 mile de Guyana Franceză) la São Luis și orașul Teresina, la 200 mile în amonte de coastă.

Aceasta este o suprafață vastă de mărimea Californiei, cu multe râuri, dealuri și sate sărace. Cazurile din jurul Teresinei au fost prima dată descrise în decembrie

1981 de ziariștii Gary Richman și Thomas Muldoon, care nu s-au deplasat la fața locului. Întrucât această regiune este îndepărtată, nu a existat o investigație ulterioară a cercetătorilor individuali, cu excepția unui ziar de scandal din SUA, care a trimis un reporter să stea de vorbă cu unii dintre martori. În 1983, din fericire, un arhitect american care lucrează frecvent la proiecte de construcții în Brazilia și care vorbește fluent portugheza, și-a făcut timp să investigheze cazurile, aducând înapoi numeroase fotografii, hărți, relatări și interviuri înregistrate pe bandă. După câte am constatat, par a exista trei grupuri principale de cazuri: în jurul orășelului Parnarama, în jurul lui São Luis și în jurul lui Belém.

Se spune că au murit cel puțin cinci oameni lângă Parnarama, ca urmare a întâlnirilor apropiate cu ceea ce a fost descris drept OZN gen „cutii echipate cu raze puternice de lumină". Aceste obiecte, care au fost denumite de populația locală *chupas*, zboară noaptea deasupra zonelor împădurite și a văilor de râuri.

Toate victimele din Parnarama erau vânători de căprioare care s-au urcat în copaci noaptea, cum se întâmplă adesea în acea parte a Braziliei. Oamenii vânează și pescuiesc nu pentru sport sau amuzament, ci pentru a asigura hrana familiei și o fac noaptea pentru că atunci este mai răcoare și pentru că au mai mult noroc în găsirea vânatului în păduri.

În majoritatea cazurilor, martorii au descris obiecte dreptunghiulare (câteodată comparate cu cutii de gheață) zburând deasupra vârfurilor copacilor și aruncând o rază către pământ. Se spune că *chupas*-urile scot un sunet murmurat ca un frigider sau un transformator și acest sunet nu se schimbă atunci când obiectul accelerează. Obiectul nu pare îndeajuns de mare pentru a avea un pilot uman. Are o

lumină pe partea inferioară și alta la un capăt, ambele emițând o rază închisă.

Victimele erau Abel Boro, care murise la 17 octombrie 1981, în timp ce vâna cu Ribamar Ferreira; Raimundo Souza, care a murit la 19 octombrie 1981, în timp ce vâna cu Anastacio Barbosa; José Vitorio și Dionizio General, care au murit cam la trei zile după întâlnirea cu OZN-ul; și un bărbat numit Ramon, care locuia în Parnarama.

Muldoon și Richman l-au citat pe primarul din Parnarama, care confirma cazurile, și pe șeful poliției, Geraldo dos Santos Magela, care afirmă că examinase cele două cadavre, constatând că sângele a fost „supt din ele".

Ribamar Ferreira a descris o lumină care venea peste el și prietenul său Abel Boro: era așa de strălucitoare, încât noaptea a devenit zi. Abel a țipat când obiectul – care arăta în acest caz ca un gigantic cauciuc rotitor de autocamion, cu lumini pe el – i-a înconjurat trupul cu o strălucire puternică. Ferreira a alergat la casa lui Abel și s-a întors cu familia acestuia: l-au găsit pe Abel Boro mort, cu trupul alb „ca și când i s-ar fi extras sângele". (Este normal la cadavre ca acestea să dezvolte o culoare gri albicioasă pentru că hemoglobina se distruge după moarte. Aceasta nu înseamnă că trupului i s-a extras sângele, cum presupun adesea martorii.)

În alt caz Dionizio General se afla pe vârful unui deal pe când un obiect plana deasupra lui și trăgea o rază în direcția sa; aceasta a fost descrisă ca „o rază uriașă de foc". Martorul, José dos Santos, declară că Dionizio părea că suferă un șoc rostogolindu-se spre baza dealului. În următoarele trei zile, a înnebunit de frică; apoi a murit.

Articolul scris de Muldoon și Richman menționează de asemenea că José Virginio dos Santos, un lucrător al unei stații TV, a tras cinci gloanțe de armă spre un obiect, lângă casa lui. Obiectul a început să-l urmărească, trimi-

ţând ceva ce părea a fi o lansare de flăcări care luminau zona.

Interviurile realizate la faţa locului cu martori de către prietenul meu, arhitectul, au confirmat numai o parte din aceste relatări, care până atunci s-au bazat pe zvonuri; este uşor de înţeles că aceste interviuri l-au îndreptăţit să completeze multe detalii şi să corecteze anumite greşeli. Deoarece autorităţile braziliene au descins la faţa locului abia la două luni după ce au fost raportate decesele, informaţiile oficiale sunt superficiale şi nesigure. Primarul şi şeful poliţiei s-au schimbat. Oficialităţile refuză acum să discute subiectul.

Zona din jurul Parnaramei este împădurită şi foarte primitivă. Majoritatea locuinţelor nu au electricitate, în afara oraşului (de 3000 locuitori). Prin regiune trec şase linii de înaltă tensiune de 238.000 V, dar nu există un transformator. Observaţiile nu s-au realizat în imediata apropiere a acestor linii de înaltă tensiune. Regiunea este bântuită de foamete. Localnicii sunt vânători îndemânatici şi observatori excelenţi. Crima este, practic, necunoscută. Nu există mijloace moderne de comunicaţii şi numai autocamioanele forestiere pot răzbi pe drumurile prăfuite. Principala confesiune religioasă este cea catolică.

Tehnica de vânătoare utilizată în această regiune este unică: vânătorii se urcă în copaci până la 10-15 picioare, apoi petrec noaptea într-un hamac, aşteptând căprioare sau alt vânat. Iau o lanternă cu ei pentru a indentifica animalele.

O concepţie care circulă printre localnici este aceea că *chupas*-urile sunt atrase de către lanterne, vin deasupra hamacelor şi lovesc victimele cu raza lor concentrată. Totuşi am găsit puţină logică în însăşi descrierea razei. Un martor a comparat-o cu un arc electric. Pe o bandă cu interviuri, alt martor spunea că îşi amintea de „un miros

urât" ca un iz electric (ozon?) şi că a văzut o lumină orbitoare cu nişte culori oscilante în ea, o descriere asemănătoare cu multe lucruri pe care le-am auzit în Franţa şi Statele Unite. A simţit şi căldură în acelaşi timp.

Mai mulţi oameni au relatat că au fost expuşi *chupas*-urilor la sfârşitul lui 1982, pe când erau lungiţi în hamacele lor din copaci. La un an după interviuri, ei continuau să se plângă de dureri de cap şi de slăbiciune generală. Îşi pierduseră vitalitatea anterioară. Un bărbat de 43 de ani, care „obişnuia să nu se teamă de nimic", trăieşte acum într-o frică continuă. El este „speriat de lucruri care nu fac parte din experienţa mea."

Altă victimă, care a împuşcat o căprioară la începutul nopţii şi care s-a dus să se culce în hamacul său, intenţionând să recupereze animalul în zori, a fost trezit de un *chupa*, dar nu a simţit nimic neobişnuit atunci. Mai târziu s-a îmbolnăvit; la început nu-l mai ţineau picioarele. Era foarte însetat, părea că devine „isteric, sărea de colo-colo şi nu-şi găsea locul prin tufişuri. I-au apărut pete pe piele.

S-ar putea pune întrebarea de ce oare aceşti oameni nu au fost examinaţi de un medic competent? Din nefericire însă cel mai apropiat doctor se afla la o distanţă mare de acel loc, în oraşul Parnarama. Nu exista nici un mijloc de a-l aduce. Nu s-au făcut autopsii. Din cauza căldurii, corpurile au fost îngropate repede.

Se pare că activitatea OZN din această regiune a început în 1981, atingând apogeul în aprilie şi mai 1982.

Prietenul meu s-a întors în Brazilia în toamna anului 1984 şi a cules mai multe informaţii anecdotice. A auzit că doi medici, dr. Enrique şi dr. Nicolao Waquin Neto, au investigat cazurile de deces, manifestând un nivel ridicat al interesului oficial, dar nu a reuşit să-i contacteze. De asemenea, a aflat că în acea perioadă aveau loc noi incidente lângă Chaval, pe coasta nordică a Braziliei. I s-au

prezentat alte cazuri lângă Sobral, în zona Santana do Acarau.

Evenimentele de la Santana s-au desfășurat cu zece ani înaintea celor din Parnarama, între 1972 și 1975. Se spunea că lângă râul Acarau planau mai multe obiecte, emițând raze ciudate de lumină intermitentă, asociată cu o senzație de frig. Și în acest caz obiectele au fost descrise ca fiind asemănătoare cu niște cutii, similare unui microbuz Volkswagen. Unul dintre martorii direcți afirmă că au scăpat de raza de lumină a unui *chupa* ascunzându-se sub un copac care era înclinat deasupra râului.[6]

Un zvon local susține că *chupas*-urile sunt „prototipuri americane" care preiau sângele victimelor ca să-l trimită în Statele Unite! Dar când am încercat să aflu cum fusese dovedit așa-zisul caracter anemic al cadavrelor, mi-a fost clar că afirmația nu era susținută de o observație atentă.

În legătură cu *chupas*-urile, există descrieri de „mici ființe", și de asemenea descrierea unui obiect mare, de forma unui disc, de mărimea unei case. Acestei nave circulare nu îi sunt asociate relatări de efecte dăunătoare.

În ultimii ani, Bob Pratt, un cercetător american, s-a dus de câteva ori în Brazilia ca să investigheze o serie de evenimente care s-au petrecut în 1977 la Crab Island, lângă São Luis. În acel caz, un om a murit și doi au fost puternic arși. Pratt a relatat în 1987 că incidente similare s-au întâmplat în același loc în 1986, cu un mort, răniți și alți doi rămași 15 ore fără cunoștință.[7] Totuși, a afirmat că legătura cu activitatea OZN a fost „insuficientă" în ambele rapoarte.

Unul din cazurile investigate de Bob Pratt se referă la Luis Fernandes Barros, un bogat om de afaceri și fermier din Quixada, care a fost găsit năuc la ora 7:00 a.m., la 23 aprilie 1976. Barros, care avea atunci 52 de ani, și-a

revenit treptat; a relatat că văzuse, cu două ore înainte de răsăritul soarelui, un obiect mare, luminos, care proiectase o rază în direcția sa. Și de această dată, sănătatea victimei s-a deteriorat rapid: avea vomismente, diaree și dureri de cap. A fost examinat de medicul său, dr. Moreira Megalhes din Quixada. Medicamentul prescris nu l-a ajutat. Au fost consultați și alți specialiști. Am diagnosticat o leziune cerebrală și l-au trimis acasă.

În lunile următoare, starea sănătății lui Barros a continuat să se înrăutățească. Nu își mai istorisea povestea, pentru că nimeni nu-l credea, cu excepția doctorului Megalhes și a soției. Dr. Megalhes însuși a fost ridiculizat de colegii săi pentru că lua în serios năzbâtiile pacientului.

În trei luni, vorbirea victimei a cunoscut un proces de involuție, iar părul i-a albit; șase luni mai târziu, regresase până la nivelul unui copil de un an sau doi. Pratt, care s-a întâlnit cu Barros în 1986, l-a găsit holbându-se drept înainte, în aparență nevăzând nimic. Totuși, dr. Megalhes i-a arătat că Barros își controla mâinile și picioarele și nu suferise vreun traumatism.

Un cercetător consacrat, Daniel Rebisso Giese, a redactat un raport bine documentat asupra altor cazuri mortale în Belém.[8] În acel raport, el menționează că medicul-șef al unității sanitare de pe insula Colares afirmă că incidentele OZN au început aici în septembrie 1977. Mai mulți pacienți au început să vină la clinică cu afecțiuni provocate de *chupas*. La început, a considerat că aceste relatări sunt mituri populare, probabil legate de vrăjitorie locală. Constatând însă că în fiecare zi sosea un nou pacient, a realizat că afecțiunile erau ceva serios, a efectuat un studiu mai aprofundat asupra leziunilor prezentate de victime, în special arsuri care semănau cu afecțiunile cauzate de radiații.

După opinia medicului dr. Wellaide Cecim Carvalho de Oliveira, aceste leziuni începeau cu înroşiri intense ale pielii în zona afectată. Mai târziu cădea părul şi pielea se înnegrea. Pacienţii nu aveau dureri, doar o uşoară încălzire. Se observau, de asemenea, mici urme de penetraţie punctiformă pe pielea acestora. Victimele erau bărbaţi şi femei de vârste diferite.

Într-o zi, dr. Carvalho a găsit o femeie care o aştepta când a ajuns la dispensar, la ora 7:30 a.m. Femeia era foarte agitată şi a spus că fusese lovită de o *chupa*. Deschizându-şi bluza, a arătat înroşirea extremă a pielii pe sânul stâng; din nou, existau două urme de penetraţie punctiformă.

– Am încercat să o calmez, povestea dr. Carvalho când a fost intervievată în 1985. I-am spus că nu este nimic grav, că nu trebuie să se lase impresionată. I-am prescris 5 mg de diazepam; de-abia putea să ridice la gură un pahar cu apă. Acuza tulburări de respiraţie. Avea ameţeli şi se simţea slăbită. Am aflat mai târziu că acestea erau simptome caracteristice, împreună cu durerile de cap şi o scădere a numărului hematiilor... Trei ore mai târziu, am fost chemată de urgenţă la ea acasă. Am găsit-o într-o stare de comă adâncă, având corpul total rigid şi abia răsuflând. Nu avea febră şi nu vomita. Am vrut să o iau cu mine în maşină la Belém, dar nu aveam destulă benzină, aşa că a fost dusă acolo cu maşina prefecturii. Am aşteptat veşti. Câteva ore mai târziu, am primit un raport medical şi un certificat de deces de la Institutul Medico-Legal Renato Chaves, care indica la cauza morţii insuficienţă cardiacă.

Acest diagnostic oficial ignora total informaţiile pe care le trimisese dr. Carvalho o dată cu pacienta. Doctoriţa a devenit bănuitoare şi, pentru că autorităţile au păstrat tăcerea asupra întregii situaţii, nu a mai transmis rapoarte

despre astfel de cazuri. De frică și înșelată în așteptări, chiar a distrus un document de 30 de pagini pe care îl redactase, referitor la observațiile sale clinice, incluzând și rezultatele analizelor sângelui și ale analizelor biochimice.

Este de remarcat că o echipa de la Forțele Aeriene Braziliene a ajuns pe insulă la începutul lui octombrie, la câteva săptămâni de la începutul evenimentelor. Au sosit în două vehicule, doi ofițeri și 12 oameni – ingineri, geologi și un biolog. Aveau între 30 și 40 de ani și erau din Sud. Au ridicat două adăposturi și au cerut martorilor să păstreze tăcerea asupra celor văzute. Noaptea au montat telescoape și aparate ca să fotografieze *chupas*-urile.

Până când valul de observații s-a micșorat, în noiembrie 1977, dr. Carvalho văzuse nu mai puțin de 35 de pacienți care acuzau vătămări legate de *chupas*-uri. Toți suferiseră leziuni la față sau în zona toracică.

Aidoma majorității cercetătorilor individuali ai acestui fenomen, aș dori să pot conchide că orice vătămări susținute de martori în legătură cu OZN-urile sunt întâmplătoare – poate rezultatul unei apropieri neatente de o sursă de energie care s-a dovedit imprevizibilă în manifestări. Din nefericire, faptele relatate nu susțin această idee. Dimpotrivă, ele par a trăda comportamentul inteligent din partea obiectelor.

Militarii brazilieni, care au fost angajați mulți ani într-una dintre cele mai serioase cercetări ale fenomenului, au luat în serios evenimentele din 1977, petrecute în jurul Belém-ului. Cu începere din 1974, cartierul general din Belém al Primului Comandament Regional Aerian (COMAR), care acoperea o zonă de patru ori mai mare ca Franța, a menținut o echipă de cercetări pe teren a OZN-urilor. Până la desființarea sa, în 1982, echipa a acționat sub următoarea formulare a misiunii.

1. Fenomenul OZN merită un studiu serios şi obiectiv.
2. Trebuie adunate toate informaţiile şi rapoartele martorilor despre fenomen.
3. Trebuie evitate afirmaţiile publice asupra evenimentelor.

După cum am amintit, când au început evenimentele din 1977 în zona înconjurătoare a Belém-ului, Forţele Aeriene au trimis un grup operativ de teren în acea regiune, în special în insula Colares. Misiunea a durat 90 de zile. Grupul operativ s-a întors cu 300 de fotografii nocturne şi câteva bobine de film. A fost redactat un raport de 500 de pagini, însoţit de un catalog al observaţiilor, hărţi şi transcrieri de interviuri. Au fost trimise copii la Cartierul General al Forţelor Armate din Brazilia, iar originalele la Barreira do Inferno (Poarta Infernului), în statul Rio Grande do Norte. Anumiţi cercetători consideră că aceasta este o destinaţie adecvată pentru un astfel de raport despre evazivele *chupas*-uri şi despre nefericitele victime umane prinse în lumina lor insuportabilă.

Tema acestui capitol – moartea subiecţilor umani ca rezultat al expunerii directe la OZN-uri – evidenţiază un moment crucial în această cercetare. Din nou, tentaţia de a specula pe baza puţinelor date a fost mare în rândurile comunităţii OZN. Anumiţi scriitori au conchis că „farfuriile zburătoare sunt ostile", în timp ce alţii insistau că incidentele se datorau fie neatenţiei victimelor, fie accidentelor care nu erau proiectate deliberat de „ozenauti".[11]

Bineînţeles, ambele teorii au realizat presupunerile neafirmate că OZN-urile sunt nave spaţiale pilotate de extratereştri cu motivaţii perfect antropomorfice. Dacă acesta era cazul şi dacă extratereştrii erau pur şi simplu „ostili"

în primul sens al cuvântului, ar fi putut prelua controlul planetei noastre cu mult timp în urmă.

Patologi autorizați care au revăzut informațiile de mai sus, la cererea mea, au oferit numai recomandări provizorii. Ceea ce martorii OZN-urilor descriu ca „lumină" poate fi de fapt o combinație complexă de radiație ionizantă și neionizantă. Multe din vătămările descrise în Brazilia sunt totuși asemănătoare cu efectele microundelor oscilatorii de înaltă tensiune. Recomandările lor de a cerceta impactul specific asupra sistemului nervos m-au îndreptățit să mă întorc în Brazilia în 1988, mai bine echipat, pentru a întreba victimele și martorii despre problemele care ar clarifica natura vătămărilor legate de OZN-uri. Rezultatele acestei investigații vor fi expuse în Partea a Cincea. Înainte de a le studia, este necesară o discuție asupra implicării „active" a oamenilor de știință care cercetează informațiile despre OZN-uri. O astfel de discuție reprezintă subiectul Părții a Patra.

PARTEA A PATRA

URMĂRIND INTRUŞI

În ultimii 40 de ani, fenomenul OZN a fost analizat și dezbătut cu aprindere, conducând la acumulări de cantități masive de informații de genul celor pe care le-am trecut în revistă în primele trei părți ale cărții. În prezent, un deziderat-cheie îl constituie necesitatea de a transfera cercetarea noastră dintr-o stare pasivă într-o fază activă, în care putem să interacționăm cu faptele. Numai o astfel de interacțiune poate să ne permită să determinăm care dintre teoriile principale ale fenomenului este corectă sau chiar dacă teoriile trebuie înlocuite de concepte mai inovatoare.

Nu este neapărat adevărat că progresul științei cere o asemenea experimentare activă. În astronomie, de exemplu, cercetătorii se rezumă la observații și analize, fără posibilitatea de a interacționa direct cu fenomenele stelare sau galactice. Dar într-un domeniu care implică potențial o formă necunoscută de conștiință, este decisiv să determinăm dacă este posibilă interacțiunea și să o inițiem.

De-a lungul anilor, s-au făcut niște încercări grosolane de a implementa o asemenea interacțiune, de obicei de la baza modelului extraterestru. În acest model, OZN-urile se presupuneau a fi nave spațiale purtând echipaje de cercetare. S-a sugerat ideea că acțiuni potrivite din partea oamenilor ar fi de a le semnaliza cu diferite efecte luminoase, de a construi facilități de aterizare de genul celor expuse în filmul *Întâlnire de Gradul Trei* sau de a-i ademeni într-un anumit loc, bazându-se pe relațiile pe care

le-ar fi putut stabili cu subiecți deosebiți, cum ar fi cei răpiți.

Ca ilustrare a ultimului scenariu, Janine și cu mine am petrecut două zile în vara anului 1964 împreună cu Betty și Barney Hill, dr. Benjamin Simon, John Fuller și alți ozeniști pe o pajiște vastă din New Hampshire, unde se credea că poate ateriza un OZN. Am amplasat un telescop Questar pe o masă pliantă lângă un cerc mare de cretă desenat pe iarbă și ne-am întreținut toată noaptea, în timp ce ne pulverizam reciproc cu spray contra țânțarilor. Principala descoperire pe care am realizat-o cu acea ocazie era că John Fuller avea un excelent repertoriu de povestioare hazlii, multe dintre ele implicând numeroasele sale călătorii în Franța. Într-adevăr, am observat o serie întreagă de lumini anormale în pădurile înconjurătoare, care s-au dovedit a fi licurici, spre dezamăgirea celor care au organizat experimentul, în speranța că Betty Hill ar putea servi ca „emițător-receptor pentru „extratereștri". Recomand cu tărie oricui ar dori să repete experiența noastră să fixeze lumini puternice, capabile să omoare insectele, în colțurile perimetrului în cauză, chiar numai în semn de amabilitate față de vizitatorii așteptați.

O abordare mai realistă implică perfecționarea detectoarelor de anomalii magnetice sau gravitaționale permanente, care sunt declanșate de proximitatea unui OZN. Se speră că poate fi dată alarma, permițând echipelor antrenate să fie trimise la fața locului pentru a iniția un contact. Au fost proiectate și construite multe asemenea instrumente. La inițiativa grupului *Lumières dans la Nuit* (Lumini în noapte), în anii '60 a fost montată o rețea franceză de detectoare magnetice, lucru care a condus la anumite observații interesante. Sunt raportate rezultate similare în Statele Unite.

Probabil că proiectul de acest gen, cu cea mai mare publicitate, a fot realizat de cercetătorul OZN Ray Stanford în Texas. Acesta utiliza un set sofisticat de senzori electronici, inclusiv radar, pentru a declanșa o succesiune de acțiuni controlate de computer cu o autodubă cu echipamente tehnice, ca pricipală componentă a contactului așteptat.

Principala mea reținere referitoare la proiect este că utiliza o localizare fixă, în timp ce undele OZN sunt cunoscute că variază mult în tiparele lor geografice. Modalitatea de acțiune a Serviciilor de Informații Braziliene în 1977, care au urcat echipe de experți în autocamioane, trimițându-le apoi în mijlocul grupului de observație, îmi pare mai promițătoare.

Suntem în mod natural implicați în acest efort datorită lipsei unui model al fenomenului. Este vremea să admitem că teoria extraterestră (care presupune că OZN-urile sunt nave spațiale pilotate de ființe de pe alte planete, care efectuează o supraveghere a pământului), o ipoteză care părea cea mai bună cale de cercetare în anii care au urmat celui de-al doilea război mondial, contrazice cel puțin cinci fapte principale:

1. Numărul total de întâlniri depășește cu mult cerințele unei supravegheri sofisticate a planetei noastre.

2. Apariția operatorilor OZN este copleșitor umanoidă; ei ne respiră aerul și manifestă emoții care pot fi recunoscute. Nu numai aceasta face foarte dubioasă originea extraterestră, dar implică faptul că operatorii nu utilizează ingineria genetică pentru a optimiza o misiune spațială, cum se presupune că ar fi făcut călătorii interstelari în ipoteza modelului extraterestru.

3. Relatările despre răpiri prezintă modele comportamentale din partea operatorilor care contrazic ideea ex-

perimentelor ştiinţifice, medicale sau genetice. Mai simplu, metode mai eficace sunt deja disponibile în ştiinţa bazată pe pământ, pentru a realiza toate presupusele obiective ale acestor extratereştri.

4. Modelele de întâlniri apropiate, contactări şi răpiri nu sunt specifice secolului nostru, în contradicţie cu presupunerile multor ozenişti americani. De fapt, este dificil să se găsească o cultură care nu are o serie de legende referitoare la fiinţe care zboară pe cer ca să răpească oameni. Adesea, ele iau victimele în medii sferice care sunt chiar iluminate şi le supun la diferite încercări care includ operaţii pe organe interne şi călătorii astrale în peisaje necunoscute. Interacţiunea sexuală sau genetică este o temă obişnuită în acest tronson de folclor.

5. Şi OZN-urile, şi operatorii lor pot să se materializeze şi să se dematerializeze pe loc şi să pătrundă prin obstacolele fizice. Obiectele pot să se unească şi să-şi schimbe forma în mod dinamic.

Ca alternativă la ipoteza extraterestră, propun să considerăm fenomenul OZN ca o manifestare fizică a unei forme de conştiinţă care este străină oamenilor, dar poate să coexiste cu noi pe Pământ.

Când obiectul pe care îl denumim OZN este vizibil în realitatea de zi cu zi, cred că el constituie atât o entitate fizică cu masă, inerţie, volum şi energie, cât şi o fereastră spre o altă percepţie a realităţii. În această realitate alternativă, martorii descriu manifestări psihice reminiscente din propriile noastre vise. Putem considera aceste rapoarte ca pe o sursă cu un înţeles simbolic important sau le putem ignora. Dar, ca şi visele noastre, ele pot de asemenea modela vieţile noastre în moduri pe care nu le înţelegem pe deplin.

Puriştii vor atrage atenţia că această formă de conştiinţă poate foarte bine să fie extraterestră. Într-adevăr, dacă realitatea nu mai este restrânsă la trei axe spaţiale şi o axă de timp, vizitatorii pot fi de oriunde şi din orice timp. Rămâne faptul că a existat o relaţie puternică simbolică, încă din timpurile străvechi, între aceşti extratereştri şi oamenii de pe Pământ.

Următoarele trei capitole trebuie citite în acest context.

Ele reprezintă o încercare de a mai face câţiva paşi în direcţia fenomenului pe care încearcă să-l studieze.

Capitolul zece recapitulează caracteristicile fiinţelor observate în cazurile OZN. Din nou am utilizat numai relatări directe, am cercetat personal la faţa locului. Scopul acestui capitol este de a extrage caracteristicile esenţiale care ar putea face posibilă interacţiunea.

Capitolul 11 rezumă un grup remarcabil de cazuri din Happy Camp, California, unde au avut loc răpiri şi unde o echipă de cercetători a încercat să observe fenomenul.

În final, capitolul 12 este o prezentare a unui alt caz complex, denumit Copper Medic, unde am desfăşurat o nouă instrumentaţie şi am încercat să surprind fenomenul chiar când se întâmpla. Din aceste eforturi pot fi trase câteva învăţăminte utile pentru orice proiect viitor care implică un răspuns activ în misterul OZN.

10
Profilurile vizitatorilor

Era o după-amiază frumoasă, la sfârşitul lui aprilie sau începutul lui mai. Un băiat de 17 ani conducea automobilul pe un drum de țară neasfaltat, cam la 10 mile vest de Yakima, Washington. Era aproximativ ora 4:00 p.m.

Când a ajuns în vârful unei uşoare pante, adolescentul Floyd Dillon a văzut dintr-o dată un obiect pe cer. Era cam la 75 de picioare de pământ şi se mişca încet.

Obiectul părea a fi un hexagon metalic, cu partea superioară ca o calotă, de culoare maro-gălbui oliv, de aproximativ 22 de picioare lățime şi 7 picioare înălțime. Dillon a putut vedea nituri de-a lungul unei zone verticale, precum şi o fereastră de două picioare pe trei fixată într-un cadru metalic. În acea fereastră a observat capul şi partea superioară a bustului unui bărbat îmbrăcat într-o uniformă bleumarin, care „ar trece drept un italian în această lume."

Obiectul se mişca încet, dar nu s-a oprit. Ocupantul s-a uitat intens în direcția maşinii; apoi obiectul s-a rotit, a zburat perpendicular pe drum şi a pornit brusc cu „o viteză extraordinară".

Consider acest raport ca observație tipică din categoria MA3 – un obiect manevrat, cu o ființă la bord (vezi anexa pentru descrierea sistemului de clasificare pe care-l

utilizez în această cercetare). Nu s-au produs efecte nedorite la mașină, nici un zgomot sau miros, nici un gust neobișnuit. Nu exista nici o probă fizică, nici o modificare de culoare a obiectului, nici electricitate statică, nici un fel de lumini.

În acest caz, lucrul într-adevăr remarcabil este data: evenimentul a avut loc în 1928. Mașina era un Ford model T.

În scrisoarea lui către mine, datată 6 aprilie 1978, martorul a insistat că „nu a băut și nu s-a drogat", nici măcar nu a fumat. A adăugat că „nu era câtuși de puțin înspăimântat de navă". Și-a expus propriile idei după cum urmează:

> Am fost mereu interesat de astronomie, de când eram băiat mic de nouă sau zece ani. Cred că există multe planete în univers prielnice pentru viață...
>
> Nu am expus (observația) nimănui până acum 20 de ani... Oamenii nu cred nimic din ceea ce nu înțeleg.
>
> S-a întâmplat acum 50 de ani cam în aceeași perioadă a anului. Acum am 67 de ani. Nu aștept să mă credeți dumneavoastră sau altcineva. Dar este purul adevăr.

O lună mai târziu, am efectuat drumul de patru ore către Redding, unde domnul Dillon locuia într-o casă mobilă, pe care am găsit-o excepțional de curată și bine întreținută. Ne-a relatat din nou povestea lui, afirmând că nu a mai văzut de atunci ceva asemănător cu acel obiect. A putut să indice locul pe harta de urmărire geologică a Statelor Unite pentru acea zonă pe care o adusesem cu mine, recunoscând ușor terenul și drumul. Este același drum, deși acum este asfaltat.

Ca răspuns la întrebările mele, domnul Dillon a afirmat că în momentul observației termina liceul. În acea zi conducea mașina de la o școală din Yakima spre casa lui din Weibel, unde tatăl era directorul unei fabrici.

Din 1922 până în 1941, martorul a locuit în statul Washington lucrând în fabrici de conserve şi depozite. De asemenea, a efectuat lucrări de construcţii pentru Departamentul Autostrăzilor. La începutul celui de-al doilea război mondial s-a înrolat, servind în Divizia a 9-a de tancuri în Anglia, Franţa şi Cehoslovacia; a luat parte la luptele de la Bulge. După 1945, a fost angajat de McDonnell Douglas timp de 22 de ani ca operator de maşini-unelte la Los Angeles. În cele din urmă s-a retras la Redding; domnul Dillon, care a fost foarte calm în timpul discuţiei noastre, prezenta o inteligenţă activă, o fire curioasă şi dorinţa de a lua în consideraţie diferitele teorii despre ceea ce văzuse, deşi acceptase ideea că „omul" pe care-l văzuse era de pe altă planetă. El crede că ocupantul se uita la el în timp ce inspecta peisajul. Nava se legăna în linişte pe măsură ce urma conturul terenului, trecând drumul la dreapta lui Dillon. Nu era nimic deosebit în partea inferioară a obiectului; aceasta era rotunjită şi netedă. Martorul este ferm convins că a văzut mai multe nituri la marginea fiecărei părţi a navei. Nu este surprins de această tehnologie cam „rudimentară", deşi la acea vreme, bineînţeles, nava îi părea ultramodernă.

La rugămintea mea, domnul Dillon a desenat obiectul şi de asemenea fiinţa pe care o văzuse, un personaj perfect uman, cu păr normal, despărţit în mijloc cu o cărare. Omul văzut de domnul Dillon, care „ar fi putut trece drept un italian", nu corespunde stereotipului extraterestru pitic, chel, cu ochii ca de insectă, popularizat recent în cărţile şi filmele americane.

Nu corespunde stereotipului extraterestru nici alt caz remarcabil pe care l-am investigat în nordul Californiei cu cercetătorul Mark Uriarte, care a aflat de el dintr-o convorbire telefonică cu şeriful din Colusa (California).

Ofițerii au confirmat reputația demnă de încredere a martorului. Am vizitat locul la trei săptămâni de la observație, în timp ce amănuntele erau încă proaspete în memoria tuturor celor implicați.

Întâlnirea a avut loc într-o zonă folosită inițial de către crescători de vite și fermieri, care sperau să obțină recolte deosebite. Din nefericire, solul s-a dovedit neprielnic pentru culturi, astfel încât proprietățile locale au fost treptat abandonate. Cei doi martori principali locuiesc într-o astfel de fermă veche. Sunt frați, descendenți ai unui trib aproape dispărut de indieni din tribul Cortina, al cărui limbaj derivă din cel al indienilor Digger. Mi s-a spus că mai sunt în viață numai șapte indieni Cortina. Fratele cel mare, Amos, avea 60 de ani.

Am găsit vechea fermă bine întreținută, cu o colibă principală care nu avea apă sau electricitate, dar era curată. Cei doi frați își câștigau existența angajându-se ca muncitori la fermele vecine. Aveau doi cai și creșteau câteva găini.

Cazul a devenit cunoscut atunci când Amos s-a confesat într-o engleză stricată unui fermier localnic, că în fiecare vară din ultimii ani a văzut un „avion" ciudat aterizând la fermă. Ulterior, un ocupant semănând cu un om a ieșit din acest avion și a intrat în colibă.

– Probabil că vor reveni la noapte, a afirmat Amos.

Curios, fermierul a observat cerul și a văzut un obiect luminos venind de la est, oprindu-se în aer, întorcându-se spre nord și dispărând. Amos a povestit mai târziu că a văzut „străinul" pe la ora 3:00 a.m., după ce vecinul său s-a dus acasă.

L-am rugat pe Amos să ne deseneze obiectul și am comparat schița cu una pe care o realizasem pentru Mark, cu câteva zile mai înainte. Diferențele erau minore. Amos a desenat de asemenea și ființa și ne-a spus mai multe

despre ea: „Micuțul străin este mereu singur. Are o înălțime de 3,5 până la 4 picioare și poartă un costum maro. Emana un miros urât." Desenul lui Amos indica un umanoid cu păr lung și nas mare, fără mască sau dispozitiv de respirat. O caracteristică remarcabilă a acestei ființe este capacitatea sa de a trece prin pereții colibei și de a pluti deasupra podelei, fără să o atingă.

Când este afară, e capabil să zboare dintr-odată fără să meargă efectiv.

Lui Amos nu-i place micuțul străin care îl vizitează în timpul lunilor de vară. De fapt, ar vrea să scape de el. Când acesta se află prin zonă, caii înnebunesc și este greu de vânat a doua zi, pentru că toate animalele intră în ascunzători.

N-am observat arsuri neobișnuite sau urme zimțate în locul unde s-a spus că a aterizat obiectul. Am găsit numai mănunchiuri de fibre, câteva urme circulare de forma unei gogoși, diferite de acelea care ar fi produse de un animal, și niște zone distincte de iarbă culcată.

La 18 octombrie 1977, puțin după ora 1:30 p.m., un prieten de-al meu, cercetător, se întorcea dintr-o vizită împreună cu vecinul căruia i s-a relatat cazul. Ei au văzut o lumină strălucitoare apropiindu-se dinspre sud. Au oprit automobilul, dar n-au auzit nici un zgomot, chiar dacă motorul era oprit. Obiectul a zburat către dreapta și prietenul meu și-a pregătit aparatul de filmat, dar i-a venit o idee ciudată că filmarea ar fi doar o pierdere de timp. În schimb, s-a uitat la el cu binoclul: a văzut patru lumini pătrate pe ceva ce părea a fi un fuselaj fără aripi sau coadă. Lumina era bleu-verzuie. Astăzi, prietenul meu regretă că a urmat bizarul impuls de a-și lăsa aparatul de filmat la o parte.

Învățămintele pe care trebuie să le tragem din astfel de cazuri sunt clare: entitățile OZN nu urmează un model

simplu, cum le-ar plăcea multor ozenişti să creadă. Nu sunt întotdeauna fiinţe gri cu capul chel şi ochi mari sau monştri gen roboţi. În schimb, avem în faţă un fenomen complex şi nu înţelegem legătura lui cu martorii şi cu societatea umană în general. Nu ştim cât din eveniment este generat de fenomene externe şi cât de către mintea omenească. Ar trebui să admitem această complexitate.

În 1980, William Sambrot, un autor de science fiction, mi-a scris după ce a citit *Mesagerii decepţiei.* În mai 1962 publicase în *Playboy* o povestire scurtă intitulată „Somnambul martor". Era pură ficţiune

> ...despre un astronaut din primul nostru zbor sublunar, ale cărui semnale au dispărut inexplicabil de pe toate monitoarele. Câteva ore mai târziu el rezumă la fel de misterios. Când se întoarce pe pământ este contrariat să afle că a existat un astfel de hiatus... este pus sub hipnoză adâncă şi destăinuie că a fost răpit de extratereştri şi luat la bordul unei farfurii zburătoare, i s-a efectuat un examen fiziologic complet în interiorul şi exteriorul corpului, iar apoi s-a întors la capsula sa, după ce i s-a dat comanda să uite întreg incidentul.

Deoarece povestirea fusese scrisă cu un an înainte, ea a antedatat clar răpirea lui Betty şi Barney Hill şi hipnotizarea lor ulterioară. În corespondenţa următoare, Sambrot şi editorii revistei *Look,* care au publicat cazul Hill, şi-au exprimat propria nedumerire. În mod remarcabil, astronautului lui Sambrot i s-a efectuat o serie de tatuaje geometrice în timpul răpirii sale de către operatorii OZN; povestirea a anticipat şi cazul Hill şi experienţele doctorului X (vezi Capitolul 8).

Ar fi frumos să urmăm scepticii care, ca şi scriitorul aerospaţial Philip Klaas, au tras deja concluzia că toate întâlnirile apropiate sunt imaginare. După citirea declaraţiei lui Sambrot, suntem tentaţi să atribuim o putere considerabilă creativităţii minţii omeneşti. Totuşi, această teorie nu

explică pe deplin faptele. Nu explică urmele, rănirile, fotografiile.

Cu zece ani înainte ca lucrările lui Whitley Strieber să devină best-seller-uri, un indian din tribul Cortina din California a descris într-o engleză stricată o ființă care aluneca pe pământ și intra în casa lui prin pereți. Totuși entitatea ne părea o ființă inteligentă și blândă de pe coperta revistei *Communion.* în schimb, avea un nas proeminent și păr lung.

Cred că observațiile martorilor vădit sinceri nu pot fi înțelese în realitatea de zi cu zi, pe care și ozeniștii, și scepticii au luat-o drept etalonul lor. Este vremea să acceptăm faptul că fenomenul OZN poate să acționeze asupra minții ființelor umane, să inducă gânduri și imagini care sunt asemănătoare cu cele descrise de oameni care au trăit experiențe aproape de moarte sau în afara corpului și chiar la martorii medievali ai demonilor și zânelor. În timp ce comunitatea de cercetare OZN a adoptat interpretările precise ale întâlnirilor apropiate și ale cazurilor de răpiri, ajungând la un zid imens în timpul procesului, vasta cantitate de informații care există în realitățile psihice experimentate la moarte sau în timpul anumitor stări alterate a fost rar examinată în acest context. Totuși aceste realități psihice sunt la fel de reale ca și realitatea de zi cu zi a cercetătorului care caută o farfurie zburătoare în speranța de a-i „trage un șut în cauciucuri".

Următoarele două cazuri pot ajuta la ilustrarea acestui punct pentru majoritatea cititorilor mei, deși am renunțat să explic entuziaștilor OZN că există un asemenea lucru cum este realitatea psihică, fapt ce nu contrazice lumea fizică. Dar atunci mai există mulți oameni care n-au acceptat niciodată faptul că lumina are și caracter de undă, și de particulă.

Este una din minunile existenței umane faptul că o persoană poate trăi o viață lungă și fericită fără să-și dea seama măcar o dată de realitatea conștiinței și a capacității ei de a depăși nivelul psihic imediat. În momentul morții, va suspenda oare timpul legea sa deosebit de veche ca acești oameni să înțeleagă ceea ce au pierdut?

Orice măsură activă îndreptată către interacțiunea cu fenomenul OZN va trebui să ia în considerare capacitatea ei de a controla percepțiile martorilor și să atenueze realitatea lor psihică.

Într-un interval de trei săptămâni, în septembrie 1978, au avut loc patru cazuri dramatice OZN în Venado Tuerto, un mic oraș situat la trei ore spre sud de Rosario, în Argentina. În primul caz, un tânăr tâmplar, care se numea Alberto, a observat șapte obiecte și două ființe pe sol. În al doilea caz, un băiat de 12 ani, pe nume Oscar, a văzut trei obiecte și a intrat într-unul din ele, venind în legătură cu un om foarte înalt și cu un mic robot. În al treilea caz, un brutar de 16 ani, numit Francisco, a simțit o căldură intensă provenind de la un obiect luminos, în timpul unei defecțiuni a transformatorului de tensiune local. Iar în cel de-al patrulea incident, un bărbat de 53 de ani, care conducea automobilul noaptea, a fost „teleportat" la patru mile și a trebuit să fie primit într-o clinică locală din cauza durerilor de piept.

Când, în aprilie 1980, m-am dus la Venado Tuerto, am găsit acolo o zonă rurală cu teren foarte neted, cu niște *estancias*-uri moderne, multe mlaștini și lagune. Am întâlnit mai mulți membri ai CIC, un grup argentinian de cercetare, care, împreună cu Fabio Zerpa și soția sa, ne-au condus la actualul loc al observației băiatului. Cele ce urmează reprezintă un rezumat al excelentei lor relatări.

În 6 septembrie 1978, Oscar a fost trimis să adune herghelia de cai, cum făcea de obicei în fiecare dimineață.

Călărindu-şi prin ceaţă blândul cal „Cometa", a simţit ceva zburând deasupra capului şi a văzut un obiect sosind dinspre sud, altul dinspre vest şi un al treilea dinspre est. Obiectele au început să danseze, emiţând lumini puternice de culori schimbătoare.

Băiatul a pierdut controlul „Cometei"; calul său a luat-o la goană galopând nebuneşte către gardul de sârmă, unde Oscar de-abia a reusit să îl oprească. Tatăl său, Don Felipe, l-a certat pentru că nu a adus înapoi ceilalţi cai.

– Tată, a zis Oscar, am găsit pe câmp ceva mare şi rotund.

Tatăl nu dorea scuze şi l-a trimis pe băiat înapoi în ceaţă. Acolo Oscar a găsit pe sol unul din obiecte. Cometa a devenit din nou nervos; herghelia a fugit nebuneşte în toate direcţiile. Obiectul avea aproximativ 30 de picioare în diametru şi 15 picioare în înălţime, terminându-se într-o cupolă emisferică cu mai multe ferestre rotunde. S-a deschis o uşă şi o scară s-a lăsat pe pământ. Prin acel loc, a apărut o fiinţă, având peste şapte picioare înălţime şi purtând mănuşi lungi şi o cască cilindrică.

Această fiinţă, ce părea a fi conectată la un aparat de respirat racordat la obiect, i-a invitat pe Oscar înăuntru. Curajos, băiatul a legat frâiele calului de scară, a urcat şi s-a oprit lângă „gigant". Din această poziţie, putea să descrie interiorul navei: un panou cu butoane, mese şi un mic „robot" care era ocupat cu tăierea în bucăţi a unor oase mari de animale, asemănătoare cu caii sau vitele.

Impresionat şi puţin înfricoşat de ceea ce văzuse, a sărit înapoi afară, în câmp. Fiinţa l-a însoţit şi Oscar i-a cerut una din mănuşi, ca dovadă a experienţei sale. Când gigantul a acceptat, băiatul a observat că mâna acestuia era verde, cu degetul mijlociu mai scurt decât celelalte şi unghiile ca nişte gheare conice metalice albastru închis.

Cu una din aceste gheare, ființa a înțepat brațul drept al băiatului lângă umăr. Părea o mușcătură de țânțar.

Dar când Oscar, ținând mănușa imensă și grea, a călărit spre *estancia,* două nave zburătoare l-au ajuns din urmă și au emis o foaie mică și o sferă care s-au unit în aer, apropiindu-se de cal și smulgând mănușa ca un magnet.

Familia lui Oscar a arătat foarte puțin interes pentru povestirea spusă cu sufletul la gură, deși Don Felipe a recunoscut că a auzit „un sunet ciudat, ca o flacără a unei torțe când se deplasează rapid în aer". De asemenea, părinții au povestit că în zilele următoare băiatul nu a avut poftă de mâncare și se trezea frecvent în timpul nopții, țipând. Conform afirmației lui Oscar, „am visat că mă aflam în interiorul farfuriei zburătoare și că m-au luat și mi-au făcut tot felul de lucruri".

Pe locul unde gigantul îi înțepase brațul, s-a conturat o mică linie lungă de doi inch. A început să-i producă mâncărime în noaptea aceea și el a spălat-o cu apă și săpun. Două sau trei zile mai târziu, marginile s-au vindecat și i-a rămas o mică adâncitură în piele. În plus față de acest semn, a avut o serie de pete asemănătoare psoriazisului, care se crede că au fost „de origine nervoasă".

Cu șase zile înaintea observației, tatăl lui Oscar a găsit o vacă moartă pe terenul lor; picioarele din spate și coastele lipseau. Aceasta l-a nedumerit foarte mult.

– Dacă ar fi hoți, i-ar fi luat și pielea, le-a spus el cercetătorilor de la CIC.

Când l-am întâlnit pe Oscar, acesta ne-a impresionat, fiind un copil tăcut și serios; a fost foarte rezervat la început, dar cu timpul și-a recăpătat entuziasmul și ne-a spus povestea nedenaturată. Am fost foarte impresionați de sentimentul de profundă demnitate care răzbătea și de la fiu, și de la tată, ei fiind ultimii din zonă care mai poartă

tradiționalele veșminte ale mândrilor *gauchos,* cu o centură mare de piele încrustată cu monede de aur. Familia provine dintr-o rasă de indieni albi ce descind din incași, iar fața lui Oscar are remarcabile trăsături incașe.

Am întrebat de cal. După incident, „Cometei" i-a slăbit vederea și în final a murit. În timpul evenimentelor, calul a încercat să dea jos scara de pe navă, rănindu-se la piciorul stâng din spate.

Oscar ne repetă că a văzut trei obiecte cu lumini care se schimbau rapid: verde, roșu, galben.

– Ochii începuseră să mi se împăienjenească.

Timpul observației este estimat la 6:45 a.m., dar aceasta este doar o aproximație, pentru simplul motiv că nimeni din *estancia* nu poartă ceas.

După aceste interviuri inițiale, ne-am dus la fața locului. O câmpie netedă, imensă se întinde către infinit.

Întreaga zonă are un gen de frumusețe tăcută, tragică și un viitor nesigur; în fiecare an lacurile și lagunele cuceresc pământul. Nimeni nu pare a ști de unde vine apa. Sate întregi au fost deja afundate și pe alocuri drumul către Rosario este doar un dig cu lacuri întinse de ambele părți.

Familia locuiește la o fermă de 40 de hectare, care le-a fost lăsată moștenire de proprietarul precedent.

Cultivă porumb, grâu și soia. Membrii familiei sunt foarte apropiați și evident foarte fericiți împreună. La vremea observației, ei nu aveau televizor.

Mergând liniștit pe câmp, Oscar ne-a reconstituit într-un mod simplu și direct dimensiunile obiectului, poziția calului său, gesturile ființei.

După ce am părăsit locul, am revăzut referatele scrise de diriginta lui Oscar și de un psiholog clinician care a examinat băiatul, efectuându-i un test Rorschach.

Profesoara l-a descris pe Oscar ca pe un copil normal care nu prea era atent la şcoală, dar se comporta bine.

– Îi place să vorbească despre viaţa din afara şcolii, îi place să călărească; îi place natura. Vorbeşte despre realitate, despre viaţa zilnică, despre ceea ce se întâmplă la el acasă, dar fără să înflorească faptele. În clasă nu a arătat niciodată ca are imaginaţie... Este foarte cinstit şi spune adevărul... Nu este un copil cu fantezie bogată.

Psihologul clinician a notat că răspunsurile Rorschach sunt adesea asociate cu „farfurie zburătoare" şi „rachetă", fapt pe care l-a interpretat ca fiind un ecou al trăirilor băiatului. A adăugat că „inteligenţa lui Oscar se observă a fi tipul logic-concret, cu mari dificultăţi în trecerea la perioada logic-formală, posibil datorită stimulilor limitati pe care i-a avut... într-un mediu rural restrâns". Este de remarcat că în acest caz nu a fost utilizată hipnoza şi că toate amintirile martorului provin din memoria conştientă.

O serie remarcabilă de evenimente s-a întâmplat în Venado Tuerto. Pe lângă experienţele lui Oscar, au avut loc alte trei întâlniri apropiate independente, una dintre ele implicând o cădere anormală de tensiune care a fost verificată de personalul de întreţinere.

Un hexagon zburător pilotat de un tip ce părea italian, lângă Yakima, în 1928, un pitic cu păr şi nas mare care trece prin pereţi în California şi o întâlnire extraordinară, într-un loc îndepărtat din Argentina, cu un gigant şi un robot mic: toate cazuri directe pentru care nu am nici o explicaţie. Martorii sunt indivizi obiectivi, sinceri, care nu doresc publicitate sau câştig financiar din experienţele lor. Nimic din viaţa lor nu indică un exemplu de incidente neobişnuite sau chiar interes în sfera paranormalului. Nici unul din aceste cazuri nu a fost relatat mass-mediai.

Un sceptic ar putea să creadă că toţi aceşti oameni au mintit sau au avut halucinaţii, dar eu personal nu cred

această explicație. Totodată însă nu accept nici interpretarea precisă a entuziaștilor OZN, conform cărora diferitele ființe văzute de martori trebuie automat considerate vizitatori interplanetari.

Într-o clasă apropiată, fenomenul OZN acționează ca un *transformator al realității (*sau, în exprimarea lui Bertrand Meheust, un *schimbător al realității),* declanșând martorului o serie de manifestări simbolice care nu se disting de realitate. Aceste manifestări, care încep frecvent cu o serie uluitoare de lumini colorate, sclipitoare, de o intensitate extraordinară, induc o stare de confuzie intensă subiecților care sunt vulnerabili la inserarea de noi idei sau de noi experiențe vizuale.

Răspunsul ozeniștilor la confuzia celor răpiți a fost dezastruos. Considerând manifestările simbolice la valoarea nominală și hipnotizând martorii pentru a le risipi confuziile, mulți cercetători bine intenționați au întărit de fapt realitatea alternativă indusă de observația OZN, deși exacerbând un posibil fals efect secundar și pierzând din vedere principala experiență. Din nefericire, hipnoza, care poate fi o tehnică utilă de cercetare, a devenit o obsesie fanatică a cercetătorilor americani ai OZN-urilor. În cursul evoluției, cercetătorii neexperimentați în hipnoza clinică au creat indubitabil false amintiri la subiecții lor, ca răspuns la întrebările principale și la sugestiile fine. Aceste false amintiri pot satisface ozeniștii care își doresc fierbinte o explicație simplă, faptică, asupra realității OZN-urilor ca nave spațiale interplanetare, dar sunt numai rezultate false. Procesul ar putea fi vătămător pentru martorii care forțează artificial experiența OZN într-o integrare imposibilă cu memoria conștientă, înțepenind cuiul rotund al vizitei extraterestre în gaura pătrată a confuziei lor. Așa cum mi-a scris un distins martor OZN:

Aveți dreptate să avertizați oamenii asupra pericolelor manipulării... Victimele răpirilor sunt extrem de vulnerabile la manipularea om la om, ceea ce poate însemna controlul aproape total asupra individului. Oamenii preiau controlul indivizilor acolo unde extratereștrii l-au lăsat.

Cunosc mai mulți martori care au fost hipnotizați în repetate rânduri, câteodată în fața altor „răpiți". Ei sunt în imposibilitate de a distinge realitatea de vis și sunt transportați într-un tărâm unde propriile fantezii și temeri sunt efectiv încurajate să acopere întâlnirile confuze, traumatice cu OZN-urile. Starea precară de bine care este creată în această manieră este periculoasă și decepționează.

Exemplul de convingere care a fost creat în jurul răpirilor de catre OZN-uri amintește de teoriile medievale ale răpirilor de către demoni, pacte cu satana, zboruri de sabat, completate de semnul diavolului pe trupul vrăjitoarei. Cum mi-a explicat sociologul francez Pierre Lagrange, singurul element care lipsește este familiara pisică neagră sau bufnița, ce obișnuiau să însoțească vrăjitoarele.

Regresia hipnotică a celor răpiți nu este genul de măsuri active de care avem nevoie. În schimb, trebuie să recunoaștem OZN-urile ca pe un transformator al realității și trebuie să examinăm cu atenție procesul simbolic pe care-l induce în conștiința subiecților. Când este folosită cu atenție de către specialiști, hipnoza poate asigura o pătrundere valoroasă în experiențe, dar nu le explică.

În 1978 am avut ocazia să întâlnesc alt martor a cărui încercare aruncă o anumită lumină asupra întregului număr de răpiri și asupra naturii ființelor legate de ele. De asemenea, aruncă o lumină asupra comportării ostentativ neetice și neprofesionale a unora dintre oamenii de știință care au fost însărcinați cu evaluarea fenomenului.

În 3 decembrie 1967, sergentul Herbert Schirmer patrula lângă Ashland, în Nebraska, la ora 2:30 a.m., în-

tr-o noapte senină, fără lună, când a observat niște lumini roșii despre care credea că provin de la un autocamion. Când a verificat locul, a observat că luminile erau emise prin ferestrele unui obiect de forma unei farfurii care plana deasupra autostrăzii. Următoarea lui amintire conștientă este cea a navei strălucind cu putere și ridicându-se cu un sunet ca de sirenă, în timp ce din partea inferioară proiecta un material de culoarea flăcărilor. În acel moment, s-a simțit cuprins de un soi de paralizie și era nervos, slăbit, fiindu-i rău când s-a întors la birou.

Dr. Leo Sprinkle de la Universitatea din Wyoming a fost unul dintre primii psihologi profesioniști care s-a interesat de răpirile efectuate de către OZN-uri și care a utilizat hipnoza ca instrument de cercetare. Când s-a întâlnit cu membrii din Comitetul Condon care a fost fondat de către Forțele Aeriene SUA la Universitatea din Colorado în 1968, a revăzut împreună cu ei un număr de cazuri care pot fi utilizate demonstrativ. Comitetul a ales cazul Schirmer datorită pierderii noțiunii timpului, constatată la martor.

Când sergentul Schirmer a ajuns în Boulder pentru o serie de teste psihologice, a cerut să-l vadă pe profesorul Condon; a fost determinat să facă această călătorie datorită semnificativului potențial științific. A fost asigurat că există un interes deosebit pentru observație și că profesorul Edward Condon, bine cunoscutul fizician, va fi prezent la ședință.

Din nefericire, profesorul Condon nu era în facultate atunci, iar comitetul științific și-a dat seama că șmecheria folosită ca să-l aducă pe polițist era amenințată de a fi dată în vileag. Așa că, mi-a spus sergentul Schirmer, i-au prezentat pe altcineva ca fiind profesorul Condon.

Schirmer nu era prost. În timpul discuției următoare cineva a intrat în cameră și i s-a adresat „profesorului

Condon" pe numele mic, care în nici un caz nu aducea cu Ed sau Edward. Schirmer i-a înfruntat pe oamenii de știință:

– Nu ești Condon! a țipat el, după care a urmat o scenă stânjenitoare.

Din acel moment, credibilitatea proiectului Universității din Colorado era aproape nulă în ochii martorului. Când i s-au arătat pete de cerneală și a fost rugat să spună ce vedea acolo, el a declarat clar: a văzut pete de cerneală.

– Ei bine, nu poți să-ți imaginezi că reprezintă altceva? a întrebat unul dintre psihologi.

– Doctore, sunt un polițist care veghează ca legea să fie respectată! a replicat Schirmer. Nu trebuie să-mi imaginez lucruri. Sunt educat să raportez lucruri care sunt reale.

Schirmer mi-a spus că îi era frică să afirme că vede fluturi sau elefanți care se împerechează, în petele de cerneală, ca nu cumva cercetătorii să conchidă că aveau de a face cu un caz de aiureală și că ar fi putut la fel de bine să vadă farfurii zburătoare acolo unde ar fi fost doar un pâlc de nori.

În timpul întrevederii noastre, l-am întrebat în mod direct pe sergentul Schirmer despre vreun efect asupra sănătății sale, în urma întâlnirii cu OZN-ul.

În momentul întâmplării, martorul a simțit niște furnicături în corp câteva secunde și o durere locală în spatele lobului urechii (mi-a arătat localizarea exactă), ca și când i s-ar fi introdus acolo un ac. În acel loc a apărut o bordură roșie cu mici găuri. Timp de trei ani, a avut dureri de cap vibrante, care durau două ore și nu cedau la aspirină. În primele trei săptămâni care au urmat observației, aceste dureri de cap îl trezeau din somn.

L-am întrebat, de asemenea, despre visele pe care le-a avut și am aflat că ele includeau o viziune a unui peisaj cu trei șiruri de munți, cupole ciudate și OZN-uri.

Dr. Sprinkle a remarcat că după observație, martorul a băut două căni de cafea fierbinte, aburindă, „ca pe apă"; a simțit adesea „un țiuit, o amorțeală și un bâzâit în urechi înainte de culcare și alte tulburări violente în timpul somnului".[1]

Sergentul Schirmer mi-a prezentat într-un desen detaliat pe unul dintre operatorii navei, așa cum și l-a amintit în stare de hipnoză. Era un bărbat cu o îmbrăcăminte neagră acoperindu-i capul. Deschizătura pentru față avea o formă ovală care-i da o înfățișare foarte gotică. Fruntea este ridată. Ochii, nasul, gura și sprâncenele au o mărime normală, deși pupilele îi sunt lărgite și alungite, dând ochilor o privire pătrunzătoare, fascinantă. Deasupra urechii stângi era un dispozitiv mic, rotund, cu o antenă scurtă, mai mică de doi inch. Deasupra umărului drept se afla o tresă reprezentând un șarpe înaripat.

Schirmer își amintește că a fost scos din mașina de patrulare, neputându-și utiliza radioul sau arma. A făcut un tur al farfuriei zburătoare. Operatorul l-a întrebat:

– Ești paznicul acestor locuri?

Iar când au ajuns pe acoperișul navei, individul i-a spus lui Schirmer:

– Paznicule, într-o zi vei vedea universul!

La timpul întâlnirii noastre, la mulți ani după eveniment, dialogul cu operatorul s-a reliefat a fi cel mai semnificativ eveniment din viața lui Schirmer.

Întâlnirile OZN sunt cadre complete în care se proiectează personalitatea martorului. Ca un film care te înspăimântă, care te face să plângi, să râzi sau să transpiri de frică, experiența devine parte din realitatea martorului. Ozeniștii se comportă aidoma cercetătorilor sociali, care, încercând să înțeleagă fenomenul spectacolului, ar intervieva la întâmplare martori ieșind de la teatre și considerându-le declarațiile la valoarea nominală; ca și martorii

OZN, acești oameni nu mint. Unii dintre ei au văzut pe Godzilla, alții au văzut pe Bambi. În fiecare caz, experiența a fost pentru ei reală.

Dar realitatea despre care trebuie să întrebăm, realitatea pe care cercetătorii OZN o ignoră adesea, este un proiector de film sus, într-o cameră mică, întunecată și încuiată, de lângă acoperiș. În acea cameră se află tehnologia care oferă *și* Bambi, *și* Godzilla, *și* Războiul Stelelor, *și chiar* Întâlniri apropiate.

Ca și tehnologia cinematografului, tehnologia OZN este un metasistem. Ea generează orice fenomen care este potrivit nivelului nostru la o anumită epocă, într-o stare anumită a „pieței".

După cum a dovedit Bertrand Meheust, manifestarea simbolică văzută de cei răpiți este identică cu ritualul de inițiere sau călătoriile astrale care sunt întipărite în tradiția fiecărei culturi[2]. În acest sens, experiența OZN este un declanșator real care eliberează ilustrări puternice pe care toți le purtăm în „inconștientul colectiv" (în termenii lui Jung). Este inutil să întrebăm de ce anumiți martori văd uriași, alții pitici, de ce anumite răpiri sunt pașnice, altele vătămătoare, de ce anumitor victime ale întâlnirilor li se arată tehnologie sofisticată, în timp ce alții raportează violuri sau alte violențe.

În timp ce colegii noștri ozeniști se strâng pe trotuar intervievând spectatori de cinema, cred că problema reală se află în altă parte. Propria cercetare mă duce pe scara din spate, pe unde nu merge nimeni. Scopul meu este de a afla cifrul lacătului de la micuța cabină secretă a operatorului de sală, de a descoperi în sfârșit ce face ca roțile să se învârtească și mașinăria să ticăie.

11
Happy Camp

Rareori poate fi găsit un singur episod în care să fie concentrate toate faptele fenomenului OZN. Am decis să dedic un capitol întreg cazului de la Happy Camp pentru că acesta constituie un veritabil laborator al problemelor pe care le întâlnim şi pentru că mi-a furnizat o experienţă directă, deşi foarte scurtă, a fenomenului. Acesta, totodată, reprezintă un caz interesant de răpiri multiple.

Happy Camp este un mic oraş forestier situat la graniţa nordică a Californiei, la aproximativ 40 de mile de Oregon. Un singur drum care merge de la est la vest trece prin oraş, la 70 de mile de principala autostradă care leagă cele două state. Oraşul are un bar şi o cafenea. Este cuibărit într-un loc extraordinar, cu pârâuri de munte, păduri de pin şi alte conifere şi canioane abrupte. Fabricile de cherestea reprezintă principala sursă de existenţă. Mulţi dintre martorii OZN lucrează pentru aceste fabrici, direct sau indirect. Sunt mulţi indieni în zonă. Este de asemenea util de ştiut că principalul mijloc de transport este autovehiculul de teren cu tracţiune pe patru roţi. Localnicii comunică prin staţii de emisie-recepţie şi poartă în general puşti în vehiculele lor[2].

Am auzit prima oară de caz în 1975 din patru surse separate, inclusiv de la un reprezentant local al rețelei comune OZN (MUFON) care a vizitat locul. Ulterior, interesul a crescut până când au apărut mai multe articole despre faptele rezonabile ale cazului în ziarele din San Francisco. Totuși cercetătorii au continuat să suspecteze că anumiți martori n-au dezvăluit niciodată întreaga întâmplare. La mijlocul lui 1978, când interesul general pentru evenimente se stinsese și Happy Camp se reîntorsese la o existență de rutină, mi-am cuplat viteza la Cheynne și am făcut o excursie în regiune. Trei cercetători experimentați – Paul Cerny, Tom Gates și Mark Uriarte – m-au însoțit în această escapadă. Am recapitulat faptele cunoscute ale cazului.

La 25 octombrie 1975, doi electricieni de la fabrica de cherestea, Stan Gayer (pe atunci de 19 ani) și Steve Harris (26 de ani), se aflau în camioneta lor în zona Shivar Saddle și își probau stațiile de emisie-recepție, când au văzut două obiecte ca niște stele de o strălucire deosebită. Unul din obiecte s-a mișcat dintr-odată deasupra culmii și a oscilat într-o mișcare ondulatorie „ca și când s-ar fi luptat cu vântul". A venit spre ei „ca un capăt aprins de țigară", strălucind roșu. Au plecat și mai târziu au observat un obiect mare, roșu, strălucitor la sol pe partea muntelui Cade.

Două zile mai târziu, au revenit la fața locului cu un al treilea martor, un maistru mecanic de 29 de ani care se caracteriza ca fiind „un sceptic interesat". Erau echipați cu un detector de metale și un reflector. Fiind oameni practici de munte, au explorat zona și au descoperit o grămadă de material de genul micăi în zona primei aterizări, sperând să găsească urme suplimentare. Atunci când a fost analizată, s-a dovedit a fi o mică obișnuită de genul celei utilizate la vechile sobe cu lemne.

Nu se aşteptau însă să descopere un grup de ochi argintii strălucitori în tufişuri şi un sunet ca de sirenă. Întorcând reflectorul spre acea zonă, nu au putut vedea nimic, decât numai întuneric acolo unde trebuia să se afle copacii şi tufişurile. În acel moment, s-au gândit că era mai prudent să se întoarcă în oraş, unde au istorisit povestea unui elev de 17 ani şi lui Helen White, care a devenit protagonista centrală în evenimentele următoare.

În momentul observaţiilor, Helen White avea 62 de ani. Locuia în Happy Camp din 1949 şi lucrase la fabrică dela 19 ani. Un reporter o descrisese ca având „ochelari, ochi blânzi şi o claie de păr încărunţit, ceea ce o făcea portretul perfect al bunicii care şi este".

Acest grup de cinci indivizi total diferiţi s-a întors în munţi. Ajungând la locul unde văzuseră ochii, Steve Harris a devenit puţin agitat. Poate din cauza înşelării aşteptărilor sau ca să-i impresioneze pe ceilalţi, a început să tragă la întâmplare în arbuşti, un mod întrucâtva neconvenţional de a cerceta fenomenele necunoscute. Cu toate că eu nu aş aproba o asemenea metodă, trebuie să admit că ar fi putut fi eficientă în scoaterea din ascunzătoare a impostorilor sau şarlatanilor care spionează printre madrone şi manzanita.

În locul şarlatanilor sau impostorilor, cei cinci martori au observat două siluete care purtau căşti ca de sudor şi erau înconjurate de o lumină specifică. Sunetul sirenei a fost din nou auzit. Helen White, care îşi adusese aparatul de fotografiat, nu a putut face nici o poză.

Sinistrele creaturi luminiscente s-au apropiat la 50 de picioare de grup. Cei cinci „exploratori" au simţit o căldură ciudată în atmosferă. Steve îşi aminteşte că se sufoca de parcă aerul ar fi fost prea greu de respirat, „ca o saună sau o baie de aburi unde aerul este încălzit, numai că mult mai rău". Câteva clipe, a crezut că fuseseră gazaţi.

Grupul s-a retras în panică, fiind urmărit pe munte în jos de un obiect roşu strălucitor.

Principalul eveniment a avut loc cinci zile mai târziu, la 2 noiembrie 1975, când aceleaşi personaje principale (Steve, Stan şi Helen) şi alţi doi s-au dus pe o cărare prăfuită în canion, la baza muntelui Cade. Încercau în continuare să găsească o explicaţie pentru ceea ce văzuseră mai înainte, explorând zona într-un mod mai mult sau mai puţin sistematic.

În canion, au găsit o zonă de ceaţă densă, care i-a obligat să se întoarcă; evenimentele ulterioare i-au tulburat peste măsură. Îşi amintesc de bolovani grei care cădeau de pe stânci şi care ricoşau pe lângă autocamion. Îşi amintesc că broaştele uşilor au fost deschise, iar o fiinţă ciudată îi spunea lui Steve „nu ai nevoie de ea" când a încercat să îşi ia puşca. Cred că au văzut un obiect zburător. Helen îşi aminteşte că a fost ridicată într-o cameră, dar confundă desfăşurarea evenimentelor. Un ocupant a purtat cu ea un dialog, în cursul căruia a descris un obiect transparent ca fiind realizat din aur. Helen i-a răspuns că ştia cum arată aurul şi că în mod sigur nu era transparent. Fiinţa a răspuns simplu:

– Există ceva ca aurul prin care poţi să priveşti. Este scris în Biblia voastră[3].

Steve crede că a fost într-o navă cu o fereastră transparentă sus şi jos, prin care putea vedea muntele China.

Următoarea lor amintire conştientă este aceea a coborârii muntelui, cântând în cor un vechi cântec bisericesc. Mi se pare interesant faptul că imnul pe care îl cântau era „Există putere în sângele mielului".

După acest incident, observaţiile au fost realizate în zonă de către diferiţi martori, până în momentul vizitei noastre. Aceste incidente includ şi alte episoade cu o ceaţă ciudată, având o formă umanoidă în interior, sunete de to-

nalitate înaltă, atât de ascuțite încât au provocat dureri martorilor, și diferite tipuri de obiecte sferice sau alungite zburând deasupra orașului, câteodată urmărite de un avion al Forțelor Aeriene.

În 8 februarie 1976, doi dintre prietenii mei cercetători se aflau în Happy Camp luând declarații de la martori, când au auzit pe cineva prin stația de emisie-recepție raportând o lumină portocalie deasupra lui Slater Butte. Au observat lumina peste culme, ridicându-se și coborând de două ori. Obiectul era strălucitor, de un portocaliu intens.

În toamna anului 1977, doi oameni, aflați pe șoseaua Benjamin Creek, au observat că un pin Douglas era rupt în două, în timp ce o forță necunoscută a tras camioneta lor, întorcând-o pe o pantă de 50 de picioare.

Vârful pinului înalt de 80 de picioare a fost aruncat la o depărtare de aproximativ 60 de picioare, în timp ce o sferă strălucitoare albă s-a deplasat peste zonă. Unul din martori, adânc marcat de incident, a refuzat să se întoarcă la fața locului.

Prietenii mei și cu mine am ajuns în Happy Camp vineri 23 iunie 1978 și ne-am reținut camere la așa-numitul Han Rustic. Deși sunt familiarizat cu drumurile lăturalnice ale Californiei, de la deșertul Mojave la Yolla Bolly și la coasta Mendocino, trebuie să recunosc că frumusețea regiunii Klamath River, care adună laolaltă abisuri colțuroase cu desișuri blânde și păduri maiestoase, pur și simplu îți taie respirația.

Am luat cina în singurul loc unde se putea mânca în oraș, cafeneaua lui Lois. Mai mulți dintre martorii locali au sosit la masa noastră și s-au prezentat. Am cunoscut-o pe Lorraine, care împreună cu fiica sa au observat o navă de forma unui disc la 6 septembrie 1977.

– Era luminată tot timpul, spuse Lorraine.

A sosit Pat, o femeie veselă de vreo 40 de ani, care era nedumerită de o serie de evenimente cu strigoi din noaptea observației. Într-o noapte, auzise pași grei pe acoperiș. În altă noapte observase o pasăre enormă zburând jos, în strălucirea luminilor de pe stradă. La 17 iulie 1977, văzuse o sferă de lumină lângă patul său și dimineața descoperise că toate ușile din casă erau deschise.

În următoarele două zile am inspectat întreaga zonă, inclusiv pinul Douglas de pe șoseaua Benjamin Creek. Pădurarii n-au pierdut timp ca să taie o bună parte din copac până la nivelul solului. Partea de sus încă se mai afla într-o râpă de peste drum. Noaptea incidentului fusese liniștită, fără furtună sau vreme rea.

Am vizitat și locul răpirii, mergând pe drumul prăfuit care duce în canion. Exista într-adevăr o stâncă abruptă pe partea vestică de pe care pot cădea bolovani pe drum și în zona de dedesubt. La fața locului, Mark a descoperit fășii argintii dintr-un material tare, asemănător cu fibrele pe care le-am găsit la Colusa (vezi Capitolul 10). Fibre identice au fost de asemenea prezente la un al treilea loc de întâlniri apropiate în Happy Camp. Deși speranțele noastre erau foarte mari, crezând că am atins un element comun în cazuri implicând entități, analiza microscopică ulterioară, pe care am încredințat-o unui laborator legal, a dezvăluit că materialul nu era neobișnuit[4].

Obiectul în formă de disc văzut de Helen, Stan și Steve a planat deasupra tufișurilor lângă o curbă strânsă a drumului. În acest loc, ca în multe altele pe care le-am vizitat, se observă un element puternic de violență care este în dezacord cu frumusețea aproape virgină a pădurii. În iarbă erau risipite scoici și multe indicatoare de drum fuseseră împușcate, având atât de multe găuri, încât nu mai puteau fi citite. Am fost lăsați să ne mirăm în privința frustrărilor și a nevoii de putere asupra naturii, care făcuse

necesară o astfel de violență. Aceasta se datora probabil tocmai dimensiunii peisajului, stâncilor, trecătorilor înguste, cerului imens; omul poate ușor să se simtă la strâmtoare, dar nesemnificativ. Dacă această interpretare este corectă, atunci este relevantă la teroarea și fascinația indusă de observațiile OZN și de confruntările cu ființele înalte, care nu par a se teme de pușca de mare calibru a lui Steve. Este de asemenea semnificativ faptul că munții înconjurători au fost o sursă de numeroase relatări despre creaturi mari ca maimuțele, asemănătoare cu *sasquatch*-ul canadian. Există de asemenea legende locale despre Puduwani, ființe stranii cu puteri paranormale.

Martorii pe care i-am chestionat pe larg ne-au mărturisit că rămăseseră multe evenimente neraportate.

Prima observație în zonă fusese realizată de un funcționar executor judecătoresc pe nume Dick McIntyre, care mai târziu retractase relatarea sa și negase totul. Majoritatea martorilor se hotarâseră să tacă, ni s-a spus, după publicarea unui articol pe o pagină întreagă despre Happy Camp de către *San Francisco Chronicle*. Mai mulți polițiști care patrulau pe autostradă fuseseră urmăriți de lumini ciudate în zonă, dar nu făcuseră raport oficial.

Printre cazurile anterioare nedezvăluite se afla observația fiului lui Lorraine asupra unui obiect strălucitor, de culoare albastru metalizat, cu o lumină roșie pe el. Obiecte mai mici „țâșneau" în jurul lui într-un mod care amintește de observațiile „nor de țigară" documentate de Aimé Michel.

Ne-am întâlnit cu Helen White și am avut posibilitatea de a discuta cu ea în voie, în timp ce priveam un meci de baseball din Mica Ligă în care juca nepotul ei. A completat detaliile incidentelor la care a participat, confirmând sau calificând multe dintre observațiile relatate. A

accentuat că la vremea răpirii „totul părea că se întâmplă cu mișcări încetinite".

Și alte aspecte ale episodului o deranjau pentru că nu păreau a avea sens. În timpul răpirii vorbise cu un om care purta o haină lungă, fâlfâitoare. Cădea o avalanșă de pietre.

– Atenție la bolovani, îl avertizase ea.

– Nu-ți fă griji, nu mă vor răni, îi răspunsese.

Se simțise ca într-o baie de lumină în timp ce se ridica spre obiect. Dorise să ia ceva cu ea, ca dovadă a aventurii trăite, și i se acordase permisiunea; totuși mai târziu ființele îi interziseseră să păstreze ceva și ea urlase către ei, înșelată în așteptări:

– M-ați mințit!

Cel mai enigmatic fapt din experiență era mărimea obiectului. Ca și în cazul doamnei Victor (descris în capitolul 6), nava în care fusese răpită Helen White era mult mai spațioasă în interior decât părea din exterior.

Deși inginerii aeronautici vor râde la această remarcă bizară, topologii vor fi la fel de mirați cum am fost eu de interpretările posibile pe care le provoca. Dacă există mai mult de patru dimensiuni, cum bănuiesc acum mai mulți fizicieni teoreticieni, ar fi interesant de speculat: o hipernavă capabilă de inversiuni topologice în continuitatea ansamblului spațiu-timp al nostru ar putea fi într-adevăr mai spațioasă în interior decât la exterior.

În acea seară ne-am transferat în autocamion echipamentul adus de la San Francisco de Tom Gates și Paul Cerny și ne-am dus la fața locului, oprindu-ne mai întâi la Saddle: apoi am mers către cel mai înalt punct de la capătul cărării, înainte să ne întoarcem.

Era ora 11:15 p.m. când am văzut-o. Era doar o lumină strălucitoare albă, cu o tentă roșiatică și nu a durat mai mult de zece secunde. Lumina se afla drept înainte, la câteva mile peste vale, pe panta vârfului China, într-un loc

unde nu putea fi nici un vehicul. Dar observația a fost prea scurtă pentru noi ca să ne oprim și să montăm telescopul lui Tom. Lumina a rămas o notă de subsol enigmatică pentru investigația noastră.

Evenimentele de la Happy Camp includ răpiri, ceață sufocantă, păsări mari, ființe mici cu măști de sudor, urmăriri de către avioane, strigoi, anomalii gravitaționale și copaci rupți. Venind dintr-un oraș care nu are nici măcar un cinematograf, această concentrare de cazuri este remarcabilă. Dar ansamblul n-ar fi complet fără episodul Omului în Negru.

Astfel, am aflat că în 1976 un străin care nu mai fusese niciodată văzut în oraș intrase în cafeneaua lui Lois. Helen și Pat se aflau acolo, servind liniștite cina la mese diferite.

Orice conversație încetase atunci când apăruse omul. Comandase o friptură, dar nu putuse folosi cuțitul sau furculița și în cele din urmă plecase fără să plătească, un mod sigur de a rămâne în memoria localnicilor. Pat mi-a spus că avea pielea palidă și ochii de „oriental". Purta o cămașă bizară, fără haină, deși era mijlocul iernii. Zâmbea tot timpul, într-o grimasă stranie, forțată. Printre lucrurile caracteristice pe care le făcea în timpul extraordinarei lui cine, a fost și încercarea de a bea Jell-o din paharul său.

RĂPIREA QUAGMIRE

Povestirea lui Helen White este un exemplu a relatărilor de răpiri care au dominat studiul OZN-urilor în ultimii ani. Începând cu cazul Hill din 1961, cercetătorii au observat adesea că martorii OZN nu-și mai aminteau anumite caracteristici principale ale observației și chiar prezentau amnezie între momentul în care avuseseră întâlni-

rea apropiată şi întoarcerea lor la realitatea normală. Perioada lipsită se măsura în ore sau chiar zile.

Pentru mulţi cercetători, hipnoza pare a fi un instrument ideal pentru recăpătarea memoriei pierdute. Într-adevăr, oricând a fost aplicată cazurilor de răpiri de către OZN-uri, a provocat erupţia unui veritabil torent de material nou. Nu numai că martorii au descris dintr-odată în amănunţime interiorul OZN-urilor, dar au dat informaţii precise despre ocupanţi, despre comportamentul lor, acţiunile lor şi despre dialogul purtat cu ei. În anumite cazuri, această interacţiune părea să continue dincolo de observaţia însăşi.

Când dr. Andrija Puharich l-a hipnotizat pe Uri Geller, acesta a pretins că-şi amintea nu numai informaţii despre o civilizaţie extraterestră numită Hoova, dar şi un plan întreg care-l implica pe Geller, Puharich şi mulţi alţii într-un plan psihic grandios în vederea producerii de schimbări asupra Pământului[5].

Mai terestre, dar mai de încredere sunt informaţiile preluate de la subiecţii lor de către cei doi cercetători asidui: psihologul din Wyoming, Leo Sprinkle, şi artistul din New York City, Budd Hopkins, care au publicat două cărţi despre acest subiect. Amândoi sunt fermi convinşi că fenomenul se datorează intervenţiei vizitatorilor extratereştri.

Sprinkle şi Hopkins, care au realizat separat regresii hipnotice pe mai multe sute de oameni răpiţi, găsesc modele întrucâtva diferite în informaţiile lor. Extratereştrii descrişi de pacienţii lui Sprinkle tind să fie de ajutor şi binevoitori. Aceia descrişi de Hopkins, dimpotrivă, sunt sinistri, chiar sadici, efectuând operaţii cumplite pe trupurile victimelor lor, în special pe femei. Sunt îndepărtaţi foetuşii, sunt inserate ace în trupuri lipsite de apărare, sunt implantate dispozitive pentru o urmărire ulterioară. Şi Sprinkle, şi Hopkins sunt convinşi că astfel de operaţii, bi-

zare cum par sunt necesare extratereştrilor pentru a efectua un program sistematic de analiză ştiinţifică asupra planetei noastre.

În ultimii ani, lui Sprinkle şi Hopkins li s-au alăturat alţi cercetători care au utilizat hipnoza în special pentru a realiza regresia celor răpiţi. Printre aceştia se află dr. David Jacob, profesor de istorie la Universitatea Temple.

Alt cercetător renumit care a utilizat tehnici similare începând cu anii '60 este dr. James Harder, profesor de inginerie la Universitatea Berkeley din California.

Volumul mare de informaţii preluat din mintea celor răpiţi a fost tabulat statistic de către Thomas Bullard, care a avut o bursă de la Fondul de Cercetare a OZN-urilor[6]. Informaţiile s-au dovedit a fi extraordinar de importante, fapt citat de majoritatea cercetătorilor OZN, ca probă că au fost într-adevăr vizitaţi de extratereştri din spaţiu. Numai câteva cazuri excepţionale nu par să se potrivească. De exemplu, experienţele lui Whitley Strieber cum au fost descrise în best-selleuri-le sale *Communion* şi *Transformation,* nu urmează şabloanele standard, tot aşa cum nici cazurile numeroase de interacţiune cu entităţi care nu determină examenul medical sau călătorii spaţiale.

Asemenea discrepanţe au creat o nouă scindare între ozenişti. Majoritatea îi urmează pe Sprinkle, Hopkins şi Jacobs, deşi nu preiau neapărat toate concluziile lor, în timp ce o minoritate pun sub semnul întrebării valabilitatea tehnicii hipnozei şi ideile preconcepute care par să împingă întreaga cercetare în cadrul extraterestru. Dat fiind nivelul înalt al aşteptărilor, provocat prin numeroase cărţi şi programe de televiziune în mintea martorilor, care bănuiesc că au fost răpiţi, probabil că nu este surprinzător că majoritatea lor îşi „amintesc" situaţii bine structurate şi fiinţe asemănătoare.

Alte două idei relevante stau ascunse în fundal. Mai întâi, o serie foarte creativă de experimente realizate de Alwin Lawson și alți hipnotizatori din Los Angeles au indicat (în condiții create, admisibile) că cei răpiți în mod imaginar, care nu au văzut niciodată OZN-uri, dar au fost rugați să-și imagineze că așa s-a întâmplat, au venit cu povestiri care practic nu se disting de cele ale oamenilor cu adevărat răpiți[8]. În al doilea rând, scepticul OZN Philip Klass a ridicat o problemă importantă a „pseudo-amintirilor" care pot fi atât de ușor implantate în mintea unui subiect aflat sub hipnoză. Într-o lucrare din 1979, intitulată „Utilizarea corectă și greșită a hipnozei în justiție", dr. Martin T. Orne citează experimente care arată posibilitatea născocirii și alcătuirii de probe chiar în transă adâncă și amintește cititorului că fanteziile pacienților și presiunea inconștientă exercitată de hipnotizatori induc în mod obișnuit false amintiri[9]. Ca de obicei, domnul Klass utilizează material critic bine documentat ca trambulina pentru negarea existenței întregului domeniu OZN[10].

În decursul propriilor investigații, nu am alergat după cazuri de răpire, dar multe au venit în mod firesc către mine. Dosarele mele conțin afirmații și transcrieri pe bandă încă de la mijlocul anilor 1960, care includ răpiri neîntrerupte urmărite înainte, în timpul și după eveniment. În mai multe cazuri am predat martorii experților în hipnoză și am studiat cu ei rezultatele. Am cercetat de asemenea evenimente directe, cum ar fi cazul doamnei Victor din Gilroy, al lui Oscar din Argentina și al lui Helen White din Happy Camp. Toate trei au implicat răpiri care cred că sunt evenimente reale.

Am rămas după aceste evenimente cu un respect sănătos pentru complexitatea minții umane și mult scepticism în ceea ce privește metodele utilizate de anumiți ozeniști. Un psihiatru al cărui ajutor am încercat să-l solicit

într-un caz deosebit nu a dorit să fie implicat deoarece simțea că nu are destulă experiență clinică reală în hipnoză. În plus, spunea că știe prea multe despre subiectul OZN-urilor ca să fie imparțial. În alt caz, o echipă de doi doctori (un medic care utilizează hipnoza în activitatea sa și un expert hipnoterapeut) au consimțit să realizeze o regresie a unui martor pe care l-am adus mai înainte la ei, dar numai sub îndrumare pentru accentuarea probei de hipnoză în fața unei judecătorii din California. A fost realizată o înregistrare video a întregii ședințe, incluzând faza inducției; un osciloscop și un monitor galvanic de reacție a pielii au oferit informații neîntrerupte în timpul ședinței. La sfârșitul serii, am fost de acord că, etic vorbind, nu puteam continua procesul fără un contact terapeutic cu martorul și fără finanțare pentru ședințele viitoare.

Atunci când le-am arătat literatura curentă OZN, experții pe care i-am consultat au fost uimiți și neliniștiți de condițiile superficiale în care cercetătorii OZN utilizează hipnoza. În mod unanim, ei consideră neetic ca cineva care și-a formulat deja o părere fermă în privința OZN-urilor să interogheze sub hipnoză un martor. Totuși suntem obligați să admitem că dintre cercetătorii de frunte ai răpirilor, pe care i-am menționat, nici unul nu are diplomă în medicină, nici unul n-are cunoștințe profesionale despre psihopatologie și toți au ajuns la concluzii personale extrem de rigide privind fenomenul OZN și semnificațiile culturale sau religioase. Cu alte cuvinte, în fiecare caz este implicat mai mult decât pentru curiozitatea științifică: deși lucrând cu cele mai bune intenții, hipnotizatorul este deja tributar unei anumite concluzii și încearcă să o verifice. Acest spirit de angajare este puternic, în special la dr. Sprinkle, care a afirmat în 1988 că a fost răpit de extratereștri, copil fiind, și se consideră ca unul care are o „misiune" din partea lor[11].

O carte interesantă publicată în 1964 de Helix Press în New York, sub auspiciile lui Garret Publications, conține câteva observații fascinante care contribuie la acest subiect. În *Comuniune ascunsă*, autorul, dr. Joost Meerlov, profesor asociat la școala de psihiatrie din New York, face experiența sa clinică de hipnoză și telepatie pentru a ilustra proba clară pentru „comunicația inoportună și inconștientă". El subliniază:

> Explorarea procesului psihoterapeutic a scos la iveală existența comunicării preverbale inconștiente, cât și a comunicării neostentative subconștiente, ambele utilizând puncte de reper neînsemnate verbale și gestice și de asemenea percepția extrasenzorială[12].

Ceea ce dr. Meerlov numește „inducție mentală" este un fenomen de comunicare amplificat prin hipnoză. Totuși cercetătorii entuziaști ai OZN-urilor, care își hipnotizează martorii în efortul de a-și valida propriile teorii ignoră acest fapt. Chiar atunci când dovedesc prudență, evitând probleme importante și o contaminare flagrantă, sistemul lor de convingere este deja clar subiecților lor și nu poate fi întărit decât de procesul hipnotic fără să menționăm posibila contaminare telepatică.

Aceste observații tind să anuleze o bună parte din munca intensă care s-a depus în sute de cazuri de investigații în ultimul deceniu. Totuși nu pot fi de acord cu concluziile lui Philip Klass, conform cărora martorii imaginează întregul eveniment. Experiența răpirii este reală, chiar dacă „timpul pierdut" este completat după eveniment cu material de ficțiune.

Manifest rezerve față de conceptul „timpul pierdut" pentru simplul motiv că nu s-a arătat niciodată că timpul în discuție a lipsit în primul rând în *linia de timp a celui răpit*. Dat fiind un interval de timp de o oră, măsurat de ceasul unui observator exterior (timp de referință), timp în

care este „răpit" un martor de întâlnire apropiată, nu este neapărat adevărat că timpul trece cu aceeaşi viteză în zona spaţiului ocupat de fenomen. Anumite teorii despre OZN-uri, pe ai căror autori îi respect, ar cere de fapt efecte relativiste sub care cel răpit ar petrece numai câteva minute sau câteva secunde în interiorul fenomenului în timpul întregii ore de „timp de referinţă". Mintea martorului, pentru a-şi păstra sănătatea psihică, s-ar putea completa mai târziu cu un strat imaginar extras din materialul subconştient colectiv sau din fanteziile personale pentru a justifica discrepanţa.

Chiar dacă timpul din interiorul obiectului curge cu aceeaşi viteză ca şi timpul de referinţă, s-ar putea crea o stare distorsionată de percepţie, care de asemenea ar cere o acoperire imaginară Când experienţa s-a terminat, hipnoza ulterioară ar redobândi şi amplifica stratul, când „ceea ce într-adevăr s-a întâmplat".

Cercetătorii de răpiri ridică o obiecţie valabilă împotriva ideii că multe amintiri ar fi fantezii. Nu numai subiecţi ai hipnozei îşi amintesc anumite exemple, dar şi martorii care-şi amintesc conştient întregul eveniment (ca Oscar, din Venado Tuerto) descriu exemple similare. Totuşi cercetările actuale asupra memoriei şi cercetări speciale asupra reamintirii crimelor de către martorii din instanţă ar trebui să ne determine să fim precauţi în acest punct. Un articol din numărul revistei *Science* din 14 octombrie 1983 a verificat valabilitatea utilizării legale a hipnozei.

Subiecţii au încercat o săptămână să-şi amintească 60 de tablouri prezentate anterior. „Erau apoi hipnotizaţi sau nu şi încurajaţi să-şi amintească chiar mai multe tablouri.

Majoritatea materialului proaspăt amintit era incorect, în special la subiecţii foarte hipnotizabili în condiţii de hipnoză"[13] (sublinierea mea).

Cât despre testele cu detectorul de minciuni, care sunt utilizate curent de ozeniști și de mass-media ca să „dovedească" că cei răpiți de OZN-uri „spun adevărul", eficiența lor este practic nulă, cum va demonstra o listă lungă de referințe științifice. Recent, *Scrisoarea de bonitate* a Universității din California a subliniat că astfel de dispozitive sunt „un bun exemplu de pseudoștiință în acțiune"[14]. Biroul Congresului pentru Evaluarea Tehnologiilor a conchis că testele aveau foarte multe puncte slabe, iar un studiu recent al Școlii de Medicină Harvard a arătat că oameni sinceri au căzut la testele poligrafului mai des decât mincinoșii reali. O explicație posibilă este aceea că oamenii nevinovați reacționează la stresul testului, pe când cei vinovați fac tot ce le stă în putere pentru a rămâne calmi.

În mijlocul acestor manifestări conflictuale, poate oare să fie acordat ajutor martorilor traumatizați care au trăit o întâlnire apropiată și probabil o răpire? Absolut. El sau ea trebuie îndreptați către un hipnoterapeut profesionist calificat, care este lipsit de prejudecăți asupra realității OZN-urilor și care nu a ajuns la vreo concluzie personală în ceea ce privește natura fenomenului. Ozenistul va trebui să se afle în cameră numai la cererea și sub controlul terapeutului. Orice alt procedeu, după părerea mea, este neetic și neprofesional. Pe lângă aceasta, există riscul de a polua baza complexă și delicată de date despre răpire cu material fantastic și fals. Acesta poate conduce cercetarea OZN pe o pantă foarte periculoasă.

Chiar dacă nu suntem de acord cu sceptici de soiul domnului Klass, trebuie să recunoaștem faptul că, după ce am înregistrat mai mult de o mie de rapoarte despre răpiri, am putut acumula nenumărate pagini de material fascinant, dar ne-am apropiat prea mult de înțelegerea naturii precise a OZN-urilor. Nici unul dintre cei răpiți nu a furnizat informații verificabile asupra originii și a scopului lor.

Dimpotrivă, orice teorie dedusă logic din informații duce la concluzii absurde. Concluzia lui Budd Hopkins, de exemplu, că scopul ozenauților este experimentul genetic și hibridizarea ca parte a unei misiuni științifice, este contrazisă de o serie de alte fapte clare; chiar în cunoștințele noastre actuale de medicină elementară, operațiile realizate pe cei răpiți sunt crude, inutile și neserioase. Procedee mai simple ar produce mai multe rezultate corecte fără a lăsa cicatrici. Memoria subiectului ar putea fi ștearsă, excluzând orice posibilitate de a extrage informații asupra evenimentului.

Suntem forțați să tragem concluzia că multe răpiri sunt fantezii complete scoase din subconștientul colectiv (poate sub stimulul unei întâlniri reale cu un OZN, acționând ca declanșator) sau că ființe reale regizează operații simulate, în genul unei piese de teatru sau al unui film, pentru a lansa în cultura noastră anumite imagini care ne vor influența către un țel pe care suntem incapabili să-l percepem. Nici o teorie nu este complet satisfăcătoare.

Dacă al doilea scenariu este corect, cu cât ne angajăm mai mult în genul de cercetări susținute de Hopkins, Jacobs, Sprinkle și alții, în căutarea unei explicații de prim ordin pentru comportarea deschisă a ozenauților, cu atât mai mult facem jocul *lor* și consolidăm reprezentările artificial proiectate.

Una dintre cele mai puternice imagini în societatea noastră este aceea a extraterestrului. De-a lungul ultimilor 20 de ani, el și-a asumat o personalitate atât de puternică, încât așteptările sunt mari acum, deoarece el există în mod real printre noi, semănând cu un arian înalt, blond sau cu un umanoid scund cu ochi mari și negri.

Există un alt aspect foarte important al întregii probleme a răpirii, care nu a fost niciodată apreciată serios de ozenologia americană, obsedată de fapte imediate și de

explicații de prim rang. Ignorând alt aspect, ne reducem considerabil șansele înțelegerii întregii probleme. Mă refer la simplul fapt că poveștile despre răpiri nu sunt specifice fenomenului OZN și în mod sigur nu a început cu Betty și Barney Hill în 1961. Am arătat în *Colegiul invizibil* că structura povestirilor despre răpiri era identică cu aceea a ritualurilor oculte de inițiere. Cu câțiva ani înainte, am arătat în *Pașaport către Magonia* că un contact cu ozenauții era doar o extindere modernă a tradiției seculare a contactului cu conștiința non-umană în forma îngerilor, demonilor, zânelor și sirenelor. Astfel de contacte includ răpiri, chinuri (incluzând operații chirurgicale) și contact sexual cu extratereștrii. Adesea lasă urme și cicatrici pe corp și în minte, la fel ca răpirile efectuate de către OZN-uri.

Reacția la publicarea acestor fapte a fost curioasă. În Statele Unite, mulți ozeniști pur și simplu le-au negat sau ignorat. Nu mai târziu de 1988, Budd Hopkins a respins în mod sumar informațiile din *Magonia* ca „folclor de o autenticitate evident îndoielnică".

La urma urmei, dacă cineva îmbrățișează cu ardoare punctul de vedere că OZN-urile sunt extratereștri în misiune științifică pe Pământ, este dificil să accepte că ei au interacționat cu noi de secole. Totuși materialul studiat de ozenologie este valabil doar în măsura în care acesta se potrivește în tapiseria mult mai mare de păreri de pe tot Pământul despre contactele din decursul istoriei cu extratereștri.

Chiar și analizele excelente și scolastice ale răpirilor de către OZN-uri, redactate de Thomas Bullard sub egida Fondului pentru Cercetări OZN, cad în aceeași capcană chiar de la prima propoziție: „Probabil că cea mai puțin controversată generalizare asupra răpirilor este aceea de a spune că sunt un fenomen recent." Majoritatea evenimentelor OZN au o preistorie care datează de la rachetele-fan-

tomă, avioanele-fantomă etc. Printre aceste puține excepții se află răpirile. Deoarece au devenit publice cu... dezvăluirea cazului lui Betty și Barney Hill, răpirile au reprezentat o literatură substanțială proprie, fiind cel mai spectaculos aspect al fenomenului OZN.

O asemenea afirmație ignoră nu numai invitațiile repetate ale ocupanților dirijabilului din 1897 de a lua oameni în călătorii aeriene, dar și istorisirile insistente despre răpiri de către creaturi pitice care există în folclorul fiecărei țări. Arhiepiscopul Agobard din Lyon, în secolul XIX, a lăsat o descriere foarte clară a patru indivizi care erau să fie uciși cu pietre ca fiind vrăjitori pentru că au venit dintr-o „navă care era în nori" din Magonia.

Povestirile despre răpiri au început cu Ezekiel, pe malurile râului Chebar, în anul 593 î.e.n., și de atunci nu au încetat.

În Europa, spre uimirea mea, *Pașaport către Magonia* a provocat un rezultat contrar. Anumiți cercetători au îmbrățișat ideea că ozenologia era folclor modern și au dus-o la extremă: totul era folclor și nu exista deloc realitate fizică în aceste observații. Aceasta a dat naștere la o serie de exerciții psihologice care tindeau să explice OZN-urile prin diferite mecanisme psihice, în care faptele materiale reale ale cazului erau acum total ignorate.

Este timpul să reformulăm argumentul în cei mai simpli termeni: ființele OZN de astăzi aparțin aceleiași clase de manifestări ca și entitățile care au fost descrise în secolele trecute, răpind oameni și zburând pe cer.

Dacă cercetarea mea asupra acestui aspect al enigmei OZN a fost percepută ca fiind eretică, cercetări ulterioare făcute de către experți ca Bertrand Meheust au fost și mai rău primite. Totuși Meheust a aruncat o lumină nouă extraordinară asupra întregii probleme a cazurilor de răpiri și analiza lui nu trebuie ignorată.

În cercetarea sa sârguincioasă și migăloasă, Meheust a găsit un material nou care a fost pierdut din vedere de noi toți. Un caz tipic este materialul despre următoarea relatare asupra unei răpiri care l-a implicat pe domnul Belans, un belgian care a suferit pierderi de noțiune a timpului și amnezie, ca urmare a unei întâlniri cu o navă zburătoare. Incidentul s-a petrecut în amurg, pe când domnul în cauză se plimba într-un loc izolat din Brabant unde fuseseră observate de fermieri urme suspecte – în special vegetație strivită în lanurile de grâu. În acel loc a observat un om îmbrăcat în negru, așteptând sub un copac. Intrigat, Belans s-a oprit și a privit. Imediat a fost copleșit de un sentiment de oboseală, ca și când altă entitate ar fi preluat controlul acțiunilor sale. A auzit un sunet ca un bâzâit, urmat de o lumină foarte puternică, în timp ce o navă prelungă a aterizat lângă el. S-a deschis o ușă deasupra unui dreptunghi slab luminos și omul în negru s-a urcat în obiect. O forță l-a îndemnat pe Belans să-l urmeze. S-a trezit într-o cameră uniform luminată, dar fără vreo sursă observabilă de lumină. S-a simțit o ușoară vibrație și nava a decolat. Atunci a devenit vizibilă în peretele camerei o deschizătură și a intrat un om foarte înalt. Părea să „ghicească" fiecare gând a lui Belans și a putut să-i răspundă în franceză.

A destăinuit că a sosit de pe o stea foarte îndepărtată.

– De ce nu stabiliți contact direct? a întrebat Belans.

– Pentru că nu dorim să forțăm evoluția rapidă a elementelor care sunt străine civilizației noastre, a răspuns ozenautul.

În cele din urmă, Belans s-a întors pe Pământ, pierzând o semnificativă perioadă de timp.

Cel mai interesant fapt legat de cazul de răpire a lui Belans este că reprezintă o poveste științifico-fantastică scri-

să în 1930 de către Ege Tilms. Intitulată *„Hodomur, omul infinitului"*, ea a fost publicată prima dată după patru ani.

Meheust a acumulat o enormă bază de date, texte şi picturi, cuprinzând şi material ştiinţifico-fantastic publicat înainte de al doilea război mondial şi în multe cazuri chiar înainte de primul. Acest material conţine povestiri despre fiinţe din OZN-uri care urmăresc trenuri şi automobile, blocând maşini, lovind oamenii cu raze ciudate şi răpindu-i în structuri sferice.

Răpirile de către fiinţe extraterestre constituie o temă centrală a literaturii de science-fiction la începutul secolului XX. Meheust a regăsit-o în sute de povestiri, în special în franceză şi engleză, publicate între 1880 şi 1940. Când cercetarea aceasta se extinde la textele folclorice vechi, este clar că materialul acumulat despre răpirile extraterestre (reale sau imaginare) publicate înainte de 1940 face ca baza de date studiată de ozeniştii contemporani să pară mai mică.

Este posibil ca mulţi cercetători să continue să ignore acest fapt şi să hipnotizeze martorii, într-un efort zadarnic şi disperat de a recăpăta controlul asupra unui fenomen a cărui exclusivitate este o caracteristică de bază. Răpirea lui Helen White, ca şi cea a doamnei Victor şi a lui Oscar, îmi pare interesantă tocmai pentru că ea corespunde unui model mult mai amplu care se extinde de-a lungul secolelor. Aceste cazuri reprezintă noi exemple ale unei idei care se repetă la infinit pe tapetul contactelor cu extratereştrii. Mă simt privilegiat că i-am atins, dar nu ştiu încă ce doresc.

12
Copper Medic

Fiecare profesionist are un caz preferat, un loc aparte în inima sa pentru un eveniment care i-a marcat activitatea. Pentru un procuror poate fi un proces special, un moment dramatic din instanță; pentru un detectiv, o crimă remarcabilă; pentru un chirurg, o operație din care a tras noi învățăminte.

Pentru mine, Copper Medic a suplinit toate aceste emoții. Probabil că era însuși locul, peisajul accidentat al dealurilor din jurul lui Redding, drumurile lăturalnice ale Viroagei Franceze. Poate că era aura obositoare a Goanei după Aur, viziunea care trăiește încă în vechile revendicări la care visătorii se întorc din nou ca altădată când apare exploatarea auriferă deasupra pragului său economic. Probabil că erau drumurile lungi în ambele sensuri ale Autostrăzii 5 și conversațiile liniștite cu fiul meu, care s-a ocupat de întreaga parte electronică a proiectului. Poate că era personalitatea celor doi martori, Clint Chapin și irascibila sa soție Jane, care încă mai purta un revolver Colt când am întâlnit-o. Avea 75 de ani atunci și era o femeie dură, autoritară cu ochelari cu ramă de corn și o falcă mare. Clint, un bărbat puternic, cu o chelie avansată, păr alb, fire comodă, era tovarășul ei de viață.

Când mă uit la fotografiile pe care le-am făcut în urmă cu zece ani, văd o rulotă curată, sclipitoare, cu o fereastră mare pictată, o masă pliantă și un scaun așezat lângă ușă, o sticlă de benzină și un mic dulap de aluminiu la stânga. Locul este curat, totul se află la locul său. Nici un aparat defect, nici cauciucuri vechi nu strică acest peisaj.

Ceea ce a atras atenția ozeniștilor locali asupra cazului nu a fost observarea repetată a unui OZN, de forma unui ou, pe proprietatea familiei Chapin, cât straniul material pe care pretind că l-au găsit în acel loc. Materialul consta dintr-o grămadă curioasă de nisip care conținea fragmente de sticlă galben-verde pal și un bloc de metal gri-argintiu care părea un fel de aliaj de cupru.

Familia Chapin m-a invitat în rulota lor și am vorbit patru ore așezați la masă la micul dejun. Jane a vorbit cel mai mult, fiind întreruptă ocazional de Clint. Nu exista nici o animozitate între ei. Viața lor gravitase în jurul revendicării lor, un puț deschis al unei mine de aur cu patru vene metalifere, care conțineau de asemenea și ceva fier. Lucraseră acolo 46 de ani, trăind într-o colibă construită pe proprietatea lor, și nu obținuseră „nici măcar un cent de bunăstare". Mi s-a părut că sunt oameni plăcuți, dinamici, care lucrau din greu și cărora le plăcea să se distreze. Au făcut călătorii frecvente în Nevada ca să analizeze minereul și să-și vândă produsul. Viața lor fusese activă până când sosise OZN-ul. Acum erau întrucâtva descurajați, după cum mi-au spus. Clint se îngrășase și, deși ager din punct de vedere intelectual, rar se mișca din fotoliu. Jane se confruntase cu perioade de amețeală și era în primul rând preocupată să avertizeze pe toată lumea că OZN-urile există și sunt ostile oamenilor.

În consecință, i-am întrebat ce văzuseră exact la vechea mină Mary Hazel. În noianul de informații care a

urmat, amestecate cu învinuiri ale vecinilor, companii petroliere care doreau terenul şi povestiri colorate din zonă, care datau de la Goana după Aur din 1894, am priceput că existaseră trei incidente independente cu OZN-uri.

PRIMUL INCIDENT: 30 OCTOMBRIE 1969, ora 10:30 A.M.

Într-o dimineaţă frumoasă, însorită, soţii Chapin, care pe atunci aveau cam 65 de ani, au omorât un şarpe cu clopoţei. Conform obiceiului, au tăiat capul şarpelui, l-au îngropat şi au pus o piatră deasupra lui „ca să nu calce nimeni pe el". Jane tocmai vroia să fotografieze corpul, când deodată a văzut ceva în spatele ierbii înalte, printre copaci. A crezut că este o rulotă, apoi a realizat că obiectul era oval, de mărimea unei broscuţe-automobil Volkswagen. I s-a părut că este de culoare crem. Clint, care l-a văzut dintr-o perspectivă diferită, a crezut că este gri. Amândoi au observat obiectul ridicându-se, oprindu-se pentru scurt timp, după care a dispărut cu o viteză uluitoare.

S-a găsit în pământ o adâncitură ovală, mai mică decât obiectul, ca şi când acolo ar fi fost aşezată o greutate mare. Numai când au cercetat zona au descoperit grămada ciudată de nisip şi metalul. Nu s-au semnalat efecte psihologice în legătură cu evenimentul. Au păstrat metalul în adăpostul de lângă rulotă.

AL DOILEA INCIDENT: 27 DECEMBRIE 1976, ora 11:00 A.M.

Familia Chapin mergea pe drum în sus, ducând un papagal mic mort către un loc unde îngropau animale. Pavajul era acoperit cu gheață, astfel încât Clint a oprit autocamionul și a mers mai departe pe jos. Deodată a țipat:

– Jane! Adu pușca!

Ea a sărit din mașină și a început să alerge, dar părea că se lovește de un zid, de o barieră invizibilă, și a căzut la pământ, în timp ce Clint a fost aruncat înapoi către marginea drumului, cu un braț țintuit în spatele lui. Amândoi și-au pierdut cunoștința timp de 15 minute. Când și-au revenit, au observat că urinaseră pe ei. Clint își amintește că a văzut un obiect de forma unei jumătăți de ou stând vertical, care a decolat imediat. S-au întors imediat acasă, simțindu-se foarte rău și înfrigurați.

În acest incident, lui Clint i s-a deplasat un umăr, iar apoi a mers cu brațul stâng vizibil deplasat din locul lui.

Când l-am întâlnit am văzut că în mod frecvent îl ținea cu mâna dreaptă.

AL TREILEA INCIDENT: 13 OCTOMBRIE 1977

Clint și Jane se aflau din nou la mină, când au perceput deodată ceva ca un val de căldură. Amândoi s-au simțit rău, vomitând violent. Cerul era acoperit. N-au sesizat nici un miros neobișnuit, n-au văzut nici un obiect ciudat, n-au auzit nici un zgomot. Din nou, s-au întors acasă imediat ce au fost în stare să se urnească din loc.

Verificările făcute de mine asupra dosarelor de stare a vremii arată că la 30 octombrie 1969 și la Redding, și la Red Bluff s-au semnalat temperaturi în jurul a 70°F la tim-

pul observației, fără nori, vizibilitatea fiind excelentă. La 27 decembrie 1976, cerul era limpede, vizibilitatea fără restricții, temperatura 64°F. La 13 octombrie 1977 erau nori cirrus firavi, la mare altitudine, vizibilitate fiind foarte bună, iar temperatura de 82°F. Ultima observație pare să contrazică afirmația lui Chapin despre cerul acoperit.

Totuși aceste date oficiale sunt pentru Red Bluff, care se află la o distanță semnificativă de canionul unde este localizată mina.

INVESTIGAȚIA

După cel de-al doilea incident, Jane s-a plâns de „bâzâituri în cap", de viziuni deteriorate și de dureri în brațe și picioare. Un medic din localitate a respins simptomele ca fiind „nervozitate de vârstă înaintată". S-a dus împreună cu Cliff la alți doctori, insistând că această cauză a bolii ei era probabil prezența unei „pietre ciudate" lângă rulota lor. (Am avut un fragment din ea la mine acasă câteva luni, am pus mâna pe ea adesea, dar nu am suferit niciodată efecte negative.)

Când m-am implicat în acest caz, de-abia începeam să-mi dau seama de semnificația potențială a vătămării sănătății. La fel ca mulți cercetători din acest domeniu, acordam și eu prioritate probelor fizice decât altor detalii ale întâlnirilor apropiate. Astfel, m-am concentrat la început asupra așa-zisului material neobișnuit strâns la fața locului.

Doi oameni de știință au efectuat analiza materialului nisipos. Mai întâi dr. Edward Zeller, director al laboratorului de radiație fizică la Centrul de Tehnologii Spațiale de la Universitatea din Kansas, a examinat componentele nisipului. A găsit în compoziție o sticlă verde pal, silicat

sintetizat aproape alb, feldspat, fragmente de cuarț cu urme de aur, pirită, minereuri cu sulfuri și alte minerale, minerale magnetice închise la culoare (magnetită) și diferite fragmente organice. A tras concluzia că sticla și silicatul sintetizat nu erau produse naturale.

Apoi dr. Richard Haines a trimis spre examinare sticla la un cercetător de la NASA, care a avansat cercetarea supunând patru probe la analize pentru identificarea elementelor, utilizând un instrument numit EDAX cu raze X (analizor dispersiv de energie). A găsit că materialul este compus în primul rând din siliciu cu urme de potasiu, clor, titan și fier.

Altă probă a fost transmisă la laboratorul de mineralogie/cristalografie de la Universitatea din Paris. Tehnicienii de acolo au găsit sodiu, siliciu, potasiu și titan. Nu au găsit fier, nici clor. „Nimic extraordinar."

Următorul pas implica geologii, care sunt mai îndreptățiți decât cercetătorii spațiali să cunoască ce poate fi găsit în jurul unei mine vechi. Buletinul nr. 193 al Departamentului Minelor din California conține un paragraf despre Viroaga Franceză. „Este cel mai important district cu filoane de aur din munții Klamath", scrie reporterul, care notează că zona a fost inițial prospectată în 1849 de către minerii francezi. De la 1900 la 1914 producția districtului era în medie de la 300.000 $ la 500.000 $ în aur pe an.

Minereul conține aur macrogranulat, liber, asociat cu destulă pirită și mici cantități de galenă, blendă, arsenopirită, calcopirită și ocazional scheelită...

Districtul este așezat predominant pe gresii, marne și pietre aluvionare de formațiune Bragdon.

Această descriere nu explică nisipul.

În timpul unei călătorii în mină, am strâns roci, noroi şi nisip de la faţa locului şi le-am dus aceloraşi geologi care fuseseră de acord să se uite la probele lui Jane Chapin.

Rezultatele nu erau neapărat extraordinare.

La Supravegherea Geologică SUA, în Menlo Park, un geolog de teren cu experienţă considerabilă mi-a oferit o ceaşcă cu cafea şi mi-a spus sincer.

– Problema cu nisipul dumneavoastră este că nu este nisip.

– Ce vreţi să spuneţi? am exclamat. Mie mi se pare că este nisip.

– Probabil că vi se pare că este nisip, dar nu este nisip aluvionar, sau nisip de râu, sau nisip de plajă, sau nisip deşeu de mină sau orice fel de nisip format natural.

Mi-a răsturnat „nisipul" meu pe o foaie de hârtie. Utilizând un vârf fin şi o lupă, a separat componentele în mici grămezi.

– Aici se află câteva pietre aluvionare, a început el. Aici se află material vulcanic; aici rocă cu sulf; cristale verzi; feldspat sau porţelan; cuburi de pirită. Nu există cuarţ sau mică. Toate fragmentele sunt foarte ascuţite. Toate componentele sunt obişnuite, dar nu există împreună. Acesta este un amestec de fragmente de rocă şi material sintetic.

– Este ca şi când cineva ar fi luat mineralele din zone diferite şi le-ar fi pus la un loc până când au semănat cu nisipul. Cât despre sticlă, se pare că a fost produsă de o eliberare bruscă de căldură, care putea să apară pe mai multe căi naturale.

„Materialul organic" corect consemnat de NASA poate foarte bine să provină de la rulota lui Jane. Când am vizitat-o, a răsturnat sticla cu nisip misterios pe masa ei de bucătărie şi a adunat pentru mine o parte din el – în con-

diții foarte puțin sterile, așa cum ar necesita munca de precizie. Bănuiesc că proba care a ajuns la NASA a fost obținută în condiții similare. N-aș fi surprins dacă ar fi găsit firimituri de pâine și așchii de ciocolată în ea.

Cât despre proba metalică care încăpea într-o palmă, era foarte grea și neobișnuit conturată. Părea că fusese turnată și solidificată într-o masă de o formă nedefinită. Partea exterioară era gri argintie mată, iar interiorul era de o culoare auriu strălucitoare. Șpanul luat de la ea s-a dovedit a fi din cupru cu urme de crom și cositor. (Mina Mary Hazel produce aur și fier, nu și cupru.) Cu alte cuvinte, proba era un aliaj aproape obișnuit care ar fi putut lua naștere pe mai multe căi naturale.

Proba fizică s-a dovedit a fi foarte slabă, dar familia Chapin, sunt convins, nu mințea. Dacă ar fi inventat întreaga poveste, n-am nici o îndoială că Jane ar fi venit cu ceva mai imaginativ și mai colorat decât un obiect de formă ovală și piele cu cicatrici. Anumite amănunte, pe care mi le-a spus în particular, au deranjat-o considerabil până la punctul de a o ține trează toată noaptea.

Un cercetător al unuia din grupurile civile de cercetare care a realizat o analiză extinsă a cazului, a raportat în scris că obiectul „s-a ridicat de pe pământ la câteva picioare, apoi a decolat ca din pușcă spre vârful canionului, balansându-se, dar nelovind arbuștii când trecea pe lângă ei". Jane mi-a spus o poveste diferită: obiectul a zburat *prin copaci*, trecând prin ei ca și când n-ar fi existat.

– De ce n-ați spus asta cercetătorilor OZN? am întrebat-o.

– Am crezut că nu m-ar fi crezut dacă le-aș fi spus adevărul. Erau niște oameni așa de prietenoși. N-am vrut să-i șochez.

În cea de-a doua vizită la rulota familiei Chapin, Jane mi-a spus povestea vieții ei. Se născuse în Franța în 1903. Familia ei era din Marsilia și mai târziu s-au mutat la Nisa, apoi în America. Frații ei s-au întors să viziteze Franța, dar ea a rămas pe loc. S-a mutat la Redding cu Clint în 1933.

– Ce credeți că sunt OZN-urile? i-am întrebat.

Jane spune că probabil sunt dispozitive de spionaj din Rusia sau China. Clint o dezaprobă; el credea că sosesc din interiorul pământului, o teorie pe care o preluase dintr-o emisiune recentă de televiziune despre „găurile de la pol" presupuse a fi găsite de amiralul Bird, o poveste falsă și frenetică în marea mitologie a cunoștințelor despre OZN-uri.

– Vi s-a mai întâmplat ceva ciudat de la observație? i-am întrebat.

Jane m-a pus să-i promit că nu spun celorlalți cercetători. La 14 ianuarie 1978 a văzut o entitate apărând lângă patul său. N-a remarcat picioare. Mi-a desenat o si-luetă. Capul era plat, cu ochi mari și un nas mare, un braț prelungit. Era preocupată de faptul că această deviere s-ar putea să o discrediteze ca martor OZN.

Deși câștigam încet, încet încrederea bătrânului cuplu, totuși aveam senzația că mi se ascundeau anumite amănunte, așa cum le ascundeau celorlalți cercetători. Familia Chapin era bolnavă, era speriată; vroiau ca oamenii să creadă povestirea lor până în punctul de amplificare a anumitor detalii și de încercare pentru utilizarea ciudatelor probe ca mărturii pentru confirmare.

La începutul lui februarie 1978, cazul a devenit public prin ceea ce credeam că este o acțiune destul de irresponsabilă din partea ozeniștilor locali, care au dat relatarea la ziare și au trimis reporteri la fața locului. Rezultatele erau previzibile: s-a tipărit un reportaj sumar, incorect

şi familia Chapin s-a cam supărat. Totuşi n-au făcut legătura cu mine pentru scurgerea informaţiilor lor. Am continuat să corespondăm şi să-mi întâmpine cu bunăvoinţă vizitele, care se centrau tot mai mult asupra parametrilor medicali ai cazului. La cererea mea, Jane mi-a dat o listă a doctorilor care au consultat-o şi mi-a permis să transcriu medicaţia pe care o lua. Am obţinut o apreciere independentă a stării ei prin intermediul specialiştilor locali care s-au interesat personal de caz. Le-am acordat îngrijire specializată ei şi lui Clint, fără să îi coste ceva. Dar Jane, mereu bănuitoare, a interpretat greşit întrebările mele. Credea că examinam natura simptomelor lor pentru că mă îndoiam de relatarea lor.

Totuşi am considerat de datoria mea să documentez fiecare element, fiecare detaliu, de la buletine de starea vremii şi până la dosarele cu revendicările de minereu.[2] La sfârşitul lui februarie, Jane Chapin mi-a scris că nu vor mai accepta să primească musafiri, pentru că un cercetător de la Centrul de Studii OZN (CUFOS) i-a vizitat pe vecinii lor, punându-le întrebări despre ei.

În martie 1978 mi-a scris din nou ca să se plângă de „amatorii OZN" care îi necăjeau. A ridicat numeroase inadvertenţe din reportajul pe care aceştia l-au publicat. Mi-a trimis o schiţă a zonei, arătând poziţia ei exactă în timpul celei de-a doua întâlniri. Le-am răspuns cu întrebări specifice despre leziunile lui Clint, oferindu-le din nou îngrijire medicală specializată, dacă o doreau.

La 15 martie Jane a răspuns într-un mod incoerent, necooperant, fără să-mi răspundă la întrebări, plângându-se din nou cu amărăciune de grupurile de OZN-işti. Dar o săptămână mai târziu mi-a înapoiat o hartă care le-o trimisesem şi pe care a marcat poziţia exactă a diferitelor observaţii pe care le-au făcut. De asemenea, a indicat fap-

tul că soțul ei, Clint, se ducea la spital pentru analize și radiografii:

– Clint transpiră când stă pe scaun și noaptea se înroșește la față.

La 9 mai, ca răspuns la una dintre scrisorile mele, părea din nou să nu înțeleagă obiectivul întrebărilor mele:

– Am dovada de la medici că, cu patru ani înainte de eveniment, nu aveam asta, nici Clint nu avea probleme cu inima. Așa că nu voi mai răspunde la alte întrebări.

În jur de 1 august 1978, băiatul de 12 ani al unui doctor din localitate a văzut o creatură neobișnuită, cu aspect umanoid, lângă Lewistown, nu departe de mina Chapin. Băiatul a fost foarte necăjit din cauza întâlnirii.

La începutul lui septembrie, Jane mi-a scris într-un mod mai prietenos, arătând că ea și Clint se simțeau mai bine și doreau să le fie „înapoiat tot materialul de valoare", deși mi-a permis să păstrez ceva sticlă, care după părerea mea era singura substanță mai importantă pentru fenomen.

În octombrie Jane mi-a scris altă scrisoare prietenoasă, însoțită de o fotografie cu ea și soțul său la mină. Adăuga: „Când se liniștesc lucrurile, vă vom duce la locul preferat de OZN."

Nu a menționat că, potrivit zvonurilor locale, așezase dinamită sub o grămadă de pietriș în locul unde mai demult plutise OZN-ul, sperând că se va reîntoarce. Când am întrebat-o despre aceasta, nu a ezitat deloc: dacă s-ar fi întors, l-ar fi făcut țăndări, o dată pentru totdeauna, și noi, oamenii de știință, am fi avut într-adevăr ceva de analizat!

Am corespondat tot anul 1979, dar încă n-am putut să obțin data exactă de la Jane, care considera orice experiment specific drept o indicație că mă îndoiam de veridicitatea ideilor ei. Am continuat să discut cu geologi din Statele Unite, cu fizicieni din Franța și cu experți medi-

cali, care din motive evident profesionale nu puteau să se implice fără să fie invitați de pacienții medicilor curanți.

Am fost foarte înșelat în așteptări în acest caz, botezat acum Copper Medic, care avea un dosar gros de trei inch. Aici era un loc unde, dacă am crede martorii (eu îi credeam și încă îi cred), s-au repetat fenomene extraordinare din când în când, în același loc.

FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ

Când cazul Chapin a devenit o enigmă la scară mare, fiul meu și cu mine lucram de câtva timp la proiectarea unui sistem de urmărire fotografică pe termen lung a locurilor cu evenimente OZN, o idee care ne-a venit o dată cu observațiile de la Happy Camp, dar n-a fost niciodată implementată acolo. În iulie 1978 chiar am obținut permisiunea de la statul California de a instala echipamentul pe vârful unui munte de pe care se supraveghea toată zona, dar nu eram încă gata cu echipamentul. Alte două motive ne-au descurajat să utilizăm Happy Camp ca primul nostru loc de încercări: n-aveam pe nici un localnic căruia să-i încredințăm supravegherea echipamentului și ne-a luat o zi întreagă doar să ajungem în acel loc.

Situația la Copper Medic era diferită. Prietenul nostru Bill Murphy, care locuia pe atunci în Redding, era entuziasmat de proiect și împărtășea cu noi înșelarea în așteptări în ceea ce privește cazul. Și drumul de patru ore și jumătate cu mașina de la San Francisco făcea posibilă călătoria într-o singură zi, rămânând timp și de lucru la fața locului.

Între august 1978 și august 1980 mi-am dezvoltat capacitatea de a fotografia locuri îndepărtate utilizând un aparat automat de fotografiat, camuflat ca o piatră obișnuită. Aparatul era conectat la o baterie îngropată separat.

Aparatul nostru realiza 60 de expuneri pe o perioadă de şase ore zilnic, după care se oprea optsprezece ore, reîncepând a doua zi la aceeaşi oră. Realiza expuneri color de 16 mm utilizând film Kodak obişnuit. Imaginile puteau fi mărite convenabil pentru a reda fotografii clare de 3x5 inch. Setul de baterii putea alimenta aparatul o lună întreagă.

Voi explica mai jos cum am început să proiectăm această structură, cu soluţiile tehnice pe care le-am adoptat pentru aceste operaţii, dacă cumva şi alţi cercetători vor dori să adapteze tehnica la necesităţile lor.

Primul pas a fost cumpărarea a trei aparate de fotografiat Bell & Howell cu declanşator care utilizează film de 16 mm în role de 50 de picioare. Dacă este reglat să efectueze o fotografie la fiecare şase minute (zece declanşări pe oră) şase ore zilnic, se vor realiza 1800 expuneri pe lună, terminând o rolă întreagă de film. Sursa de tensiune a fost realizată din două baterii Eagle-Picher montate pentru a da curent continuu de 12 V.

Aceasta era teoria. Punerea în practică a durat mai mult decât ne aşteptam.

Deşi aparatele de fotografiat pe care le-am cumpărat erau de tip standard, utilizate în proiectele de recunoaştere militară, ele erau destinate să fotografieze 24 de cadre pe secundă, având un timp de expunere de o cincime de secundă. Am început prin înlocuirea obiectivului cu lentile Berthiot de 25 mm, care puteau fi reglate la o diafragmă de la f 1,9 la f 16 şi am hotărât să utilizăm un film de zi cu acţiune lentă.

Decizia de a fotografia ziua a fost influenţată de faptul că observaţiile familiei Chapin s-au realizat între orele 10 şi 11 a.m. Am fi putut la fel de bine să facem fotografii noaptea, sub forma unor expuneri de şase minute. Privind în urmă, într-adevăr ar fi trebuit să le facem pe amândouă.

Următorul pas a fost proiectarea unui circuit de cronometrare exactă a intervalelor de trimitere a impulsurilor la aparatul de fotografiat. Trebuia să preia o cantitate minimă de tensiune de la baterii, deoarece nu doream să ne întoarcem în acel loc mai devreme de o dată pe lună. Într-un asemenea proiect este util să ai un fiu adolescent energic, care stăpânește fizica. După câteva tatonări, circuitul său final care utiliza procedeul tehnic de înfășurare cu sârmă s-a dovedit a fi foarte exact.

Una este ca un asemenea aparat să lucreze în laborator (a realizat fotografii ale străzii noastre prin fereastra camerei de zi o lună întreagă, fără să aibă vreo defecțiune) și alta este să îl ambalezi astfel încât să funcționeze atunci când este îngropat pe un deal, unde există riscul de a fi găsit de cei care se duc la picnic sau la vânătoare, de a fi dislocat de o căprioară speriată sau întunecat de păianjeni și viespi care găsesc lentilele convenabile sau de a fi mușcat de vreun șoarece.

După câteva încercări și eșecuri, am proiectat o carcasă de beton pentru aparat. A fost foarte greu să fie de forma unei pietre cu bucăți de lemn și frunze încrustate, astfel încât să se armonizeze cu dealul. Carcasa a fost împărțită în două, astfel încât să poată fi îndepărtat capacul, expunând aparatul însuși. A fost umplută cu ceară pentru a nu avea joc, să nu existe spațiu pentru insecte și să se creeze o etanșare împotriva apei din jurul aparatului.

Am găsit un loc pe un deal, de unde exista o perspectivă spre partea inferioară a canionului, inclusiv spre zona revendicată de Chapin. După o perioadă de adaptări atât a echipamentului, cât și a locului unde era îngropat am reglat aparatul, pe care l-am denumit Frumoasa din Pădurea Adormită, ca să facă fotografii zilnic de la 6 dimineața până la prânz.

Din nefericire, nu a apărut nici un OZN şi a trebuit să oprim experimentul, dar am tras învăţăminte interesante din el. Astăzi, progresul în electronică şi tehnologia de fotografiere ar face un astfel de proiect de supraveghere mai uşor de realizat şi mă întreb de ce o astfel de tehnologie nu este utilizată ca bază obişnuită atunci când există o repetare a fenomenului OZN într-o anumită zonă.

Pe vremea când am sistat experienţele, la 24 iulie 1979, călătoria la Redding devenise obişnuită. Singura noastră problemă era de a localiza aparatul nostru de fotografiat, pentru că era aşa de bine camuflat încât într-adevăr se integra în peisaj.

La sfârşitul lui 1979 am renunţat la Copper Medic, rămânând ocazional în legătură cu familia Chapin. M-am oferit să-i returnez lui Jane restul probelor. Apoi, în ultima zi a lui iulie 1980, am primit de la ea o scrisoare: „Te-am găsit prea târziu. Clint a murit la 10 iunie... A intrat în comă la ora 8, iar la 10:20 a murit în braţele mele. Poţi să păstrezi materialul OZN."

A adăugat că în 4 aprilie 1980, înainte de atacul de cord al lui Clint, avuseseră o altă întâlnire: „Ne uitam la drumul care fusese construit pe proprietatea noastră şi am pornit pe şosea în jos către vest; în drum era o chestie slabă şi oul său (nota autorului: „oul său" este referirea lui Jane la OZN-ul oval), la nici 25 de picioare de noi... şi a făcut patru paşi spre noi, iar atunci mi-am pus mâna pe armă şi el s-a întors şi a plecat. Avea un costum gri şi nu a lăsat nici o urmă sau urme ale oului. Nici Clint nu se putea mişca... obiectul a dispărut, apoi oul s-a ridicat în aer şi s-a întors către vest şi amândoi ne-am uitat la partea din spate a oului, care s-a deschis ca o uşă de la o remorcă pentru cai.

Avea o înălţime de patru picioare şi era slab, de aproape 90 de livre. Nu ştiu ce dorea... ei bine, poate mă va duce acolo unde este Clint."

PARTEA A CINCEA

MIEZUL PROBLEMEI

Trebuie să reamintim că Partea a treia a acestei cărți a lăsat în suspensie problema revendicărilor de vătămări legate de OZN-uri. Erau aceste vătămări reale şi, dacă erau, trebuiau interpretate ca un comportament ostil din partea fenomenului? Care era natura vătămărilor şi prin ce mijloace erau ele produse? Aceste întrebări-cheie n-au fost niciodată analizate corespunzător. Înarmați cu informațiile pe care le-am căpătat în ultimele capitole, putem acum să revenim asupra problemei.

De-a lungul ultimilor zece ani, m-am retras treptat de la studierea cazurilor obişnuite din SUA, pentru a acorda o prioritate mai mare acelor incidente din care se pot obține informații de încredere, fizice şi biologice. În 1988 m-am întors în Brazilia cu Janine, pentru a evalua şi analiza numeroasele solicitări medicale care par a fi concentrate în acea parte a lumii.

Cu mai mult de 20 de ani în urmă, în cartea noastră intitulată *Provocarea științei: enigma OZN*[1], am dezvăluit modelele de bază din cazurile de întâlniri apropiate. Unul dintre aceste modele este „legea timpurilor" care afirmă că vârful în probabilitatea unei întâlniri apropiate este atins între ora 1 şi 3 a.m. A doua lege afirmă că respectivele întâlniri se petrec de cele mai multe ori în zone cu o densitate mică de populație, în locuri aflate departe de locuințe.

Călătoria noastră de întoarcere din Brazilia a validat aceste două legi cu mare exactitate şi de asemenea a ilus-

trat una din concluziile greşite ale cercetării OZN. Majoritatea ozeniştilor locuiesc în oraşe mari şi lucrează pe baza tăieturilor din ziare care le sunt transmise prin poştă sau pe baza interviurilor transmise de corespondenţi voluntari locali. Ei pot verifica aceste informaţii prin telefon, dar rareori călătoresc personal la locul evenimentelor despre care scriu. Aceia care le recenzează cărţile şi scepticii care îi critică sunt concentraţi în birouri din New York şi Washington sau în campusuri universitare, unde pot să-şi câştige existenţa. Astfel, majoritatea controverselor despre anumite cazuri-cheie din acest domeniu sunt realizate la un nivel pur intelectual, nepoluat de contactul cu realitatea şi fără ca cineva să fi vorbit într-adevăr cu martorii în locul îndepărtat unde a avut loc evenimentul. Nu e nici o mirare că publicul şi comunitatea ştiinţifică primesc o imagine confuză, distorsionată, adesea senzaţională a situaţiei. Nu e nici o mirare că ei o consideră uşor de ignorat.

De la San Francisco este necesară o călătorie aeriană de două zile întregi pentru a ajunge la baza noastră de operaţii – Fortaleza, unul din principalele oraşe din nordestul Braziliei. Fortaleza, având o populaţie de 1,2 milioane de locuitori, este un prosper centru comercial şi academic, unde mai mulţi cercetători activi brazilieni ai fenomenului OZN au acumulat importante colecţii. Cu ajutorul lor, am reuşit să ne planificăm deplasările în vasta regiune de păduri, jungle, râuri largi, şerpuitoare, mlaştini şi plantaţii exotice, prăfuite şi umede la care brazilienii se referă simplu – Interiorul – o regiune la fel de vastă ca şi restul Statelor Unite.

Există hărţi ale Interiorului, dar în general nu sunt sigure. Este destul de rău că numele locurilor nu sunt corelate cu caracteristicile suprafeţelor (cartografilor brazilieni, ca şi ozeniştilor americani, le place să stea în birouri cu aer condiţionat în Brasilia şi Rio, plasând fotografiile

aeriene pe hărți mai vechi, care au denumiri de locuri care sunt depășite), dar interese politice impun câteodată ca autostrăzile drepte moderne să fie trasate pe distanțe teritoriale ample, când există doar *planul* autostrăzii. Te duci acolo așteptând să găsești o magistrală, în schimb des-coperi o cărare șerpuită, prăfuită, plină de făgașe de eroziune și intersectată de râuri de munte, un drum în care o mașină de-abia are loc să treacă într-un singur sens, prin mijlocul unei cirezi de vaci.

Este util să oprești la fiecare câteva mile pentru o sticlă de Guarana (o băutură nealcoolică, realizată din fructe amazoniene), pentru indicații și sfaturi. Astfel se realizează progrese mici, dar te ajută la înțelegerea condițiilor locale în această parte extrem de îndepărtată de lume; în drum am întâlnit pe unii dintre cei mai sinceri, onești și ospitalieri oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Când li s-a spus de ce am venit în satele lor sau în *fazenda*, și-au deschis spiritul și inima către noi. Poliția locală și autoritățile administrative ne-au pus la dispoziție automobile de teren cu tracțiune pe patru roți, ne-au sfătuit unde să locuim și și-au făcut timp ca să răspundă întrebărilor noastre.

Următoarele trei capitole rezumă descoperirile noastre. Am început cu cazurile din zona intens împădurită aflată la vest, în apropiere de râul Parnaiba, de lângă Parnarama, unde am petrecut trei zile și două nopți. Am făcut altă călătorie de-a lungul văii râului Acarau, din zonele situate în jurul Santanei, unde s-au semnalat alte cazuri de vătămare a sănătății. Ne-am încheiat investigația cu o excursie la São Luis, pe coasta nordică a Braziliei, de unde a luat naștere mișcarea principală din 1977. Am reprodus în figurile 9 și 10 o vizită de două zile în orașul Belém, în insula Mosqueiro, la gurile Amazonului, și pe plaja Baia do Sol, unde militarii brazilieni au fotografiat OZN-urile .

Această investigație de două săptămâni, în care am intervievat 50 de martori la locul evenimentelor, nu s-ar fi putut realiza fără ajutorul generos al câtorva prieteni americani și brazilieni. Suntem recunoscători în special lui Bill Calvert și Reginei Pereira pentru ospitalitatea lor, profesorului Agobar Oliveira de la Universitatea din Fortaleza, maiorului în rezervă Barros din Parnarama, locotenentului Giraldo Magela de la poliția militară din São Luis, lui Daniel Rebisso Giese de la serviciul sănătății publice din Belém și multor medici și ofițeri de armată care au vorbit cu noi numai cu condiția ca numele lor să nu fie date publicității.

13
Vânători de căprioare

Dacă îți place New York-ul în iulie sau Houston-ul în august, Parnarama îți va plăcea în orice anotimp al anului. De la Fortaleza, ajungi după zece ore de condus mașina la Teresina, unul din centrele cele mai calde din Brazilia, urmat de un parcurs de două ore pe un drum mic spre sud până când ajungi la o ieșire plină de nisip care te duce după îmbarcare la colibele de pe malul râului Parnaiba. În cazul nostru, întreaga călătorie a fost fără evenimente, dar înceată, datorită numeroaselor făgașe de eroziune din mijlocul autostrăzii. În afară de o întâlnire cu o cobră frumoasă, strălucitoare, lungă de zece picioare, care stătea la soare pe drum, n-am văzut nimic neobișnuit.

Ai ajuns acum în punctul în care spui adio mașinii, pentru că nu există pod pe Parnaiba, și îți transferi bagajele într-o mică barcă cu motor, care arată ca o cutie cu sardine, controlată cu entuziasm de un grup vesel de adolescenți. Luptând împotriva curentului puternic și înclinându-se mult către tribord, această drăcie te duce într-un ținut noroios și plin de nisip și pe nesimțite te trezești pe strada principală din Parnarama, orășel cu 3000 de locuitori.

Când am ajuns acolo, la sfârșitul lui iulie 1988, soarele era aproape de asfințit. Autoritățile locale ne-au recomandat unul din cele două hoteluri ale orașului. Ni s-a dat o cameră unde ne puteam atârna hamacele și plasele contra țânțarilor și unde ni se putea asigura un mic dejun copios, o cafea bună braziliană și mese consistente de orez, carne la grătar și tapioca.

Ne-am dus la barul de alături, ca să bem o bere, și prima persoană cu care am început o discuție s-a dovedit a fi un martor OZN. Se numea Jorge Pereira și experiența sa data din toamna anului 1984. Într-o noapte întunecoasă vâna lângă sătucul Povoada Saco. Aștepta vânatul în hamacul său, legat între doi copaci. Dintr-odată, totul a fost iluminat de sus.

– Aveam o pușcă bună, ne-a spus, și m-am gândit, ei bine, ori el, ori eu. Dar după câteva secunde, am reflectat mai bine. M-am dat jos din copac, făcându-*i* lui Dumnezeu o promisiune solemnă că dacă El mi-ar permite să scap nevătămat, nu voi mai ucide căprioare. La scurt timp după ce am ajuns la sol, obiectul a plecat.

– Și nu mai vânezi acum? l-am întrebat.

– Acum vânez numai în timpul zilei, a venit răspunsul.

Mă întrebam ce credea Dumnezeu despre felul în care acest păcătos deosebit își ținea promisiunea.

– Cât de mare era lumina?

– La fel de mare ca și luna.

– Cât de mare era zona pe care o lumina?

– Cam de 100 de picioare în diametru și eu eram chiar în centrul ei.

– Te-ai uitat la lumină?

– Era prea puternică. Doar am aruncat o privire spre ea.

– Ce culoare avea?

– Albă, ca un bec electric.

– Ai simțit ceva?

– Numai o groază teribilă. Nu se auzea nici un zgomot.

Mulți martori au venit din proprie inițiativă la noi, ca sa ne împărtășească experiența lor. Alții ne-au spus lucruri despre care auziseră. Nici una din aceste întâmplări nu fusese discutată în presă sau în afara comunității. Într-unul din cazuri, datând din septembrie 1987, un grup de șase vânători mergeau pe Drumul 4 într-o camionetă deschisă, când deodată o lumină la fel de puternică precum un arc electric, venind de la un obiect metalic cu un diametru de șase picioare, a apărut în fața lor, planând. Existau trei lumini puternice sub ea, aprinzându-se pe rând: albastru, roșu, portocaliu, de intensitate variabilă.

În alt caz, care a avut loc la ora 3:30 a.m. în Cajneiro, în jurul datei de 11 noiembrie 1983, un muncitor de la o fermă, pe când mergea pe bicicletă, a văzut dintr-o dată un bărbat gras, strălucind de la o lumină verde pâlpâitoare, venind de pe drum, din fața lui. În acel moment, bicicleta „s-a blocat" și el n-a putut s-o facă să meargă înainte, oricât de mult a încercat. Omul a înaintat spre martor și, pe măsură ce se apropia, devenea înalt și slab. S-a oprit și și-a luat o poziție ciudată, punându-și piciorul drept peste genunchiul stâng, mâna dreaptă pe umărul stâng și brațul drept întins înainte în aer.

După ce a făcut aceasta, pur și simplu s-a volatilizat.

Martorul a fost atât de tulburat, încât a refuzat să vorbească cu cineva despre incident timp de peste un an, apoi a acceptat să fie chestionat. Încă era agitat când a dat declarația și nu dorea să discute visele pe care le avusese, după această întâlnire.

Ne-am dat seama imediat că dispuneam de un timp limitat pentru a documenta observațiile care se acumu-

laseră în regiunea Parnarama, numărul lor ridicându-se la aproximativ 500. În consecință, am decis să ne concentrăm asupra incidentelor specifice care implicau vătămări ale sănătății. Astfel, am petrecut majoritatea timpului studiind patru cazuri: cel al lui Cosmo pescarul, experiența unui explorator numit Manuel, moartea unui funcționar de țară numit Ramon și moartea unui vânător numit Raimundo Souza.

COSMO PESCARUL

Evenimentul a avut loc, cu aproximație, în data de 23 septembrie 1984, între ora 6:30 p.m. și zorii zilei. José Morais da Silva, de 48 de ani, poreclit Zé Cosmo, s-a dus să pescuiască pe râul Parnaiba, împreună cu fiul său de zece ani. La început, s-au ocupat de procurarea momelii. În jurul orei 6:30 p.m. au văzut o lumină intermitentă, la fel de strălucitoare ca un fulger, în depărtare. Au continuat să pescuiască.

Pe la ora 8:00 p.m. s-a întâmplat același lucru, de data aceasta direct deasupra râului. Cosmo și-a scos undița și s-a urcat pe țărmul îngust, pentru a ajunge la fiul său care dormea.

Cosmo își pierduse controlul asupra unui genunchi, cu câțiva ani în urmă, într-un accident în care-și fracturase articulația. Leziunea nu se corectase complet, așa încât era nevoit să se ajute la mers cu un baston. Probabil că a fost foarte greu pentru el să se cațere pe mal ca să-și avertizeze fiul de pericol. După ce a ajuns acolo, a început să plouă și lumina s-a stins. Cosmo s-a întors la râu ca să termine de pescuit, în timp ce fiul său a rămas pe mal.

Când era în apă până la brâu, a văzut deodată că în spatele său a apărut o lumină puternică, astfel încât umbra

îi era proiectată în apă. Lumina era cam la 60 de picioare deasupra țărmului, având o rază mare de acțiune. Din nou, Cosmo s-a dus spre fiul său, care se afla sub un copac. Cei doi s-au lăsat la pământ, pentru a privi obiectul cum se mărea și se micșora periodic, câteodată contractându-se până ajungea cât un punct luminos. S-a comportat în acest mod până la ora 10:00 p.m.; până atunci tatăl și fiul se retrăseseră în spatele unei stânci, pe marginea apei.

La ora 10:00 p.m. lumina s-a deplasat spre alt loc de pe țărm, în aval, pe cărarea pe care ei trebuia să plece, părând că îi așteaptă. Apoi s-a mutat de cealaltă parte a râului, unde se aflau alți pescari. Între timp, își schimbase culoarea, devenind roșie strălucitoare, și dansa balansându-se deasupra apei. Cosmo a auzit pescarii țipând și i-a văzut fugind de acolo.

Obiectul a rămas în același loc până la ora 4:00 a.m., când s-a ridicat la 70° deasupra lor, scoțând un sunet „ca dinamul care generează curent la bicicletă". A trecut încet la acel nivel.

– Ploua tot timpul, ne-a spus Cosmo. Obiectul se deplasa înainte și înapoi deasupra râului, trimițând raza în direcția noastră, dar încă ne mai ascundeam sub stâncă. Ne-am acoperit cu frunze de palmieri. A aterizat pe nisip, deasupra noastră. Am auzit ceva ca o ușă de mașină care se închidea trântindu-se. De asemenea am auzit voci, dar n-am putut înțelege limba. La ora 6:00 a.m. a plecat și am găsit urme mari în locul unde aterizase.

Am întrebat pescarul dacă a avut atunci vreo senzație sau vreo reacție. Observațiile lui erau precise și amănunțite. Când l-a lovit raza de lumină, n-a putut să-și deschidă ochii și a simțit o durere intensă. A început să amețească. N-a avut tulburări la ochi sau vreo modificare a programului de somn. Totuși, în următorii patru ani durerea nu dispăruse. Începuse să aibă dureri în fiecare zi, în

primul rând capul, apoi picioarele şi şoldurile; când se întâmpla asta, trebuia să se oprească din lucru. În plus, se pomenea cu amorţeli şi furnicături în degete. Trebuia să-şi maseze mâinile ca să-şi revină la normal. Câteodată nici nu putea să ridice o linguriţă.

Informaţia de mai sus a fost obţinută şi verificată în două interviuri cu Cosmo. În ambele ocazii l-am găsit lucrând ajutat de copii, ca să întindă un nou strat de lut pe pereţii colibei sale. Vecinii s-au strâns în jurul nostru, în timp ce purcei negri hoinăreau şi grohăiau pe străzile nepavate şi în zonele deschise invadate de gunoi. O tânără mergea mândră pe lânga noi, întorcându-se de la pădure cu o puşcă lungă pe umăr.

Aceştia sunt oameni care n-au auzit niciodată de *Întâlnirile apropiate* sau de Steven Spielberg. Ei pescuiesc şi vânează pentru că sunt prea săraci ca să-şi cumpere hrana necesară. Noaptea, regiunea este în totalitate cufundată în întuneric. Singura linie de înaltă tensiune se află la câteva mile spre vest.

Ne-am dus la râu ca să înţelegem mai bine împrejurările experienţei lui Cosmo. Ţărmul este practic un perete vertical de 15-20 de picioare. Copacul sub care se adăpostise la început cu fiul său fusese dezrădăcinat şi dus de inundaţiile din vară.

Cosmo nu bea decât apă. Înainte de a pleca, am căutat să aranjăm ca să ia legătura cu un medic din Fortaleza, căruia îi prezentasem pe scurt simptomele leziunilor legate de OZN-uri, dar există numai cinci telefoane la cei 3000 de locuitori ai oraşului, iar Fortaleza este foarte departe. Am părăsit coliba sa convinşi că spunea adevărul şi fără să-i putem alina durerea.

MANUEL EXPLORATORUL

Manuel este un prospector de 46 de ani, un om destul de primitiv, care trăiește în aer liber, stând singur în sălbăticie săptămâni sau luni întregi. În momentul incidentului (toamna anului 1982), avea 40 de ani.

În timpul vizitei noastre, Manuel nu se afla în Parnarama, dar am putut vorbi pe îndelete cu soția și copiii săi, care își amintesc cu intensitate evenimentul și ceea ce a urmat.

Când Manuel declarase că se duce să vâneze, soția încercase din răsputeri să-l facă să se răzgândească; un bărbat de pe aceeași stradă (vezi cazul de mai jos, al lui Ramon) murise în ceea ce lumea spunea că a fost o întâlnire cu un *chupa*. Manuel râsese de temerile ei, susținând cu machism tipic latin că el nu credea în astfel de basme.

Manuel a împușcat o căprioară noaptea devreme; pe când se afla în hamacul său încercând să doarmă, două obiecte au apărut deasupra locului său și au tras asupra lui cu o rază. N-a ezitat nici un moment ca să țintească și să tragă asupra luminilor. Văzând că aceasta nu are nici un efect, a sărit din copac și a început să alerge; unul dintre obiecte a început o urmărire îngrozitoare, trimițând raza în direcția lui, când el se mișca printre arbuști. De fiecare dată când raza îl lovea, se simțea slăbit și cădea. De asemenea, simțea un miros respingător.

A reușit să ajungă la o peșteră și s-a târât înăuntru, crezând că poate găsi adăpost. În schimb, obiectul a luat o astfel de poziție încât să poată trage direct spre el. A ieșit din nou afară, amețit de lumină, cu hainele rupte în tufișurile dese și fără pantofi. A alergat de la ora 10:00 p.m. la 5:00 a.m., odihnindu-se din când în când sub copaci, până îl găsea din nou lumina. În cele din urmă, a reușit să ajungă clătinându-se la o casă din Lagoa de Dentro, un mic sat

din mijlocul pădurii. Băiatul care i-a deschis ușa a văzut obiectul ce îl urmărea. Avea forma unui frigider, raza roșie luminoasă venind din mijlocul unei fețe. Manuel a atribuit supraviețuirea sa faptului că își rupsese o bucată de cămașă ca să-și acopere nasul, astfel încât să nu respire gazul urât mirositor eliminat de *chupa*.

Când s-a întors acasă, după două zile de îngrijire a rănilor în Lagoa de Dentro (avea o tăietură la picior, numeroase zgârieturi, tăieturi și răni infectate pe labele picioarelor), a refuzat să discute despre chinurile îndurate. A fost forțat să-și schimbe părerea în privința existenței OZN-urilor, experiența aceasta provocându-i o spaimă groaznică. Și-a vândut colecția de arme și nu s-a mai dus niciodată la vânătoare.

Aflându-mă în casa spațioasă a lui Manuel din centrul orașului, înconjurat de copii și vecini, am cerut mai multe amănunte despre incident.

– Ce s-a întâmplat cu pușca? am întrebat-o pe soția lui.

– A rămas acolo, în hamac. De asemenea și căprioara moartă a rămas acolo. Localnicii s-au dus mai târziu și le-au luat.

– Cum a descris el lumina?

– Era mai mare ca luna, albă-argintie ca mercurul și așa de strălucitoare, încât nu se putea uita direct la ea. Era constantă, fără oscilații sau modificări.

– Cum de n-a nimerit când a tras? Nu mă îndoiesc că este un vânător experimentat.

– Lumina a sărit în sus, pe neașteptate. De asemenea s-ar fi putut să nu nimerească din nervozitate.

– Dar culoarea? De ce a fost descrisă ca fiind roșie?

– Ăsta-i un lucru ciudat, admise ea. Lumina nu era roșie când el se afla sub ea, numai un alb strălucitor, dar de la distanță părea roșie.

– A văzut el într-adevăr emanații de gaze venind dinspre obiect?

– Nu, dar a presupus că emitea valuri de gaze, din cauza mirosului.

– Ce a simțit atunci?

– Căldură și arsuri.

– Ați observat reacții sau efecte neobișnuite pe corpul său, când s-a întors acasă?

– Avea pete pe umeri, brațe, gât, pe spate și pe piept.

– Când s-au format?

– În ziua care a urmat după incident, când încă se afla la Lagoa de Dendro.

– Cum arătau aceste pete?

– Erau roșii-purpurii, rotunde și nu dureau.

– Puteți să descrieți marginile?

– Erau ascuțite, contururile având o nuanță mai închisă decât centrul. Erau rotunde, regulate, de unul sau doi inch în diametru.

– Petele erau drepte sau ridicate?

– Pielea era puțin ridicată.

– Existau urme de înțepături?

– Nici una. M-am uitat îndeaproape.

– Puteți să le comparați cu niște hematoame?

– Nu, păreau mai degrabă arsuri de aburi.

– Ce se întâmpla la apăsare?

– Se albeau acolo unde degetul atingea pielea, apoi culoarea revenea.

– Cum au dispărut semnele?

– Au rămas de aceeași culoare, dar s-au limpezit din ce în ce mai mult, până când au dispărut, cam după zece zile.

– A existat vreo pustulă, vreo descuamare a pielii?

– Nici una.

– Dar ochii?

– Erau roșii în prima zi când s-a întors. De atunci n-a mai putut citi decât de foarte aproape, iar ochii îi obosesc repede.

În discuțiile ulterioare, am stabilit că Manuel nu suferise o diminuare a auzului, ca efect al incidentului, dar începuse să bea mai mult ca de obicei, fapt care putea explica ușorul tremur al mâinilor.

În timpul incidentului, pe care Manuel îl numește „cel mai rău lucru din viața lui", mirosul l-a afectat cel mai mult. Era penetrant, ca sulful care arde, provocându-i scurgeri abundente. Nu i-au apărut modificări în respirație, dar era obligat să-și curețe gâtul la intervale frecvente. El crede că mai degrabă mirosul decât lumina l-a făcut să cadă și că bucata de cămașă pusă la nas l-a salvat.

RAMON, MUNCITORUL DIN REGIUNE

Cazul lui Ramon (sau mai corect Romao, al cărui nume întreg era José Batista Lima) ni s-a prezentat ca primă ocazie de a chestiona martorii unei morți presupuse a se datora unei *chupa*. Am discutat cu fiul și fiica victimei, cu mai mulți oameni care l-au cunoscut, cu prietenii de vânătoare care au fost cu el când a murit și cu oameni care au văzut cadavrul înaintea înmormântării. Dar n-am putut asocia definitiv decesul său cu acțiunea unui obiect luminat, astfel încât cauza morții trebuie să rămână un posibil atac de cord până când vor fi obținute mai multe probe.

Cea mai importantă declarație este cea a lui Pedro Curto, pe care l-am găsit în micul sat Jejo, cam la 40 de minute de mers cu automobilul de teren de la Parnarama, pe un drum sinuos, plin de noroi din cauza ploilor de vară.

Fiica lui Ramon, care avea 11 ani când i-a murit tatăl, ne-a povestit faptele principale: la 26 august 1982 a

plecat de acasă devreme, cu hamacul și arma pentru a petrece noaptea vânând lângă Cocalinho, împreună cu trei prieteni care cunoșteau bine zona.

A omorât o căprioară, apoi a dormit într-un copac. În zorii zilei care-a urmat, a coborât din copac, și-a împachetat hamacul și s-a dus să ia căprioara. În acel moment s-a simțit rău, s-a întins jos și a murit. Asta se întâmpla în jurul orei 6:00 a.m. A fost adus acasă pe la prânz. Și în cazul lui, familia îl rugase să nu se ducă să vâneze, de frica *chupas*-urilor, dar el râsese de spaimele lor. Unul din prietenii lui văzuse o lumină foarte strălucitoare pe cer în acea noapte, dar nu se știa dacă fusese sau nu în apropierea lui Ramon.

Pedro Curto ne-a dat mai multe amănunte: cei patru vânători se răspândiseră în seara dinainte pe o zonă de câteva mile, astfel încât nu se aflau în contact vizual sau verbal. Când Pedro s-a dus de dimineață spre locul unde era Ramon, l-a găsit așezat pe pământ și nu a primit nici un răspuns atunci când l-a strigat pe nume. Mai târziu Ramon s-a ridicat singur. Avea respirația tăiată. L-a îmbrățișat pe Pedro cu emoție.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Pedro. La această întrebare a dat din cap. Pedro l-a ajutat să se așeze din nou.

– Ai vreo pastilă la tine?

Răspunsul a fost afirmativ. A scos pastila (despre care Pedro insista că era doar aspirină, nu medicament pentru inimă) și a înghițit-o cu apă. Ramon părea să se simtă mai bine. I-a spus lui Pedro să se ducă să lege căprioara ca să o poată lua.

Ramon s-a așezat apoi cu un picior îndoit sub el și celălalt în afară, cu brațele puse pe genunchiul stâng și cu capul pe brațe. A rămas în această poziție până când cei-

lalți doi vânători (Ze Zinho și Manuel Eugenio) au ajuns lângă ei.

– Ce s-a întâmplat cu Ramon? a întrebat unul din ei.

– Se odihnește, a spus Pedro, ocupat cu căprioara.

Ceilalți s-au uitat la el cu atenție, iar Ze Zinho i-a examinat ochii.

– Nu se odihnește. Este mort.

N-au existat mișcări de agonie, nici convulsii. A murit cam la zece minute după ce băuse apă. Nu părea să fi avut dureri. Nu și-a ținut mâna pe piept sau pe orice altă parte a corpului. Înainte de a lua pastila, când stătea pe pământ, conform afirmației lui Pedro, Ramon trăgea de iarbă în mod repetat fie de durere, fie încercând să se ridice.

Pedro a rămas cu cadavrul, în timp ce ceilalți s-au dus să aducă familia.

La o oră după moarte, cadavrul era încă flexibil. Nu avea sânge la gură. Relatarea despre o lumină în zonă a sosit de la un bărbat numit Velho Tonio, care se întorcea călare în acea noapte la Cocalinho. Dar nu era nimic deosebit în observația lui și nu puteam să o legăm de întâmplarea lui Ramon.

Un fapt curios în acest caz se referă la observarea a două pete roșii, rotunde, pe ambele părți ale gâtului, la doi inch sub ureche, observare realizată de mai mulți oameni.

Mai târziu, Eugenio, al doilea martor, a venit la noi la hotel. Ne-a spus că nu accepta ideea că Ramon suferise un simplu atac de cord. A confirmat că Ramon era întins la pământ și deja mort când ajunsese la fața locului cu Ze Zinho. Observase petele rotunde, roșii-purpurii, netede, de pe gât, de aproape un inch și un sfert în diametru.

– Am văzut multe cadavre, ne-a spus, dar nici unul ca acesta.

Se întorsese în oraș cu cadavrul și la sosire observase că petele căpătaseră o nuanță purpurie mai închisă.

Sugerase să fie efectuată o autopsie, dar familia nu fusese de acord. Examinase cu atenție întreg corpul, dar nu mai găsise alte pete.

În acea noapte, conform afirmației lui Eugenio, cerul fusese iluminat de la ora 10:00 p.m. și până la miezul nopții de o lumină care îi reamintea de strălucirea unui oraș.

Ne-am întors la casa lui Ramon înarmați cu aceste informații și i-am chestionat din nou pe copii. Fiul său care are 20 de ani, a confirmat ca Ramon avea doar 40 de ani, că nu avusese probleme cu inima și că nu lua medicamente la intervale regulate. Când plecase la vânătoare, nu luase decât o pastilă pentru durere de cap, nu aspirină cum ni s-a spus, ci un medicament numit Fontol.

La două săptămâni de la înmormântare, copiii și soția lui Ramon se duseseră la locul unde murise. Își pusese hamacul într-un copac foarte înalt. Totul în jur era normal, în afara unui frunziș care fusese rupt acolo unde-l cuprinsese suferința.

Am parcurs din nou fișa medicală a lui Ramon: era musculos, dar nu gras; nu suferise de astenie sau insuficiență respiratorie. Nu fuma și familia nu avea ca antecedente boli cardiace. De fapt, tatăl lui Ramon era încă în viață și se simțea bine.

Am examinat îndeaproape fotografii ale feței lui Ramon pe când era așezat în sicriu, înainte de înmormântare. Din păcate însă fuseseră luate dintr-un asemenea unghi încât nu puteam verifica dacă existau sau nu petele circulare de pe gât.

Mai târziu, în acea noapte, ne-am întâlnit cu domnul Barros, maiorul în rezervă de la Parnarama, care era atunci șeful lui Ramon. Fusese foarte surprins de moartea acestuia: Ramon era în formă bună și nu avea probleme de muncă, ne-a spus.

Murise oare Ramon de extenuare, când se lupta să coboare hamacul din copac, în zori, pe stomacul gol şi cu glicemia scăzută? Sau moartea lui a fost precipitată în vreun fel de o întâlnire cu o *chupa* în timpul nopţii? Am ieşit din acest caz fără să deţinem probele-cheie care ne-ar fi permis să rezolvăm controversa.

SOUZA VÂNĂTORUL

Cazul lui Raimundo Souza a fost prima dată publicat în decembrie 1981, într-un articol senzaţional al unui ziar american de scandal, articol intitulat „OZN-urile omoară patru oameni". Acolo era citată declaraţia fostului şef al poliţiei din Parnarama, locotenentul Magela, care ar fi spus că văzuse atât cadavrul lui Souza, cât şi pe cel al altei victime şi că acestora le fusese „extras sângele".

Am zburat la São Luis, pentru a recapitula cazul cu locotenentul Magela şi am stabilit rapid că de fapt nu văzuse cadavrele, contrar celor relatate de ziar într-un mod tipic hiperbolic. Cât despre extragerea sângelui, a considerat-o ca fiind o sugestie ridicolă. Dar a confirmat câteva fapte importante.

Experienţa lui Magela ca şef al poliţiei în timpul perioadei-cheie a valului OZN din 1981 şi 1982 era foarte interesantă. El însuşi observase obiecte luminoase zburătoare, incluzând lumini roşii, rotindu-se deasupra instalaţiilor de televiziune de pe vârful lui Serra de Tarantide. Odată, un obiect declanşase o cădere a generatorului diesel de tensiune al staţiei TV şi fusese chemat să examineze motorul ars.

Nu numai că luase multe declaraţii de la oamenii care văzuseră obiectul, dar şi el însuşi remarcase o lumină la fel de mare ca o lună plină şi un obiect de forma „cupo-

lei Sf. Petru". În două cazuri, obiectele zburaseră peste martorii care intrau în panică și căzeau. Într-o anumită ocazie, fusese chemat să conducă la Teresina o femeie care-și rupsese clavicula; mai existase și alt caz cu un braț rupt.

Conform afirmației locotenentului Magela, Raimundo Souza, om la 40 de ani, era un vânător experimentat și avea o sănătate bună. Aștepta vânatul într-o noapte din august 1981, când a dat foc unui chibrit ca să-și aprindă o țigară. Partenerul lui de vânătoare, Anastasio Barbosa crede că lumina chibritului le-a dezvăluit poziția unui obiect, care a venit rapid deasupra lor și a tras către ei o rază. Văzând aceasta, Barbosa a sărit din hamac, s-a târât sub tufișuri și a privit obiectul cum se rotea în aer. Speriat, a rămas printre arbuști până în zori, când a descoperit corpul lui Souza. Era întins pe pământ, în locul unde căzuse din hamac, rupându-și o mână, iar pe întregul corp, cu excepția feței, avea multe pete purpurii. Nu existau răni prin penetrație nicăieri.

Locotenentul Magela, care conducea ancheta incidentului, luase declarații de la Barbosa și de la alți 12 oameni care însoțiseră victima. Este sigur de credibilitatea raportului. Petele erau circulare și netede ca o vânătaie, având mărimi între un inch și doi inch și jumătate.

Nu fusese efectuată o autopsie, dar întregul corp fusese atent examinat. Petele nu se schimbaseră în perioada dintre momentul decesului și cel al înmormântării. În absența autopsiei, Magela este de acord că nu există nici un indiciu că lumina OZN-ului a cauzat leziunile fatale. În schimb, este posibil ca Souza să fi murit din cauza unei insuficiențe cardiace; când a simțit raza lovindu-l, a intrat în panică, căzând din hamac. Petele de pe corp sunt asemănătoare cu cele observate în alte cazuri în care victi-

mele au supraviețuit. Luându-se în considerare probele, Barbosa nu a fost bănuit de a-şi fi ucis prietenul.

Cele de mai sus sunt numai o selecție a celor mai relevante cazuri de vătămări printre numeroasele descrieri pe care le-am auzit în Parnarama. În multe alte cazuri, oamenii au observat OZN-uri, fiind expuşi la lumină în timp ce călăreau. Într-un incident din 1983, calul s-a speriat şi a căzut, dar nu au existat efecte ulterioare nefavorabile. Într-o *fazenda* îndepărtată, muncitorii ne-au spus că vedeau adesea lumina care făcea solul să fie aşa de strălucitor, încât puteai vedea un ac.

Activitatea din regiunea Parnarama nu a încetat: în duminica dinaintea sosirii noastre (petrecută la 24 iulie 1988), Antonio José Carvalho, în timp ce pescuia în Parnaiba, a văzut o lumină albastră, însoțită de o lumină albă constantă. Nu s-a speriat de ea până când obiectul a zburat deasupra lui şi a dispărut brusc. Ne-a spus că s-a oprit din pescuit şi s-a grăbit să se întoarcă acasă.

Două persoane ne-au dat declarații despre natura fizică a razei. Luis Silveira (avea 22 de ani în momentul incidentului) se plimba prin Interior în 1978, când a văzut o lumină strălucind deasupra lui. A fugit înapoi în casă, unde a căzut stors de vlagă. A avut febră mare două zile, dar nu a avut pete pe corp, nici măcar o arsură de soare. A spus că „existau mai multe culori în aceeaşi rază", ceea ce l-a făcut „să se simtă ciudat şi nervos". A avut o durere de cap, care a trecut rapid.

Alt martor, Manuel Duarte Pinheiro, ne-a dat o descriere directă a unei foarte recente experiențe cu o rază de lumină, într-un incident care a avut loc vineri 15 iulie 1988, cu 11 zile înainte de sosirea noastră.

Pinheiro era afară cu companionii săi, la ora 4:00 a.m., pregătindu-se să meargă la lucru, când au văzut o lumină sinuoasă venind dinspre nord, „privind în jur", reali-

zând un loc luminos pe pământ. Cei opt martori au văzut obiectul strălucind într-un loc, stingându-se, apoi luminând alt loc. Când era stins, martorii nu au văzut absolut nimic pe cer. Era ca şi când numai lumina era reală. Au fugit să se adăpostească, în timp ce raza, jucăuşă, părea că-i urmăreşte.

La un moment dat, Pinheiro a fost prins în lumină şi s-a uitat drept la ea.

– Îţi strică ochii, ne-a spus. Îi face să lăcrimeze. Simţi o căldură mare la ochi. Este constantă în culoare şi intensitate, cu margini ascuţite.

Este bine să reţinem că în multe dintre aceste incidente victimele erau vânători care la rândul lor au devenit vânat, fiind loviţi de o rază, întrucâtva în maniera tehnicii lor de vânătoare. Pe măsură ce umblam de-a lungul cărărilor prăfuite din jurul Parnaramei, puteam înţelege uşor sentimentele prevestitoare de rău ale vânătorilor care au văzut un *chupa* şi panica pe care o trăiseră atunci când, dintr-odată, o lumină neaşteptată apărea deasupra lor.

14
Raze puternice

Râul Acarau este o altă apă curgătoare care traversează Interiorul Braziliei de la nord spre vastele mlaştini, bazinele sărate şi bălţile din vecinătatea Oceanului Atlantic. După un drum de patru ore cu maşina la vest de Fortaleza, şoseaua coteşte spre nord, la Sobral, şi devine o cale prăfuită interminabilă până la Santana, unde colibele de chirpici şi de lemn, acoperite cu frunze mari, sunt aliniate de ambele părţi.

Ajungând acolo, în vreme ce căutam drumul către casa unui martor care se mutase recent, am găsit o bătrână care şi-a oferit propriile observaţii, datând de un an, făcute chiar pe drumul pe care ne aflam. Un obiect rotund de mărimea lunii zburase deasupra ei, luminând solul pe măsură ce se deplasa.

Am pornit pe şoseaua care duce la Santa Rita Fazenda, un drum sinuos de ţară, pierzând o oră ca să mergem 12 km, bucurându-ne din când în când de umbra binefăcătoare a bananilor, copacilor mango şi mahonilor. Lângă *fazenda* a trebuit să încetinim mersul pe drumul plin de pietre. După ce am înlocuit un cauciuc care nu a rezistat la condiţiile dure, am urmărit prin praf o cireadă de vaci condusă de cowboy în haine tipice de piele roşie şi cu pălărie,

purtate intenționat ca să poată să se miște prin arboretul des. Ne-au condus la casa principală, unde un fermier ne-a spus că el „nu crezuse niciodată astfel de povești", până într-o noapte când pescuia într-unul din numeroasele lacuri ale proprietății sale și a văzut două obiecte zburând deasupra lui.

Un bărbat de 52 de ani, Almundo Marie Araugo, ne-a spus că în timpul iernii din 1979, pe la miezul nopții, el și companionii săi au văzut trei obiecte în spatele lor, fiecare de mărimea lunii pline, în vreme ce vânau *armadillos*. Și-au stins lanternele și s-au ascuns în arboretul des. Obiectele au zburat deasupra lor, având o lumină galbenă spre portocaliu, la fel de strălucitoare că lumina zilei. Nu se auzea nici un zgomot. Câinii lor erau nervoși și au stat aproape de ei până când obiectele s-au îndepărtat.

În valea Acarau există o legendă despre o ființă asemănătoare cu zânele din folclorul celtic. Această ființă, înaltă de aproximativ patru picioare, este numită Caipora. Un bătrân pe care l-am intervievat la fazenda Santa Rita, ne-a spus că știa persoane care încă mai trăiau și care o văzuseră pe Caipora. Oamenii mai bătrâni spun că trebuie să-i dai *fumo* (tutun de mestecat), iar câinii care o întâlneau deveneau fricoși, neputând să mai vâneze. Caipora are formă umanoidă și poate să se deplaseze dintr-un loc în altul instantaneu, fără să-și folosească picioarele, în maniera entităților moderne OZN.

Înapoindu-se în sat, am vorbit cu Antonio Gomes, un om de 45 de ani, care în iulie 1987, a văzut două lumini roșii, orbitoare, deasupra lui, pe când pescuia în râul Acarau. S-a adăpostit la baza unui copac înalt, în timp ce luminile se mișcau deasupra lui, aparent conectate la un singur obiect masiv.

Țintind între cele două lumini, a tras în forma dreptunghiulară, închisă la culoare, auzind un pocnet ca și

când glonțul ar fi lovit în metal. Obiectul a plecat fără să fi suferit vreo vătămare.

Apoi am chestionat-o pe fiica lui „Chico" Chiliano, care de asemenea a văzut un OZN deasupra râului Acarau, pe când pescuia în mai 1984. Lumina era așa de puternică, încât ilumina bolovanii de pe fundul râului. Bărbatul a fugit spre mal, dar s-a simțit foarte slăbit; a căutat adăpost sub un copac mare, apoi a fugit mai departe. Obiectul a zburat de jur-împrejur, ca și cum l-ar fi căutat; în final, s-a îndepărtat.

Făcându-și curaj, Chiliano s-a îndreptat spre un gard, intenționând să îl sară ca să ajungă acasă, dar deodată a apărut iarăși lumina și a simțit căldura, „ca și când ar fi mers înaintea unei sobe cu ușa deschisă". A ajuns acasă zgâriat, tremurând și gâfâind, dar fără a suferi efecte de durată.

Câteva luni mai târziu, în august 1984, soția sa, Maria Frota, a întâlnit un obiect similar la ora 10:00 p.m., în timp ce se întorcea din oraș. Era întuneric și ea fuma o țigară, când deasupra ei a zburat un obiect luminos. S-a ascuns în tufișurile de pe malul râului. Imediat ce obiectul a trecut, și-a urmat drumul ajungând la același gard, unde a ajuns-o din urmă lumina. Era mai mare de data aceasta, schimbându-se din galben în verde înainte să se ridice spre cer. Maria și-a încolăcit brațele în jurul trunchiului copacului care a adăpostit-o, până când obiectul s-a îndepărtat în zbor.

După această întâmplare, a fost speriată și nervoasă cronic, dar fiica sa ne-a spus că nu a suferit arsuri, pete sau alte efecte nefavorabile. A murit de cauze naturale în septembrie 1986, la vârsta de 46 de ani.

Am auzit de multe cazuri OZN în regiunea Sobral și Santana, dar nu s-au semnalat vătămări corporale, fapt care ne-a îndreptățit să cântărim mai bine observațiile din

Parnarama și pe acelea pe care urma să le investigăm mai târziu în Belém.

Din călătoria noastră acolo mi-au rămas în memorie cu precădere ospitalitatea oamenilor care și-au deschis casele și inimile către noi; un stol de papagali zburând la distanță în timp ce discutam în contradictoriu despre Caipora cu un batrân fermier; o iguana extraordinară ieșind din tufișuri în fața unei mașini, ca un balaur multicolor din altă eră.

Și sinceritatea cu care oamenii ne-au povestit despre experiențele lor!.O sinceritate și o onestitate pe care rar le-am întâlnit în Franța, în Statele Unite, în țările mai „avansate". Sunt obișnuit ca oamenii să spună: „Veți crede că sunt nebun, dar am văzut acest obiect", sau pur și simplu să nu ne relateze informații-cheie, admițându-le ca evenimente paranormale numai în ultimă instanță. Sunt obișnuit cu martori a căror mentalitate este influențată de superstaruri științificer sau savanți de la televiziune imaginându-și că totul din cosmos poate fi explicat rațional de știința modernă.

Oamenii din Interior sunt mai aproape de natură decât orice om de știință: ei supraviețuiesc observând, înțelegând modelele din sălbăticie și fenomenele naturale pe o zonă cât jumătate din suprafața Statelor Unite, unde s-au aventurat foarte puțini oameni de știință.

Nimeni nu i-a ridiculizat vreodată pe acești oameni. Inteligența lor n-a fost niciodată insultată de erudiții de la *New York Times* sau de arbitrii raționalismului de la *Le Monde*. Ei vorbesc în mod simplu, direct despre ceea ce au văzut. Admit că sunt speriați, iar când vorbesc despre boală și moarte, o fac cu aceeași voce calmă, liniștită, cu care discută despre realitatea tuturor misterelor care ne înconjoară.

TABELUL 2
Decese pretinse a fi în legătură cu OZN-urile*

CAZ	DATA	VICTIMA	TIMP DE SUPRAVIEȚUIRE	SIMPTOME
1. Arcriguama, Brazilia	1946	Joao Prestes	6 ore	carne desprinsă de pe os
2. Muntele Kenya, Africa	iunie 1954	Întreg satul	–	–
3. Duas, Pontes, Brazilia	20 aug. 1962	Rivalino de Alevia, 54 ani	–	dispărut
4. Niterói, Brazilia	20 aug. 1966	Miguel Viana 34 ani	–	nici unul
5. Anolaima, Columbia	5 iul. 1969	Arcesio	7 zile	diaree
6. Colares, Brazilia	oct. 1977	Femeie	12 ore	piele roșie, înțepături
7. Parnarama, Brazilia	17 oct. 1981	Abel Boro	1 oră	necunoscute
8. Parnarama, Brazilia	19 oct. 1981	Raimundo Souza	–	necunoscute
9. Parnarama, Brazilia	1981 sau 1982	José Vitorio	–	necunoscute
10. Parnarama, Brazilia	1981 sau 1982	Dionizio General	3 zile	necunoscute
11. Cocalinho, Brazilia	26 aug. 1982	Ramon	–	necunoscute

* Decesele accidentale au fost excluse

În timpul călătoriei lungi de înapoiere de la Valea Acarau, am încercat să ne luptăm cu natura dovezilor. Testa oare cineva vreo armă exotică deasupra vastului Interior al Braziliei, unde comunicațiile sunt aproape inexistente și unde șansele de observație sunt mici? Ipoteza poate explica anumite cazuri, dar intră imediat într-o contradicție logică: ce fel de sistem sofisticat de arme era necesar pentru

a urmări o țintă ușoară ca Manuel timp de șapte ore prin arboret, fără să poată trage cum trebuie măcar o dată? Avem deja elicoptere care nu emit nici o lumină și nici un zgomot și avem multe modele Rambo care l-ar fi țintit pe Manuel între ochi cu un glonț de la o pușcă cu dispozitiv de infraroșu, înainte ca acesta să apuce să facă o singură mișcare.

Dovezile par din nou la fel de incontestabile, pe cât sunt de absurde. Se nasc și legende locale care ajung la acest nivel de absurditate: anumiți oameni își închipuie că *chupas* extrag sângele victimelor pentru a-l duce în Lună. Sau în America, ceea ce pare mai îndepărtat, când soarele apare dinspre nord și asfințește în spatele masivelor dealuri negre.

Dacă ne uităm pe hartă (fig. 4), vom vedea că regiunea pe care am străbătut-o în lung și în lat în investigațiile

Figura 4. Detaliu din nord-estul Braziliei

noastre se întinde de la Guyana Franceză la Natal; cu alte cuvinte, de la spațiodromul european de la Kourou, unde sunt pregătite rampele de lansare pentru racheta Ariane V, la instalațiile spațiale braziliene la Barrera do Inferno. Dar principalele concentrări de observații se află în zone primitive, departe de centrele de tehnologie. Există o singură corelație cu caracteristicile de suprafață și ea interesează marile cursuri de apa: Parnaiba, Acarau, marile golfuri de la São Luis. Și bineînțeles, cum am aflat la sfârșitul călătoriei noastre, oceanul, lângă Belém.

15
Adevărul fundamental

În insulele din jurul Belémului, unde apele Tarantinelor și Amazonului vin maiestuos să se întâlnească cu oceanul, la un grad spre sud de Ecuator, a atins apogeul valul brazilian din 1977, iar acolo s-a obținut prima dată dovada realității fenomenului. Mai exact, așa cum a arătat Daniel Rebisso Giese, punctul culminant s-a desfășurat pe o perioadă de trei luni, începând din iulie și până în septembrie 1977, pe insula Colares și pe plaja de la Baia do Sol, pe insula Mosqueiro.[1]

Am găsit acolo pescari care au văzut obiectele și o doctoriță care a acordat asistență medicală multor oameni atinși de lumina *chupas*-urilor. Ea a confirmat că unul dintre pacienții săi a murit după eveniment. De asemenea, mulți dintre acești martori ne-au spus că au observat două echipe militare filmând obiectele și încercând să intre în contact cu ele.

Adevărul fundamental: nu s-a negat existența valului din 1977. Acesta a început în iunie, lângă Cape Gurupi, la nord de orașul Vizeu, și s-a deplasat în ambele direcții de-a lungul coastei: către São Luis, la est, și către Belém, la vest, în iunie și iulie; a atins apogeul în septembrie și octombrie.

Motivul pentru care fenomenul nu a putut fi negat este foarte simplu: în fiecare seară apăreau dinspre nord OZN-urile. În anumite cazuri, ele veneau în zbor pe cer, în altele ieşeau din ocean. Am văzut o fotografie a unui obiect cu un cerc alb luminos ieşind în zbor din apele sărate ale oceanului, în amurg.

Veneau deasupra insulelor la joasă altitudine şi se roteau; coborau ca şi când ar fi aterizat; făceau lupinguri şi accelerau brusc, planau peste case şi cercetau interiorul cu raze. Ieşeau chiar din obiecte mai mari şi intrau din nou în acestea. Şi toate se întâmplau conform unui orar, în fiecare seară, timp de trei luni.

Panica de pe insula Colares, conform afirmaţiei unui martor ocular care a trăit calvarul, era greu de imaginat. Toţi oamenii care puteau pleca, inclusiv dentistul şi profesorii de la şcoală, şi-au abandonat posturile. Toate persoanele care aveau familie pe continent au plecat. Şeriful a fugit.

Obiectele nu erau niciodată singure. Pe numeroase fotografii făcute de ziarişti se vede că sunt însoţite de sonde mai mici. Prezintă o varietate de forme care ar împinge un inginer de aeronave în pragul nebuniei. Ca dimensiuni, se situează de la obiectele de mărimea unei stele şi până la mărimea a două avioane Boeing 737 de la un capăt la altul. Obiectele mai mari erau mai frecvente decât cele mici şi planau în aer aparent în siguranţă, ca şi cum cei ce le trimiteau ar fi nutrit credinţa că acolo, în ceaţa şi nămolul gurilor Amazonului, nimeni nu i-ar fi deranjat vreodată.

Probabil ştiau că Forţele Aeriene Braziliene dăduseră ordine confidenţiale, direcţionând traficul aerian în afara zonei.

Nu exista nimic pe care să te poţi baza în ceea ce priveşte aceste obiecte. Nu constituiau fenomenul trecător adesea descris de literatura americană sau manifestările

fantastice trăite de cei contactați, care au devenit și mai iluzorii sub regresie hipnotică. Exista o tehnică superioară care acționa asupra lui Colares și tot ce puteau face observatorii era să filmeze și să privească în extaz.

Doctorița Wellaide Cecim Carvalho de Oliveira, care a rămas pe insulă pe tot timpul duratei valului, a consimțit să vorbească cu mine. Ca director al centrului de sănătate al comunității arhipelagului Marajo (o populație de 6000 locuitori), a fost citată de Daniel Rebisso Giese în raportul său. A amplificat prima ei declarație despre cazurile de boală din zonă.

Adevărul fundamental: dr. Carvalho a lucrat în Colares opt luni, până când a început să examineze pacienții care pretindeau că au fost atacați de lumini ciudate. Până atunci pusese aceste povestiri pe seama halucinațiilor și a efectelor beției. A fost nevoită să-și revizuiască concluziile atunci când a observat că pacienții ei prezentau simptome similare:

1. O senzație de slăbiciune; unii de-abia puteau merge.

2. Amețeli și dureri de cap.

3. Pierderi locale de sensibilitate. Amorțeli și tremurături.

4. Paloare.

5. Tensiune arterială scăzută (hipotensiune).

6. Anemie, cu nivel scăzut al hemoglobinei.

7. Piele înnegrită acolo unde fusese atinsă de lumină, cu numeroase cercuri roșii-purpurii, calde și dureroase având diametrul între 1-1,25 inch (vezi fig. 16 și 17).

8. Două semne de înțepături în interiorul cercurilor roșii, asemănătoare cu mușcăturile de țânțari, tari la apăsare.

9. Părul din zonele înnegrite a căzut, fără să se mai regenereze ca și când foliculii ar fi fost distruși.

10. Fără greață și diaree.

Doctorița mi-a spus că în vremea aceea nu avea acces la un laborator dotat pentru testări, dar a constatat o scădere a numărului hematiilor la toți pacienții. A ținut victimele sub observație patru sau cinci zile.

În acest mod au fost tratați cam 20 de pacienți între 18 și 50 de ani. Toți mi-au spus aceeași poveste: se odihneau în hamacele lor când i-a atins lumina de sus. Au fost imediat imobilizați, ca și când o greutate mare ar fi fost presărată pe pieptul lor. Raza era aproximativ de 3 inch în diametru și de culoare albă. Niciodată nu îi vâna, ci îi lovea fulgerător.

Când încercau să țipe, nu puteau scoate nici un sunet, dar ochii le rămâneau deschiși. Raza era caldă, „aproape la fel de caldă ca și arsura de țigară", greu tolerabilă. După câteva minute, coloana de lumină se retragea încet și dispărea.

Raza nu lovea niciodată victimele pe mâini sau pe brațe, ci întotdeauna pe gât și pe spate. Decolorarea și semnul apăreau imediat. Părul de pe corp cădea mai târziu. Și totul revenea de obicei la normal după șapte zile.

Erau și câteva excepții; într-un caz, o femeie de 48 de ani fusese rănită serios. Se trezise în timpul nopții și începuse să croșeteze ca să treacă timpul, când deodată o lovise lumina în piept. După ce se retrăsese, femeia se dusese la medicii militari care îi dăduseră un simplu tranchilizant (somalium) și 5 mg de diazepam, care o ajutaseră să doarmă. Dimineața venise la Centrul de sănătate pentru tratament, dar nu se refăcuse complet niciodată, prezentând până astăzi simptome de amețeală și slăbiciune.

În alt caz, un bărbat de 32 de ani, avusese o soartă asemănătoare. Şi, aşa cum s-a afirmat în Capitolul 9, o altă femeie murise în ziua următoare expunerii la lumină, care se pare ca-i agravase starea cardiacă preexistentă.

Adevărul fundamental: când valul de relatări şi vătămări corporale a atins centrul oraşului, oamenii au intrat în panică. Nu dormeau de frica atacurilor nocturne. Numai preotul, primarul şi medicul au rămas pe poziţii, atunci când stâlpii comunităţii au părăsit oraşul. Autobuzele erau ticsite de oameni care plecau. Pescarii refuzau să iasă noaptea în larg. În curând, s-a terminat mâncarea; oamenii au fost nevoiţi să recurgă la hrană conservată.

Oamenii beau cafea noaptea ca să rămână treji. Când observau ceva neobişnuit zburând deasupra lor, trăgeau cu artificii şi băteau în tigăi pentru a-l determina să plece.

Într-un târziu, Guvernul Federal a trimis o echipă militară cu ordine stricte de a observa, dar de a nu se amesteca. Un martor cu care am vorbit i-a cunoscut pe toţi membrii echipei. Aveau o bază pe plajă şi alta mai sus, pe drum. Erau biologi, fizicieni, medici, chimişti – 40 de oameni în total, cu aparate de fotografiat, corturi, magnetofoane şi telescoape. Ei erau din statele sudice şi aveau grade până la căpitan. Dispuneau de autocamioane, medicamente, termometre şi aparate de tensiune. Tratau oamenii în timpul nopţii, când erau treji, în aşteptarea obiectelor.

Adevărul fundamental: am întrebat-o pe doctoriţa Carvalho despre propria observaţie care a avut loc într-o zi la ora 6:00 p.m. şi ne-a spus că a fost cel mai frumos lucru la care a fost vreodată martoră. Chiar şi astăzi, dacă îşi închide ochii, poate să-şi redeştepte acea imagine.

– În zece ani, mi s-au şters din minte o mulţime de lucruri, dar nu voi uita niciodată aceasta! afirmă ea.

Era un cilindru mare, strălucitor, cu o lumină roşiatică pe partea superioară şi pe cea inferioară, luminând în cercuri concentrice. Zbura la joasă altitudine deasupra străzii, dansând în cercuri maestioase pe măsură ce se mişca. Nu avea uşi sau ferestre. Servitoarea ei a leşinat şi a căzut când l-a văzut, iar dr. Carvalho a ignorat-o şi a urmat obiectul într-o stare pe care o descria ca „aproape de extaz", atât de frumos era. Spera că va ateriza şi o va lua.

Un grup de persoane s-au grăbit să plece din oraş, bătând în tobe şi tigăi, trăgând cu artificii. Obiectul continua să danseze, mai sus şi mai sus, îndepărtându-se în zbor.

Câteva nopţi mai târziu, unul din obiecte a zburat la joasă altitudine, aterizând pe terenul de fotbal. Militarii au alergat spre acesta, sperând să intre în contact, dar mulţimea se afla deja acolo cu surle şi tobe, iar obiectul a zburat.

E culmea ironiei că sperăm să comunicăm cu fiinţe extraterestre, când nu putem comunica nici între noi; că civilii şi militarii nu pot fi de acord asupra realităţii fenomenului, că informaţiile nu pot fi împărtăşite doctorilor, cercetătorilor, ţărilor.

Toate informaţiile medicale pe care le-am strâns în timpul călătoriei noastre par să sprijine concluzia că OZN-urile pot să concentreze asupra subiecţilor umani selectaţi o rază care conţine, printre altele, microunde oscilatorii care acţionează asupra sistemului nervos central. O astfel de rază poate să cauzeze ameţeală, dureri de cap, paralizie, furnicături, amorţeli, cum ne-au relatat foarte mulţi martori. De asemenea, ar putea crea efecte comportamentale pe termen lung, modificări în orarul de somn, chiar episoade halucinogene, miraje. Întreaga fenomenologie actuală referitoare la contactele OZN va trebui să fie revizuită.

Unde este dovada tuturor acestora? Cititorul este îndreptățit să întrebe, așa cum am făcut Janine și cu mine când am întâlnit persoanele care au trăit experiența pe plaja de la Baia do Sol.

Răspunsul a constituit o hrană pentru sufletul meu. În această perioadă au fost realizate două serii de fotografii, filme, înregistrări audio. Se știe că echipa militară, care opera la vedere, a întocmit un dosar gros, conținând și un număr mare de măsurători fizice.

Dosarul a fost trimis înaltelor oficialități din Brazilia, dar se presupune că a ajuns într-un sertar.

A doua echipă era compusă din ziariști și cameramani care erau aproape la fel de bine echipați ca și militarii. Ei au obținut fotografii excelente, care pot fi consultate în arhivele ziarului din acea perioadă. Din nefericire, cum am explicat mai înainte, numai negativele au potențial științific. Și toate negativele realizate de echipa de ziariști au părăsit Brazilia, fiind cumpărate de o firmă americană necunoscută.

Cineva din Statele Unite deține o colecție de dosare care conțin dovezi ale realității fenomenului.

Adevărul fundamental: există un motiv simplu în ceea ce privește absența interesului savanților asupra fenomenului OZN. Asa cum am văzut de-a lungul acestei cărți, nu există lipsă de dovezi.

Dimpotrivă.

Dovezile care au fost obținute de marile puteri sunt perfect valabile și au implicații atât de devastatoare pentru viitoarele sisteme militare, încât a fost luată hotărârea de a le ține sub cheie și de a încredința studiul lor echipelor ultraspecializate, cu acces selectat pe compartimente. După părerea mea, activitatea acestor echipe este destinată eșecului, așa cum a fost încă din 1953, în ciuda tuturor resur-

selor de care dispun și a activităților absurde de dezinformare.

Fenomenul OZN nu poate fi compartimentat. Este de natură globală și atinge fiecare latură a cunoștințelor umane – de la folclor la astrofizică, de la etnologie la microunde, de la particule la parapsihologie.

Adevărul fundamental: ceea ce s-a întâmplat la Baia do Sol se poate întâmpla mâine din nou, oriunde. Detest gândul că ne va găsi nepregătiți. Încă o dată.

Concluzii

Materialul strâns în această carte reprezintă doar o parte din cazurile pe care le-am cercetat personal şi un procentaj foarte mic din informaţiile redactate de alţi cercetători şi agenţii guvernamentale. Faptul că nimic din acest material nu a fost vreodată examinat serios de către oameni de ştiinţă renumiţi este incredibil. În termeni stricţi de sociologie a ştiinţei, refuzul de a da atenţie faptelor fenomenelor OZN este o afirmaţie de netăgăduit despre limitele înguste în care societatea noastră autorizează preocuparea serioasă pentru cunoaştere. Speranţa, mea este că, într-un anumit fel, acest raport asupra activităţii mele în domeniu va ajuta la schimbarea situaţiei.

Ceea ce află publicul despre fenomen reiese din acea mică parte de evenimente preselectate de cei care cred în aceasta, pentru a încuraja susţinerea entuziastă a teoriei extraterestre. Cred că am arătat că a venit vremea să avem o privire de ansamblu asupra problemei şi să realizăm o evaluare nouă, obiectivă, a materialului acumulat.

Printre marea varietate de observaţii care compun fenomenul OZN, cred că documentarea atentă asupra efectelor fizice şi a consecinţelor lor medicale pot furniza elemente noi, mai mult decât cazurile de răpiri care au devenit moderne datorită naturii lor senzaţionale.

Obiectivul meu principal, în această carte, a fost documentarea atentă asupra efectelor fiziologice și a vătămărilor. Am încercat să clarific extinderea și tipul acestor vătămări. În aceste cazuri, decizia de a ajuta martorii nu trebuie să se bazeze pe faptul dacă admitem sau respingem ideea existenței OZN-urilor. Este vorba de ființe umane care efectiv au nevoie de îngrijire; ei prezintă simptome care nu pot fi autoinduse sau simulate.

Este remarcabil faptul că am găsit cea mai mare concentrare de cazuri de vătămări în Brazilia, una din puținele zone din lume în care oamenii de știință nu prea se încumetă să pătrundă; zonă care combină izolarea, întinsele ținuturi necartografiate, nepopulate și accesul la imense cantități de apă. De fapt, la un moment dat, Forțele Aeriene Braziliene și Agenția de Informații a Marinei au speculat faptul că bazele reale ale OZN-urilor s-ar afla undeva între gurile Amazonului și zona São Luis.

În afara dovezilor referitoare la vătămările suferite de către mulți martori, se pune acum o altă întrebare: cum ar trebui să reacționăm împotriva manifestărilor potențial ostile ale fenomenului?

După cum am subliniat, ostilitatea poate fi de două niveluri. Ostilitatea de primă clasă, cum s-a menifestat în Coreea în 1951 sau în Parnarama în ani mai recenți, implică lovituri directe împotriva oamenilor, vătămări ale sistemului nervos și decese ocazionale. Totuși, raza nu pare eficientă ca armă. Am notat că elicopterele silențioase echipate cu dispozitive moderne de luptă antigherilă i-ar fi putut lichida în câteva minute pe vânătorii brazilieni izolați. În incidentul Triunghiului de Fier, martorii luptei împotriva OZN-urilor au trăit aproape 40 de ani ca să vorbească despre aceasta, deși au mai suferit vătămări epuizante, de durată.

În vremurile de demult, când acest domeniu era necunoscut, vătămările provocate de OZN-uri puteau fi considerate accidentale. Dr. J. Allen Hynek a comparat efectele suferite de Floyd şi Michalak cu ceea ce se întâmplă când un copil îşi pune degetele în priză: nu trebuie să se tragă concluzia că o companie de electricitate este ostilă. Acele zile de inocenţă au trecut: martorii din Parnarama şi Colares au fost în mod deliberat distruşi de o tehnologie avansată superbă, căreia nu-i păsa dacă efectele ei sunt mortale sau nu.

În anii din urmă marile puteri au realizat şi ele o dezvoltare proprie în domeniul armelor cu raze.[1] Tehnologia microundelor este acum utilizată sub acronimul general HPM (high-power microwaves – microunde de mare putere) pentru a bloca sau arde hardware-ul rachetelor, avioanelor şi tancurilor inamice.

Generatoarele tipurilor de raze utilizate la noile arme includ magnetroane şi clistroane, cât şi nişte dispozitive ca girotroanele şi vircatoarele (oscilator virtual catodic). Vircatoarele sunt importante aici în mod special. Ele operează în mod oscilator la puteri demonstrate de până la 20 gigawaţi.

Un efect biologic clar al microundelor îl constituie încălzirea ţesuturilor. Modificări ale temperaturii creierului de numai câteva grade s-au dovedit că produc la şobolani convulsii, pierderi de cunoştinţă şi amnezie. Chiar şi impulsuri mai mici de microunde, prea slabe pentru a încălzi ţesutul animal, pot avea efecte serioase, deteriorând membranele celulare. Howard Wachtel şi colegii săi de la Universitatea din Colorado au arătat că celulele nervoase pot fi deteriorate temporar de un singur impuls de microunde.[2] Ei au observat, de asemenea, „o mică depresiune în electroencefalograma rozătoarelor expuse la

asemenea impulsuri" şi au adăugăt că „efectele unor astfel de impulsuri asupra oamenilor sunt necunoscute".

În analiza sa retrospectivă asupra acestui domeniu, dr. Keith Florig, expert în cazuri politice implicând radiaţii ionizante şi neionizante, notează că „armele HPM care doar ameţesc temporar sistemul nervos, par a fi, ca şi agenţii chimici cu acţiune redusă, mai umane decât forţa letală... Armele HPM care orbesc, ard sau prăjesc oamenii până mor s-ar putea să fie văzute ca un adaos oribil la arsenal".

Se pare că obiectele observate în Brazilia nu manifestă astfel de rezerve.

Dr. Floring remarca interesant: „Diferenţa între o forţă schiloditoare şi o forţă letală este în mare măsură una de parcurgere. Astfel că va fi greu de arătat că o armă, construită intenţionat ca să schilodească, nu poate fi mortală pe un parcurs mic".

Necesităţile de tensiune ale armelor cu raze sunt de asemenea natură încât trebuie să fie desfăşurate iniţial fie pe pământ, fie pe nave mari. În stadiul nostru actual de tehnologie, este dificil de conceput ca o microundă oscilantă să fie purtată la altitudine de ceva aşa de mic ca o *chupa*. Dar poate că o armă proiectată să schilodească oameni pe pamânt nu are nevoie să fie grea şi mare. Aici, din nou, OZN-urile par să reprezinte o forţă extraterestră care anticipează propria noastră dezvoltare ştiinţifică cu decenii, sfidând eforturile noastre de a-i identifica natura şi intenţiile pe termen lung. Este de înţeles că forurile militare nu se simt confortabil din cauza dezvăluirii slăbiciunii noastre, după cum nici forurile ştiinţifice nu se simt înclinate să îşi dezvăluie ignoranţa.

Progresul ulterior va trebui să pornească de la câţiva indivizi cu destul curaj pentru a se duce ei înşişi pe teren spre a întâmpina necunoscutul în faţă.

Anexă

Aducând ordine în haos: Definiţii şi clasificări

Infinita varietate a fenomenului care îşi croieşte într-un fel drumul în literatura OZN este aşa de uluitoare încât oamenii de ştiinţă găsesc puţine prilejuri pentru a începe un studiu raţional. Cum poate analiza un specialist în cadrul aceluiaşi proiect relatări atât de diverse cum sunt cele implicând sechelele medicale ale doctorului X şi magneziul caracteristic din Ubatuba? Ce putem face când un raport descrie un obiect straniu zburând pe deasupra, creând un vârtej în urma sa, iar următorul raport menţionează un vârtej, dar fără nici un obiect zburător, aşa cum am văzut într-unul din cazurile Valensole?

Luaţi în considerare, de asemenea, rapoartele de răpire: în majoritatea cazurilor martorii afirmă că erau opriţi pe un drum nefrecventat şi că nişte fiinţe îi luau în interiorul unui OZN, unde erau examinaţi. Totuşi acest scenariu care a fost prezentat în mai multe cărţi recente nu este în nici un caz universal. Există rapoarte de răpiri în care corpul celui răpit nici nu şi-a părăsit maşina, în timp ce conştiinţa lui sau a ei se spunea că este ridicată într-un obiect plutitor. Sunt de asemenea multe cazuri de răpiri care nu

implică deloc vreun OZN. Cu alte cuvinte, martorii relatează că își părăseau corpul, mergând în alt tărâm. În anumite momente erau prezentați oameni care pot jura că trupul martorului nu a părăsit pământul, deși autenticitatea interacțiunii, așa cum este percepută de subiect, trebuie luată serios în considerație.

În această anexă îmi propun să formulez definiții și clasificări care ne pot ajuta să recunoaștem ceea ce căutăm. Sugerând priorități și furnizând prilejuri pierdute, un astfel de sistem poate salva mult timp valoros de cercetare și ne poate da posibilitatea de a schimba informații mult mai eficient în viitor. Cel mai semnificativ este faptul că, de asemenea, ar avea posibilitatea să scoată la iveală anumite cazuri necunoscute.

DEFINIȚII

Deși s-a manifestat un uriaș interes pentru observațiile OZN, au existat puține încercări de a defini fenomenul ca atare. Pentru entuziaști, astfel de definiții nu sunt necesare, deoarece ei știu deja ce sunt OZN-urile: ele sunt... ei bine, farfurii zburătoare! Când vedeți una, o recunoașteți pentru că este rotundă și are lumini pe ea. Dar dacă noaptea este întunecată și vedeți numai niște lumini? Ei bine, trebuie doar să presupuneți că este o formă rotundă undeva în întuneric, în spatele luminilor. Dar dacă luminile sunt atât de slabe încât nu poți spune cu adevărat dacă ele aparțin sau nu unui OZN? Ei bine, atunci faceți uz de intuiție! Am văzut câteva celebrități OZN indicând lămpi de stradă îndepărtate, faruri și licurici clipitori, ca dovadă a existenței unei nave extraterestre care-i observă.

Pentru acei oameni de știință care n-au fost dezgustați în întregime de acest exercițiu și care au avut răbdare

să aplice aptitudinile lor critice fenomenului, OZN-ul este pur și simplu „orice observație care este enigmatică pentru observator", așa cum a arătat Raportul Condon. Dar această definiție greșește în direcția opusă; este mult prea vagă și prea exhaustivă, pentru că orice observație va deveni mai devreme sau mai târziu enigmatică pentru cineva. Aceasta nu o face subiect potrivit pentru cercetarea științifică.

În cartea sa *Experiența OZN*, J. Allen Hynek a realizat o abordare mai atentă, insistând asupra faptului că noi ar trebui să fim interesați numai de acele cazuri care rămân neexplicate după studiul oamenilor de știință competenți. El scria că „pur și simplu" (?) vom defini OZN-ul ca:

> Percepția raportată a unui obiect sau a unei lumini văzute pe cer sau deasupra pământului, înfățișarea, traiectoria sau dinamica generală și comportamentul luminiscent care nu sugerează o explicație logică, convențională și care nu este numai mistificatoare pentru receptorii originali, ci rămâne neidentificat după o cercetare atentă a tuturor dovezilor disponibile, de către persoane care sunt tehnic capabile să facă o identificare de bun simț, dacă este posibil.[1]

Va trebui să acceptăm acest gen de definiție până vom ști mai multe despre fenomen; totuși ea prezintă anumite probleme supărătoare. Nu este operațională, deoarece se bazează pe grupuri arbitrare de „persoane tehnic capabile" pentru a realiza o selecție. Cum persoanele cu profesii legate de lege știu foarte bine, pentru fiecare expert care dorește să susțină în instanță, că A+B=C, cineva va putea aduce alt expert care, cu recomandări la fel de bune, va declara ca A+B≠C sau chiar că A și B nici măcar n-ar fi trebuit să fie adunate.

Definiția lui Hynek este insuficientă pentru că pornește de la presupunerea că există undeva un grup de per-

soane înțelepte, tehnic capabile, care pot ajunge tot timpul la un consens pentru a decide, de exemplu, dacă o anumită lumină de pe cer poate să nu fie o reflexie a aripilor unui avion îndepărtat.

Altă problemă legată de definiție este că lasă în afară multe fenomene pe care majoritatea ozeniștilor le găsesc relevante. De exemplu, nu lasă loc pentru rapoarte despre ființe văzute de ei înșiși, independent de „un obiect sau o lumină", și nu cuprinde cazuri în care a fost observat un model de efecte fizice neobișnuite, sugerând un fenomen OZN, deși n-a fost văzut nici „un obiect sau o lumină".

Deși această situație este frustrantă, nu este unică în știință. Probleme asemănătoare sunt regăsite în matematica pură. Un exemplu excelent este furnizat de numerele prime. De multe secole, cele mai rafinate minți ale matematicii au încercat să realizeze o caracterizare directă a numerelor prime: nu există vreo formulă care va genera automat al *n*-lea număr prim sau toate numerele prime, în aceeași măsură în care avem formule care vor genera toate numerele pare și toate numerele impare. Știm că 5 este un număr prim pentru că poate fi divizat de unu și de el însuși. Dar 21.637? Singurul mod de a afla este de a încerca toți factorii primi posibili.

Știm că numere pare ca 232 nu pot fi prime pentru că le putem divide tot timpul cu 2. Anumite numere impare nu pot fi nici ele prime; de exemplu acelea care se termină cu 5. În astfel de cazuri, matematicienii au dat o definiție în două părți: (1) numerele prime se găsesc în cadrul unui set care include 1, 2, 3, 5 și acele numere întregi impare mai mari ca 5 care nu se termină cu 5; și (2) o „rețetă" empirică este furnizată pentru a verifica dacă sau nu un membru al acestui set este prim sau nu.

Acum 25 de ani, în *Anatomia unui fenomen*, am propus să se aplice aceeași construcție în definirea OZN-urilor. Prima parte a unei definiții la zi ar afirma:

> Fenomenul OZN *se va găsi* printre rapoartele despre obiecte, lumini, ființe sau efecte fizice care sunt considerate de către martori ca anomalii din cauza înfățișării lor sau comportamentului lor.

A doua parte a definiției ar fi o rețetă empirică care poate fi utilizată pentru a determina dacă un raport dat unor astfel de anomalii aparține fenomenului OZN sau nu. Dar nu ne-am întors la problema lui Hynek? Pentru că putem verifica autenticitatea unui OZN numai eliminând ceea ce *nu* poate fi (elicopter, avion, pasăre etc.). Unde vom găsi grupul de experți înțelepți pe care să ne bazăm pentru a aplica același tipar de cunoștințe specializate tuturor cazurilor? Din fericire, există un răspuns bun la această întrebare, un răspuns care nu exista acum 25 de ani.

PROBLEMA SELECȚIEI

Presupuneți că înfruntăm acum o nouă situație: suntem responsabilii unui centru operațional pentru urmărirea fenomenelor aeriene neobișnuite și trebuie să separăm rapoartele OZN de efectele obișnuite. Mai mult, suntem neliniștiți de frecvența rapoartelor OZN. În perioadele liniștite, un centru de selecție nu primește mai mult de două sau trei rapoarte OZN pe zi. Dar situația este foarte diferită în timpul unui val.

În consecință, date fiind aceste condiții, cum ar funcționa centrul nostru de urmărire? Se exclude din capul locului expedierea cercetătorilor pe teren pentru a chestiona

martorii a 200 de observații zilnice. Trebuie să eliminăm cazurile marginale care au o probabilitate mare de explicații convenționale și să atribuim priorități câtorva cazuri potențial semnificative – acelea care ne pot învăța ceva despre fenomen.

A doua noastră problemă este nevoia acută de expertize ultraspecializate, ceea ce face improbabil ca un singur om de știință să poată fi bine informat despre întreaga gamă de fenomene convenționale care explică OZN-urile. Deși am petrecut destule ore urmărind obiecte pe cer pentru a mă familiariza cu orice fenomen astronomic, îmi amintesc că am fost absolut șocat prima dată când am devenit martorul unei operațiuni de realimentare cu combustibil, a Forțelor Aeriene. De asemenea, îmi amintesc de afirmația unui reputat cercetător spațial, în cadrul unei mese rotunde la radio, care se gândea serios că OZN-urile ar putea fi explicate în întregime de corpusculele plutitoare din mediul lichid al ochiului.

Avem nevoie de un sistem uniform, standard, de cunoștințe care să conțină toate regulile pentru recunoașterea oricărui fapt, de la operațiuni de realimentare cu combustibil la corpusculele plutitoare de pe cornee și care să ia în considerație toate ipotezele pentru a face o judecare imparțială.

OVNIBASE: UN SISTEM DE SELECTARE

În ultimii zece ani, știința computerelor a evoluat rapid în reprezentarea cunoștințelor umane și a complexei luări de decizie. Anumite perfecționări rezultante sunt direct aplicabile problemei noastre de urmărire a rapoartelor OZN printre toate celelalte anomalii potențiale. În cursul anilor 1985 și 1986 am realizat un sistem specializat nu-

mit OVNIBASE (OVNI sunt inițialele pentru OZN în limba franceză), care are multe dintre caracteristicile dorite. Programul, care a fost prezentat Institutului American de Aeronautică și Astronautică și Societății pentru Explorare Științifică, este un sistem specializat care conține regulile recunoașterii fenomenului cel mai adesea supus erorii ca OZN-urile.

Un astfel de sistem poate integra contribuțiile realizate de către specialiști ai multor discipline, într-un tot unitar. El prezintă avantajul suplimentar de a fi portabil (versiunea mea poate lucra pe computere compatibile Macintosh sau IBM PC-AT) și utilizabil de către persoane cum ar fi un funcționar sau o secretară care nu sunt școlarizați în specialitățile pertinente. Tot ce are de făcut utilizatorul este să completeze un formular care include anul observației, dacă era zi sau noapte, durata în minute, numărul obiectelor și un răspuns: adevărat/fals la întrebarea: „Era traiectoria continuă?" (*necunoscută* este un răspuns acceptabil).

Bazat pe aceste piese simple de informații, OVNIBASE va face deducții, trecând în revistă lista sa de ipoteze pentru a afla care reguli sunt aplicabile și punând întrebări specifice să-și ghideze raționamentul.

Pentru că sistemul funcționează într-un timp real, poate fi utilizat să selecteze rapoarte în timp ce martorul se află la telefon. Versiuni viitoare pot fi furnizate publicului prin rețele de comunicații utilizând terminale domestice cum ar fi rețeaua MINITEL în Franța.

În pofida progresului actual în domeniul inteligenței artificiale, majoritatea inginerilor automatiști sunt de acord că nici un sistem specializat nu poate înlocui inteligența umană. Un program cum este OVNIBASE trebuie să elimine cel puțin 30% din toate rapoartele OZN, altfel nu este util ca instrument de selecție, însă nu trebuie să

elimine mai mult de 75% din ele, sau va intra într-o zonă unde să poată interveni judecata omenească.

Cele mai utile produse ale OVNIBASE sunt un raport scris al tuturor „cazurilor respinse", *cu motivul respingerii* sub forma unei liste cu reguli de recunoaştere, care sunt adevărate şi corespund unei explicaţii normale, şi o listă cu toate OZN-urile posibile şi probabile, cu lista tuturor modelelor de fenomene naturale care sunt contrazise de informaţii. Atunci este la latitudinea analistului să nu ţină cont de judecata sistemului dacă se crede că motive speciale fac ca anumite reguli să fie lipsite de importanţă.

Am îmbunătăţit definiţiile anterioare ale fenomenului OZN: (1) arătând unde pot fi găsite dovezi ale acestuia şi (2) furnizând un sistem automat care întruchipează cunoştinţele empirice necesare pentru separarea OZN-urilor posibile şi probabile de fenomenele convenţionale.

Acest rest de rapoarte originale despre OZN-uri trebuie să îl clasificăm acum.

SISTEME DE CLASIFICARE VECHI ALE FENOMENULUI OZN

Conform informaţiilor mele, primul sistem de clasificare a fenomenului OZN a rezultat din activitatea mea desfăşurată în anii 1961 şi 1962 împreună cu Aimé Michel şi dr. Pierre Guerin în Paris. Am propus să separ colecţiile uriaşe de observaţii franceze în patru mari categorii. Rezumate pe scurt, ele cuprind următoarele:

Tipul I, care a fost împărţit în trei subgrupe, a cuprins toate rapoartele de aterizări pe care Allen Hynek le va numi mai târziu întâlniri apropiate. Poate că e greu pentru cititorii moderni să-şi dea seama că până la sfârşi-

tul anilor '60 ozenologia americană nu admitea însăşi existenţa unor astfel de rapoarte. Printre principalele organizaţii civile, numai APRO, condusă de Jim şi Coral Lorenzen, i-a recunoscut semnificaţia.

Proiectul Forţelor Aeriene, intitulat *Cartea Albastră*, a plasat automat rapoartele de aterizări în categoria psihologică.

Tipul II de rapoarte erau observaţii asupra unor straturi de nori atât de predominante în Franţa, în 1954, şi al căror rol în dezvoltarea principalelor valuri a fost des-coperit de Aimé Michel. Este o enigmă pentru mine faptul că aceste rapoarte au dispărut practic de pe scenă. Sunt în imposibilitate de a specula găsirea unui motiv pentru această modificare. Dar realitatea este că această categorie nu mai e justificată.

Tipul III erau acele observaţii de obiecte care aveau o discontinuitate în traiectoria lor; fie că se opreau şi planau sau veneau spre pământ cu o mişcare de frunză în cădere înainte de a-şi relua zborul sau realizau anumite manevre care identificau un punct specific în spaţiu şi timp. Acest lucru era important pentru mine, deoarece redactam un catalog de cazuri în care vroiam să inserez longitudinile şi latitudinile exacte.

Tipul IV, spre deosebire de celelalte, cuprinde toate cazurile de zboruri neîntrerupte.

Această clasificare şi-a atins scopul mulţi ani, permiţându-ne să descoperim modele specifice pentru diferite tipuri de comportamente ale OZN-urilor, în primul rând legea timpului pentru rapoartele de aterizare.

În 1972, Allen Hynek s-a bazat pe prima clasificare când a propus, în *Experienţa OZN*, să împartă în două grupe toate rapoartele: observaţiile pe termen scurt, care corespundeau cu Tipul I şi pe care le-a denumit întâlniri apropiate, un termen imortalizat mai târziu de Steven

Spielberg, şi obiectele observate de la „o anumită distanţă" împărţite apoi în trei categorii:

1. Lumini nocturne, pentru lumini văzute noaptea (NL).
2. Discuri diurne, pentru cele observate ziua (DD).
3. Vizualizare radar, pentru cele detectate pe radar (RV).

Hynek era conştient că această împărţire era arbitrară şi a remarcat el însuşi că, în general, categoriile „nu trebuie să fie exclusive reciproc".

Contribuţia principală adusă de clasificarea lui Hynek a fost claritatea cu care au fost definite aterizările:

CE 1 era clasa de obiecte văzute pe sol sau la mică distanţă de observator.

CE 2 era clasa de întâlniri apropiate în care erau prezente efecte fizice sau urme.

CE 3 era clasa de întâlniri apropiate clare implicând „entităţi" sau „ocupanţi", categorie din care el a exclus contactele repetate.

Aceste categorii au rezistat testului vremii şi continuă să fie şi azi folositoare. În anii din urmă, s-a adăugat o a patra categorie, numită *CE 4,* care cuprinde rapoartele de răpiri în care martorii nu numai că au văzut ocupanţii, ci pretind că au interacţionat mult cu ei, în interiorul navei.

Totuşi, atunci când se încearcă să se utilizeze categoriile lui Hynek cu cazuri de lumini nocturne, discuri diurne şi vizualizări radar, apar probleme serioase, în special când procesul de selecţie acţionează de la o bază de date computerizată, cum va fi nevoie să se facă în orice

efort complex de a ataca în viitor problema OZN. După cum a observat Hynek, aceste categorii nu sunt absolute, dar multe rapoarte nu pot fi plasate în nici una din aceste clase.

Exemple de probleme anterioare sunt furnizate de numeroase cazuri de discuri văzute ziua şi urmărite pe radar în acelaşi timp. Dacă sunt cuprinse în categoria RV, statistica de cazuri DD este privată de un potențial punct de vedere important şi viceversa.

Un exemplu de o ultimă deficiență în observația lui Whitley Strieber asupra unui disc întunecat zburând între el şi câmpul de stele în timpul nopții: acesta nu a fost nici disc diurn, nici lumină nocturnă.

Alte probleme apar atunci când obiectele diurne, care nu sunt discuri, cum ar fi hexagonul zburător văzut de

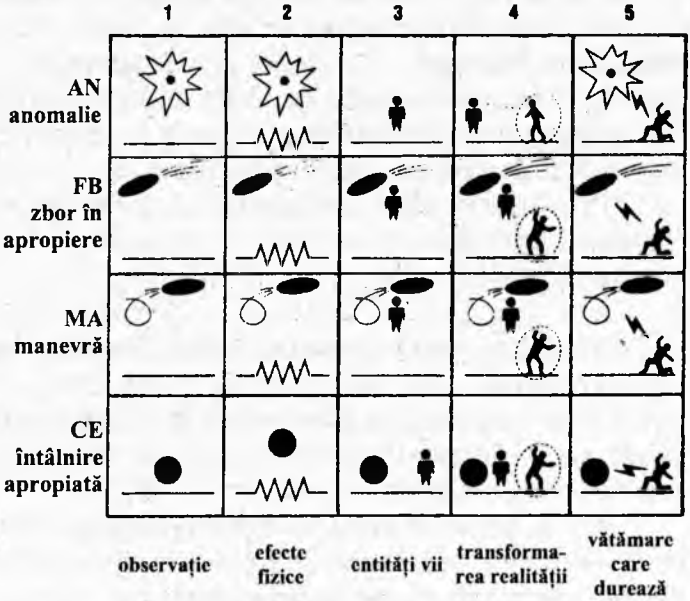

Figura 5. Clasificarea anomaliilor legate de OZN-uri

domnul Dillon în 1928 şi cazurile observate în amurg sau în zori, se poate presupune că aparţin mai multor categorii.

Activitatea pe care am realizat-o cu sisteme specializate, bazate pe computer, în ultimii trei ani, a sugerat soluţii noi, mai practice, pentru aceste probleme rămase, deşi trebuie să recunoaştem că nici un sistem de clasificare nu e perfect.

UN NOU SISTEM DE CLASIFICARE: ANOMALII, ÎNTÂLNIRI APROPIATE, MANEVRE ŞI ZBORURI JOASE

Pentru a cuprinde întreaga gamă de fenomene care se găsesc în literatura modernă, este important să recunoaştem că OZN-urile sunt legate în mod semnificativ de alte anomalii. Este o regulă, mai degrabă decât o excepţie, de a găsi observaţiile OZN precedate sau urmate de alte anomalii, în special din specia strigoilor.

Pentru acest motiv, am considerat că este util să încep cu o clasificare a anomaliilor în patru grupe paralele cu categoriile lui Hynek:

AN 1 – anomalii care nu au efecte fizice de durată, cum ar fi lumini nedefinite sau explozii neexplicate.

AN 2 – anomalii cu efecte fizice de durată, cum ar fi fenomenele cu strigoi, *apport-uri* (obiecte materializate) şi zone de iarbă călcată.

AN 3 – sunt anomalii cu entităţi asociate. Această clasă poate include rapoarte de fantome, yeti şi alte exemple din criptozoologie, cât şi zâne şi spiriduşi .

AN 4 – acele rapoarte de anomalii în care martorii trăiesc interacţiuni personale cu entităţi în realitatea ce le

caracterizează. Ele includ trăiri aproape de moarte, miracole religioase, viziuni şi multe cazuri de experienţe în afara corpului.

În final, plasez în categoria *AN 5* cazurile de răniri sau decese anormale, cum ar fi combustii spontane sau răniri neexplicate. De asemenea, plasez tot aici cazurile de însănătoşiri permanente, adesea descrise în literatura paranormalului. Bătaia neexplicată a doamnei Victor, descrisă în Capitolul 6, aparţine categoriei *AN 5*.

Ajungem acum la rapoartele OZN, pe care le voi împărţi, conform lui Allen Hynek, în întâlniri apropiate şi observaţii de la distanţă.

Nu văd nici un motiv pentru a modifica ceva în clasificarea întâlnirilor apropiate, care se află de obicei de la *CE 1* la *CE 4,* deşi Hynek nu crease el însuşi categoria *CE 4* şi nu era bucuros în mod special pentru aceasta. În ultimii ani s-a simţit o nevoie acută pentru o nouă categorie, *CE 5,* care va cuprinde cazuri de întâlniri apropiate, în care martorii au suferit vătămări permanente sau alte efecte fiziologice.

Observaţiile de la distanţă, după părerea mea, sunt clasificate cel mai bine în conformitate cu comportamentul obiectului decât cu împrejurările independente de ele, cum ar fi lumina zilei, noaptea sau radarul, mai mult decât observarea vizuală.

Am considerat util să introduc două noi categorii numite MA pentru „manevre" şi FB pentru „zboruri joase". În cadrul acestor categorii am încercat să dau definiţii care sunt paralele cu cele ale întâlnirilor apropiate:

MA 1 strânge observaţii OZN care implică un obiect cu o traiectorie discontinuă (cum ar fi o cădere, o manevră, sau un luping).

MA 2 include acele cazuri care dau naştere la efecte fizice în completarea unei traiectorii discontinue; episodul din Arcachon descris în Capitolul 1, în care un obiect declanşa fotocelula pentru întregul oraş, este corespunzător pentru categoria *MA 2*.

MA 3 conţine cazurile obiectelor cu traiectorii discontinue atunci când sunt observate la bord fiinţe. Anumite cazuri de „nave spaţiale" de la sfârşitul secolului XIX se află în această categorie, cât şi renumita observaţie din 1959 a Părintelui Gill, în Noua Guinee.

MA 4 cuprinde momente de manevre însoţite de o tendinţă de transformare a realităţii pentru cel care o percepe.

MA 5 este o manevră ca rezultat în care martorul suferă vătămări permanente sau moare. Partea a Cincea din această carte oferă mai multe exemple amănunţite din această categorie.

FB 1 este o observaţie simplă a unui OZN „zburând jos", categoria cea mai frecvent raportată.

FB 2 este un zbor jos, însoţit de dovezi fizice.

FB 3 este un zbor jos al unui obiect, însoţit de observarea de fiinţe la bord. Acest tip de observaţie este raportat ocazional.

FB 4 este un zbor jos în care martorul trăieşte o transformare a realităţii lui sau ei în autenticitatea obiectului sau a ocupanţilor săi.

FB 5 ar fi un zbor jos, ca rezultat în care martorii suferă vătămări permanente, ca în celebrul caz Cash-Landrum din Texas, care poate fi găsit în literatura de specialitate. În acel caz, două femei şi un băiat au fost răniţi de acţiunea unui obiect strălucitor care zbura deasupra lor, fără să aterizeze sau să se oprească.

EVALUAREA CREDIBILITĂŢII – SVP

Nici un sistem de clasificare nu este complet fără o condiţie pentru acordarea credibilităţii sau a „ponderii" unei observaţii. În timp ce o astfel de metodă este o parte integrală dintr-un test de evaluare a inteligenţei, cercetătorii OZN s-au preocupat rar să îl aplice în sprijinul propriei activităţi. O excepţie o constituie „indexul calităţii", propus de cercetătorii spanioli Ballester şi Guasp, dar acesta este aşa de detaliat, încât îl găsesc dificil de aplicat în practică[2]. În timp ce se recunosc astfel de eforturi, este important să implementăm un sistem care este destul de simplu pentru a fi aplicat rapid cu o anumită valoare mnemonică, care nu necesită o referire constantă la un manual de utilizare sau la un set de tabele.

În activitatea mea, în prezent utilizez un cod de trei cifre pentru a indica importanţa unui caz OZN. Fiecare din cele trei cifre are o valoare de la zero la patru, după cum urmează:

prima cifră: siguranţa surselor (s)

0 Sursă necunoscută sau nesigură

1 Raport atribuit unei surse cunoscute, de siguranţă incertă

2 Sursă sigură, indirectă

3 Sursă sigură, directă

4 Interviu personal direct cu martori de o sursă care poate fi dovedită cu siguranţă

a doua cifră: vizitarea locului (v)

0 Nici o vizitare a sursei sau rezultat necunoscut

1 Vizitarea locului de către o persoană obişnuită, nefamiliarizată cu astfel de fenomene

2 Vizitarea locului de către persoane familiarizate cu astfel de fenomene

3 Vizitarea locului de către un cercetător demn de încredere, cu oarecare experienţă

4 Vizitarea locului de către un analist experimentat

a treia cifră: explicaţii posibile (p)

0 Informaţii asemănătoare, cu una sau mai multe cauze naturale

1 Explicaţii naturale necesitând numai mici modificări ale informaţiilor

2 Explicaţii naturale necesitând o mare modificare a unui parametru

3 Explicaţii naturale necesitând o mare modificare a mai multor parametri

4 Nu sunt posibile explicaţii naturale, date fiind dovezile

În prezenta carte, 71% din cazurile citate au o evaluare de 222 sau mai bună (însemnând că fiecare din cele 3 cifre este 2 sau mai mare), indicând *evenimente raportate dintr-o sursă sigură în care a fost realizată o vizitare a locului şi unde o explicaţie naturală ar necesita modificarea considerabilă a cel puţin unui parametru.* 54% din cazuri au o evaluare de 333 sau mai mare, iar 47% au o evaluare de 443 sau chiar cea mai importantă, de 444.

Urmează un index alfabetic complet de cazuri pentru toate fenomenele menţionate în carte, împreună cu evaluarea clasificării şi credibilităţii.

INDEX DE CAZURI

Localizare	*Tip*	*SVP*	*Data'*	*Timp*	*Regiunea*	*Martori*
Anolaima	CE5	444	5 iul'69	20:30	Columbia	Bermudez
Aracriguama	CE5	334	'46	19:00	Brazilia	Prestes
Arcachon	FB1	443	19 iun '78	01:30	Franța	Bachere
Arenal	FB1	443	4 sept '71	08:25	C. Rica	Sergio L.V.
Arenal	CE1	443	25 oct '86	09:00	C. Rica	U.A., L.A.
Ashland	CE4	444	3 dec '67	02:30	Nebraska	Schirmer
Atafona	AN1	430	13 iun '66	ziua	Brazilia	Elcio, Valdir
Aulnat	FB1	442	5 nov '76	22:00	Franța	secret
Aurora	CE3	042	17 apr '897	ziua	Texas	necunoscuți
Baia do Sol	CE5	444	sep '77	noaptea	Brazilia	multipli
Bogota	MA2	201	'75	04:00	Columbia	necunoscuți
Bolton	CE5	233	23 ian '76	17:15	U.K.	Mc Lenaghan
Bonham	CE1	112	1873		Texas	
Cajneiro	AN3	323	11 nov '83	03:30	Brazilia	secret
Campinas	MA2	242	14 dec '54		Brazilia	secret
Cocalinho	AN5	431	26 aug '82	06:00	Brazilia	Ramon, Curto
Cocalinho	MA1	414	15 iul '88	04:00	Brazilia	Pinheiro
Colares	CE5	444	sept '77	noaptea	Brazilia	multipli
Colusa	CE3	443	oct '77	noaptea	Calif.	Amos

Localizare	*Tip*	*SVP*	*Data*	*Timp*	*Regiunea*	*Martori*
Colusa	FB1	443	18 oct '77	01:30	Calif.	secret
Council Bluff	MA2	442	17 dec '77	19:45	Iowa	secret
Crab Island	AN5	442	'77	noptea	Brazilia	
Duas Pontes	CE3	444	17 aug '62	seara	Brazilia	Aleuia
Duas Pontes	AN3	442	19 aug '62		Brazilia	Aleuia
Duas Pontes	CE5	444	20 aug '62		Brazilia	Aleuia
Everglades	CE5	444	15 mar '65	01:00	Florida	Flynn
Falcon Lake	CE5	334	20 mai '67	12:13	Canada	Michalak
Falcone	CE1	203	27 sept '78	18:40	Italia	secret
Fort de France	MA1	443	sept '65	21:15	Martinica	Michel F.
SE Franței	MA5	444	2 nov '68	04:00	Franța	Dr „x"
Viroaga franceză	CE2	444	30 oct '69	10:30	Calif.	Chapin
Viroaga Franceză	CE5	443	27 dec '76	11:00	Calif.	Chapin
Viroaga Franceză	AN1	441	13 oct '77	ziua	Calif.	Chapin
Viroaga Franceză	CE3	443	4 apr '80	ziua	Calif.	Chapin
Gilroy	CE1	443	10 aug '75	23:00	Calif.	„Victor"
Gilroy	AN5	404	15 mai '78		Calif.	„Victor"
Grumari Beach	AN5	441	mar' 86		Brazilia	Barreta
Gujan	MA2	444	19 iun '78	01:30	Franța	Pavia, Guitard
Happy Camp	CE1	443	25 oct '75	19:00	Calif.	Harris Gayer

Localizare	*Tip*	*SVP*	*Data*	*Timp*	*Regiunea*	*Martori*
Happy Camp	AN3	443	27 oct '75	19:00	Calif.	Harris, Gayer
Happy Camp	MA3	443	27 oct '75	20:00	Calif.	White ș.a.
Happy Camp	CE4	443	2 nov '75	seara	Calif.	White s, .a.
Happy Camp	MA1	443	8 feb '76	noaptea	Calif.	Gates, Cerny
Happy Camp	CE2	443	toamna '77	seara	Calif.	secret
Happy Camp	FB1	442	6 sept '77	seara	Calif.	Lorraine
Happy Camp	AN2	442	17 iul '77	noaptea	Calif.	Pat
Happy Camp	AN1	442	24 iun '78	23:15	Calif.	Vallée ș.a.
Happy Camp	AN3	441	iarna '76	seara	Calif.	Pat ș.a.
Haynesville	CE3	443	30 dec '66	20:15	Louisiana	Dr. G.
Healdsburg	CE3	442	30 aug '77	20:30	Calif.	„Gray"
Industrial City	CE4	401	15 sept '75	noaptea	Calif.	„Victor"
Iona	AN5	441	'30		U.K.	Fornario
Iron triangle	MA5	404	primăvara '51	noaptea	Coreea	Wall
NE Japoniei	MA5	444	primăvara '59		Japonia	
Kiana	AN2	021			Alaska	necunoscut
BA Kinross	MA5	443	23 nov '53		Michigan	
Kirimukuyu	MA5	002	iun'54		Kenya	Thindu
La Plata	MA1	443	iarna '62	19:30	Argentina	J-M.B.
Lagoa Dentro	CE5	324	toamna '82	22:00	Brazilia	Manuel

Localizare	*Tip*	*SVP*	*Data*	*Timp*	*Regiunea*	*Martori*
Largo Maria	CE1	303	sept '87	noaptea	Brazilia	6 vânători
Lewiston	AN3	303	1 aug '78		Calif.	secret
Loch Raven	MA2	444	26 oct '58	22:30	Maryland	Cohen, Small
Maracaibo	CE1	113	6 oct '61	noaptea	Venezuela	Romero
Zona Matoes	CE5	304	17 oct '81	noaptea	Brazilia	Boro, Ferreira
Zona Matoes	CE5	334	19 oct '81	noaptea	Brazilia	Souza, Barbosa
Maury Island	MA2	442	21 iun '47	12:00	Washington	Dahl
Mosqueiro	MA1	444	sept '77	noaptea	Brazilia	FA braziliene
Niterói	CE5	443	17 aug '66	17:00	Brazilia	Pereira, Viana
Niterói	MA1	333	16 mar' 66	21:15	Brazilia	secret
Parnarama	CE5	444	23 sept '84	22:00	Brazilia	Cosmo
Parnarama	FB1	443	24 iul '88	19:00	Brazilia	Carvalho
Parnarama	MA1	413	'78	22:00	Brazilia	Silveira
Parnarama	CE5	203	'81 sau'82	noaptea	Brazilia	Vitorio
Parnarama	CE5	203	'81 sau'82	noaptea	Brazilia	General
Povoada Saco	MA1	423	toamna '84	noaptea	Brazilia	Pereira
Project City	CE2	443	23 apr '76	19:50	Calif.	„Kirk“
Puebla	AN2	011	nov '78		Mexic	necunoscut
Quixada	CE5	343	23 apr '76	3:00	Brazilia	Barros
Redding	CE4	440	7 mai '80	21:05	Calif.	“Anderson“

Localizare	*Tip*	*SVP*	*Data*	*Timp*	*Regiunea*	*Martori*
Redding	FB1	440	ian '78		Calif.	„Anderson“
Redding	AN3	440	26 ian '78		Calif.	„Anderson“
Redding	AN3	441	14 ian '78	noaptea	Calif.	Chapin
Rives	FB1	443	5 nov '76	20:08	Franța	D-ra M.
Santana	FB1	444	iarna '79	24:00	Brazilia	Araugo
Santana	MA1	443	iul '87	noaptea	Brazilia	Gomes
Santana	CE1	343	mai '84	noaptea	Brazilia	Chiliano
Santana	CE1	343	aug '84	22:00	Brazilia	Frota
Suedia	AN2	021	11 oct '59		Suedia	necunoscut
Marea Tasmaniei	MA5	443	21 oct '78		Australia	Valentich
Trans en Prov.	CE2	443	8 ian '81	17:00	Franța	Nicolai
Tyler	MA5	444	'79		Texas	Greg
Ubatuba	MA2	043	'33	ziua	Brazilia	necunoscut
Valensole	CE3	444	1 iul '65	06:00	Franța	Masse
Valensole	CE2	444	oct '69	ziua	Franța	José
Valensole	AN2	443	'77	ziua	Franța	José
Venado Tuerto	AN2	443	1 sept '78		Argentina	Don Felipe
Venado Tuerto	CE4	444	6 sept '78	06:45	Argentina	Oscar
Vienne	FB1	442	5 nov '76	22:00	Franța	secret
Voreppe	MA1	444	5 nov '76	20:10	Franța	Dr. „Serge“
Yakima	MA3	403	apr '28	p.m.	Washington	Dillon

Note

Prolog

1. Au fost scrise numeroase articole asupra cazului Morro do Vintem; în special, Charles Bowen: „Misterul de la Morro do Vintem", *Revista Farfuria Zburătoare* (FSR) 13, nr. 2 (martie-aprilie 1967): 11 şi Charles Bowen „Nici o soluţie simplă în Misterul Morro" FSR 14, nr. 4 (iulie-august 1968): 36.
2. Asupra mărturisirii lui Hamilton Bezani, vezi Gordon Creighton, „Continuare în Misterul Morro do Vintem" FSR 17 nr. 4 (iulie-august 1971): 6

Introducere

1. Jacques Vallée, *Dimensiuni: O listă de precedente în contacte extraterestre* (Chicago: Contemporany Books 1988; Ballantine Books 1989).
2. Referitor la aceste audieri, vezi: Subcomitetul de Investigaţii, Comitetul de Ştiinţă şi Tehnologie, „Tehnologia Informaţiilor pentru Managementul Urgenţelor" al 98-lea Congres, 9 octombrie 1984.

PARTEA ÎNTÂI

Introducere

1. Printre numeroasele studii ale efectelor fizice ale OZN-urilor care au fost publicate de grupuri civile există: Gordon Lore, *Efecte stranii ale OZN-urilor* (Raportul Special al NICAP, 1969); Mark Rodeghier: „Rezumat al Rapoartelor de interferență a vehiculelor" în *Spectrul Cercetării OZN*, ed. Mimi Hynek (Chicago: CUFOS, 1988); 153 și Ted Phillips, *Urme fizice asociate cu observații OZN* (Chicago: CUFOS, 1975).

Capitolul 1

1. Un peisaj iluminat de luna plină primește 0,318 lux sau $1{,}8.10^{-3}$ w/m². Deoarece există o înțelegere printre observatori că obiectul a avut aproximativ aceeași strălucire ca luna plină și că a fost situat la aproximativ 10 km depărtare, putem calcula energia luminoasă totală emisă prin:

   $$L = 1{,}8 \times 10^{-3} \times 4 \times (10.000)^2$$

   care dă $L = 2{,}3$ MW (megawați)
2. Observația de la Grenoble este cazul GEPAN nr. 76305441.
3. Investigația Gujan-Mestras a fost realizată din partea GEPAN de domnii Dorrer, Mauroy și Mouilhayrat.
4. Diametrul discului avea aproape 5 m sau 15 picioare. Luminozitatea minimă a obiectului trebuia să fie 10 mW/m² pentru a declanșa fotocelula. Deoarece energia este dată în acest caz de formula:

   $$E = R\left(\frac{r}{d}\right)^2$$

unde R = radiația, r = raza discului și d = distanța, calculăm radiația minimă și maximă după cum urmează:

$$E_1 = R_1 \left(\frac{2,5}{135}\right)^2 = 100 \text{ mW/m}^2, \text{ rezultă } R_1 = 29 \text{ W/m}^2$$

$$E_2 = R_2 \left(\frac{15}{480}\right)^2 = 10 \text{ mW/m}^2, \text{ rezultă } R_2 = 21 \text{ W/m}^2$$

conducând la o gamă de energie totală (radiația corpului negru) între 160 KW și 5 MW.

5. Raportul Condon care a reluat calculația doctorului G dă formula simplă:

$$E = 150\, d^2$$

unde d = distanța dintre automobil și obiect. Vezi E. Condon, *Studiu științific asupra Obiectelor Zburătoare Neidentifcate* (New York: Bantam, 1969).

Capitolul 2

1. Cazul Aurora a fost descris prima dată în literatură de Hanlon și Valle în „Nave spațiale deasupra Texasului", *Revista Farfuria zburătoare (FSR)* 13, nr. 1 (ianuarie-februarie 1967): 20. În același număr vezi de asemenea litera de la pagina 27.
2. Cazul insulei Maury va fi găsit în numeroase cărți și reviste OZN, în special Ronald Story, *Enciclopedia OZN-urilor* (Garden City, NY: Doubleday, 1980).
3. Frank Edwards menționează incidentul Campinas în cartea sa *Farfurii Zburătoare – O afacere serioasă* (New York: Bantam, 1966), 42.
4. P. Sturrock, comunicare personală cu autorul, 1987. De asemenea J.C. Lorin și A. Havette, „Caracterizare izotopică și asupra componentelor unei mostre de magneziu de origine necunoscută, colectată din Brazilia în 1957", (lucrare nepublicată) 1986.

5. J.R. Bumbi, *„Mașini electrice rotative superconductibil"* (Oxford: Clarendon Press, 1983).
6. K.R. Behrendt: „Logica eliberării de metale din OZN-uri", *Analele progresului cercetării ozenistice*, nr. 4 (noiembrie 1985).

Capitolul 3

1. Analiză de dr. Richard Haines, publicată în *Jurnalul Explorării Științifice*, nr. 2 (1987).
2. Tipul aparatului de fotografiat era RMK 15/23, filmul era Kodak Plus X, ASA 80, timpul de expunere era 1/500 secunde și deschiderea diafragmei f 5,6. Discul este localizat la longitudinea 84,916° vest și latitudinea 10,583° nord. Oglinda lacului este la o altitudine de 640 m.
3. Dr. Richard Haines, comunicare personală cu autorul, 26 februarie 1988. Citat cu permisiune.
4. Un raport al fenomenului, împreună cu alte cazuri de obiecte submerse a fost publicat în ediția din februarie 1979 al *Notiziario UFO*, excelentul ziar al Centrului Ozenistic Național Italian.

PARTEA A DOUA

Capitolul 4

1. Santa Rosa Press Democrat, miercuri 31 august 1977.

Capitolul 5

1. Pentru a proteja intimitatea martorilor, majoritatea numelor au fost schimbate, chiar atunci când persoanele au fost citate în presa vremii. Martorii OZN-

urilor au fost supuşi la multe agasări şi brutalităţi, încât o asemenea metodă pare singurul mod etic de a lucra cu cazurile.

Capitolul 6

1. Pierre Giscard, *Misticism sau isterie*? (Paris: La Colombe 1953).

PARTEA A TREIA

Capitolul 7

1. Raport de Antonio Chiumiento publicat în *Italian UFO Reporter* iunie 1987.
2. Notiţa tehnică nr. 16: „Ancheta 81/01 – Analiza unei urme", Document CT/GEPAN – 00013. GEPAN este Grupul de Studii pentru Fenomene Aeriene Neidentificate, localizat în instalaţiile din Toulouse ale Agenţiei franceze de cercetare a spaţiului. În 1988 GEPAN a devenit SEPRA (Serviciul de Expertiză pentru Fenomenele OZN Reintrate în Atmosferă).
3. Aimé Michel şi Charles Bowen, „O vizită la Valensole", FSR 14, nr. 1 (ianuarie-februarie 1968): 6; şi J. Lemaître, „Un plan pentru Valensole", FSR 15, nr. 4 (iulie-august 1969): 8.

Capitolul 8

1. Lore: *Efecte stranii*
2. Asupra cazului Michalak, vezi Povestire, *Enciclopedia OZN-urilor*, de asemenea E. Barker, scrisoare către editor, IUR (CUFOS) 13, nr. 2 (martie-aprilie 1988): 21.

3. Episodul Dr. X a fost publicat pentru prima dată de Aimé Michel în *Revista Farfuria Zburătoare* (FSR) (număr special nr. 3 septembrie 1969): 3, cu o continuare în FSR 17, nr. 6 (noiembrie-decembrie 1971): 3.
4. Jean-Yves Casgha și-a publicat observațiile în *Lumea Necunoscută*, 1986.
5. Whitley Strieber, *Communion* (New York: William Morrow, 1987).
6. Cum este definit în Garner-Delamare, *Dicționar de termeni tehnici medicali* (Paris: Maloine, 1978).
7. Daniel Mavrakis „Asupra mecanismului unei akinezii fiziologice incidentale, care atinge martorii observațiilor apropiate a OZN-urilor", comunicare personală cu autorul.
8. Celulele produc ioni K^+ (de potasiu) când eliberează energie, în timp ce ei absorb ioni Na^+ (de sodiu) din mediul înconjurător.
9. M. Guiot, Centrul de Fiziologie a Muncii (Paris, Franța) nr. 38, 1958. Reeditat în 1962.
10. James Mc Campbell: „Efectele OZN asupra oamenilor" în *OZN-uri 1947-1987. 40 de ani de cercetare pentru o explicație*, ed. Hilary Evans (Londra: Fortean Tomes, 1987): 200-210.
11 . Articol de Peter Hough în *Australasian Post*, 30 iulie 1987.
12. Cazul Triunghiului de Fier din 1951 a ieșit la lumină când martorul a relatat observația sa în 1988 la Centrul de studii pentru OZN-uri.

Capitolul 9

1. *Raport OZN*, decembrie 1977, p. 30.
2. Richard Haines, *Episodul Melbourne* (Los Altos, CA California, LDA Press, 1985).

3. Moartea lui Laverne Landis a fost documentată într-o corespondență a lui Associated Press, citată în „Femeie în așteptarea unui OZN moare în sălbăticie", *San Francisco Chronicle*, decembrie 1982.
4. Alan Richardson, *Preoteasa* (Londra, Aquarian Press, 1987).
5. *Ibidem.*
6. Zona în discuție se află la longitudinea 40,20° vest și latitudinea 3,45° sud.
7. Robert Pratt, „Scrisoare din Brazilia" *Jurnalul MUFON* (august 1987): 14.
8. Daniel Rebisso Giesel, *OZN nu Para*, comunicare personală cu autorul.

PARTEA A PATRA

Capitolul 10

1. Leo Sprinkle: „Impresii asupra interviului din 13 februarie 1968 cu sergentul Herbert Schirmer", comunicare personală cu autorul.
2. Bertrand Meheust a rezumat vasta sa activitate în domeniile OZN, folclor și science-fiction în două cărți bine documentate, ambele publicate la Paris de către Mercure de France: *Science fiction și farfurii zburătoare* (1978) și *Farfurii zburătoare și folclor* (1985).

Capitolul 11

1. Altitudinea orașului este 1.100 picioare și este înconjurat de munți mici cum ar fi muntele Cade, Slater Butte (4685 picioare), vârful China și muntele Bal-

dy (chel) (5745 picioare), toate fiind figuri proeminente în evenimentele OZN.

2. Folosirea extensivă a stațiilor de emisie-receptie ca mijloc de comunicare a provocat anumite neînțelegeri care inițial au condus la discreditarea întregului caz. De exemplu, o convorbire în eter despre echipe de teren utilizând un laser de supraveghere denumit „Satelit" a determinat lansarea de zvonuri că un satelit artificial ar fi cazut pe dealuri.
3. Rev. 21: 18,21.
4. Am dus mostrele pentru analiză (pe cheltuiala mea) la laboratorul de criminalistică a Institutului de Științe Juridice din Oakland, California. Au fost analizate utilizând tehnici microscopice, chimice și termice. Raportul a tras concluzia: „Fibrele sunt drepte și cu diametru uniform (9-10 microni) și secțiuni încrucișate. Nu indică birefringență când sunt examinate cu filtre de polarizare încrucișată și indică un punct înalt de topire. Din punct de vedere chimic sunt foarte inerte, nefiind atacate de acidul sulfuric foarte concentrat. Această combinație de proprietăți este caracteristică numai pentru fibrele de sticlă și nu pentru orice alt fel de fibre."
5. Stuart Holroyd; *Preludiu la aterizarea pe planeta Pământ* (Londra: W.H. Allen, 1977).
6. Thomas Bullard: „Analiză comparată a rapoartelor de răpiri OZN" (Washington: FUROR, 1987).
7. Streiber, *Comuniune și transformare* (New York: William Morrow, 1988).
8. Alvin Lawson: „O piatră de încercare în falsele răpiri: reprezentări de traume ale nașterii la povestitori CE 3", în *Spectrul cercetărilor OZN*, 71.

9. Martin T. Orne; „Utilizarea corectă și incorectă a hipnozei în instanță", *Jurnalul Internațional al Hipnozei Clinice și Experimentale* (octombrie 1979).
10. Philip Klass, *Răpiri OZN – un joc periculos* (Buffalo: Prometheus Books, 1987).
11. Referitor la afirmațiile lui Sprinkle asupra hipnozei și propriile sale experiențe OZN, vezi: „Anumite utilizări ale hipnozei în cercetarea OZN", FSR (număr special, nr. 3, septembrie 1969): 17; și „Un psiholog își reamintește o călătorie spațială", *Fort Collins Coloradan*, 10 iulie 1988.
12. Joost Meerloo, *Comuniune ascunsă*, New York: Helix Press, 1964.
13. J. Dywan și K. Bowers „Utilizarea hipnozei în intensificarea reamintirii", *Science 222* (14 octombrie 1983): 184-185. Un rezumat clar al acestei cercetări a fost publicat în *Wall Street Journal*, miercuri 2 martie 1988 sub titlul „Memoria în judecată". Martori ai crimelor sunt recuzați ca supuși greșelii; instanța permite apărării să dea declarațiile psihologilor asupra amintirilor nesigure; efectul prejudecăților personale". Alt articol relevant intitulat "Amintiri intermitente: peisajul se pierde" a apărut în *Science News 133*, 4 iunie 1988.
14. „Detectoarele de minciuni detectează într-adevăr minciuni?" UC Berkeley *Wellness Letter 4*, numărul 6.

Capitolul 12

1. William E. Clark „Zone de aur din California", *Buletinul Departamentului Minelor din California nr. 193* (1970): 136- 137.
2. William Murphy, care a lucrat cu mine în timpul cazului, s-a dus la Weaverville ca să găsească descrie-

rea revendicării originale. A descoperit că era cunoscută în zonă sub diferite nume (Micul Urs Maro, Ursul Negru, Mina Ferret; Mary Hazel era denumirea oficială). Revendicarea a fost înregistrată la 19 aprilie 1955, în Registrul 54, pagina 493 – Revendicări Miniere, Regiunea Trinity.

PARTEA A CINCEA

Introducere

1. Jacques Vallée şi Janine Vallée: *Provocarea ştiinţei: Enigma OZN* (Chicago: Henry Regnery, 1966; New York; Ballantine).

Capitolul 15

1. Rebisso Giese; *OVNl no Para* (OZN nu Para).

Concluzii

1. H. Keith Florig: „Viitorul câmp de luptă: o explozie de giganţi", *IEEE Spectrum* (martie 1988).
2. R. Yacobsen şi H. Wachtel în *Procesele verbale* ale celei de-a 6-a întâlniri Armate a Societăţii de Bioelectromagnetică, Atlanta, 15-19 iulie 1984.

Anexă

1. Allen J. Hynek, *Experienţa OZN* (Chicago: Henry Regnery, 1972), pag. 10.
2. V.J. Ballester şi M. Guasp „Standarde în Evaluarea Rapoartelor OZN", în *Spectrul Cercetărilor OZN*, ed. Mimi Hynek (Chicago, CUFOS, 1988), 175.

ZECHARIA SITCHIN

RĂZBOIUL ZEILOR

Cum au apărut viața și civilizația pe Terra? Cum au luat naștere, încă în zorii civilizației, diferitele credințe în zei? Există într-adevăr o legătură între ocupanții navelor extraterestre și „zei"? Bazându-se pe diverse documente istorice aparținând celor mai vechi popoare, Zecharia Sitchin demonstrează faptul că civilizația omenească își are originile pe planetele îndepărtate. Iar „zeii" de mai târziu au apărut pe Terra în nave extraterestre, aducând cu ei tehnologii avansate, provocând astfel ura oamenilor...

Diana Fernando

Alchimia de la A la Z

Alchimia – un subiect controversat și fascinant timp de secole. Conținând mai mult de 500 de intrări, peste 150 de ilustrații, această enciclopedie este un ghid necesar pentru cei care doresc să cunoască și să aprofundeze această artă.

Ca și Mercurul, Alchimia este într-o permanentă mișcare, într-o perpetuă schimbare... „Alchimia" – o lucrare cuprinzătoare, de la experiențele de laborator, la explorarea sufletului omenesc.

Dr. Raymond Bernard
A.B., M.A., Ph.A.

O LUME ASCUNSĂ

Există o populație numeroasă care locuiește pe suprafața interioară concavă a Terrei, alcătuind o civilizație mult mai avansată decât a noastră, care provine probabil de pe continentele scufundate Lemuria și Atlantida. Farfuriile zburătoare reprezintă doar una dintre multele lor realizări.

Existența unei deschideri polare și a unei întinderi de pământ între poli este cunoscută Marinei S.U.A. și amiralului Byrd, fiind probabil un secret internațional de prim rang.

Jim Schnabel

SPIONII PSI

Știați că gândurile dumneavoastră pot fi „citite" de la distanță de oameni cu puteri paranormale? Cele mai bine păzite secrete, cunoscute numai de câțiva oameni de stat, au putut fi aflate de „spionii psihici", pentru care nimic nu este imposibil.

Lucrarea înfățișează cazuri celebre de spioni psihici, modul lor „de lucru", precum și persoanele pe care „au lucrat".

DAN SERACU

PENDULUL MAGIC

O nouă lucrare a bine cunoscutului cercetător al paranormalului DAN SERACU. O carte practică despre folosirea pendulului în magie, despre valențele necunoscute ale acestui obiect numai la prima vedere banal. O carte de inițiere, dar și de aprofundare

Brian Inglis

ENCICLOPEDIA FENOMENELOR PARANORMALE

Ați trăit vreodată vreo experiență extracorporală, ați văzut vreodată o fantomă, ați prevăzut viitorul sau ați asistat vreodată la un poltergeist?

Mulți oameni acceptă azi existența fenomenelor paranormale într-o formă sau alta, cum ar fi ESP (percepția extrasenzorială), telepatia, aparițiile sau bântuirile. Cu această amplă lucrare, Brian Inglis oferă cititorului interesat un adevărat ghid al fenomenelor paranormale, ce cuprinde o uriașă cantitate de date istorice și experimentale culese din cele mai autorizate surse: clarviziunea, experiențe extracorporale, telepatia, precogniția, psihochinezia, ectoplasma, materializări, levitații, stafii, bântuiri, poltergeist, mediumnitate și multe, multe altele.

Cartea prin poştă

Pentru comenzi şi informaţii scrieţi la:

ALDO PRESS

CP 76–161, Bucureşti – 77450 România

Tel./fax: 01/769.79.53

TIPOGRAFIA MIRON
TEL: 01-336.33.04
01-335.88.25
FAX: 01-337.42.92

Lucrarea prezintă relatări ale martorilor oculari și studii asupra unor cazuri din SUA, Europa și America de Sud unde dr. Vallee a cercetat personal pretenții de observații OZN, întîlniri apropiate, ocazionale și chiar ... fatale.

Completat cu hărți, schițe, diagrame și fotografii făcute la fața locului, acest studiu oferă o privire de ansamblu asupra fenomenului OZN realizată de un specialist recunoscut pe plan mondial.

ISBN 973-9085-23-7